

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEESUKSEN KRISTUKSEN KIRKKO • MARRASKUU 2011

Liahona

Yleiskonferenssipuheet

**Kuudesta uudesta
tempelistä ilmoitettu**

Nancy Crookstonin teos *Oppimista pyhistä kirjoituksista*

Vapahtaja on opettanut: "Te kyllä tutkitte kirjoituksia, koska luulette niistä löytävänne ikuisen elämän – ja neidän juuri todistavat minusta" (Joh. 5:39).

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

- 4 Tavatessamme jälleen
Presidentti Thomas S. Monson
- 6 Pyhien kirjoitusten voima
Vanhin Richard G. Scott
- 9 Henkilökohtainen ilmoitus ja todistus
Barbara Thompson
- 11 On tuleva aika
Vanhin L. Whitney Clayton
- 14 Tehkää oikein oikealla hetkellä,
viipymättä
Vanhin José L. Alonso
- 16 Neuvoja nuorille
Presidentti Boyd K. Packer
- 19 Te olette tärkeitä Hänelle
Presidentti Dieter F. Uchtdorf

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 23 Kirkon virkailijoiden hyväksyminen
Presidentti Henry B. Eyring
- 24 Lasten sydämet kääntyvät
Vanhin David A. Bednar
- 28 Lapset
Vanhin Neil L. Andersen
- 31 Aika valmistautua
Vanhin Ian S. Ardern
- 33 On parempi katsoa ylöspäin
Vanhin Carl B. Cook
- 35 Lunastus
Vanhin LeGrand R. Curtis jr.
- 38 Parannuksen jumalallinen lahja
Vanhin D. Todd Christofferson
- 41 Täydellinen rakkaus karkottaa pelon
Vanhin L. Tom Perry

PAPPEUSKOKOUS

- 44 Herran taistoon kaikki meidät
kutsuttu on
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 47 Aaronin pappeuden voima
Piispa Keith B. McMullin
- 50 Elämänne tilaisuus
Vanhin W. Christopher Waddell
- 53 Huoltotyötä Herran tavalla
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 56 Valmistautumista pappeudessa –
"Tarvitsen apuasi"
Presidentti Henry B. Eyring
- 60 Uskalla seistä yksin
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

- 68 Todistus
Presidentti Henry B. Eyring
- 71 Herraan turvaaminen – toteutukseen
Sinun tahtosi
Vanhin Robert D. Hales
- 74 Mormonin kirja – kirja Jumalalta
Vanhin Tad R. Callister
- 77 Rakastakaa hänen äitiään
Elaine S. Dalton
- 79 Nimen tärkeys
Vanhin M. Russell Ballard
- 82 Seisokaa pyhissä paikoissa
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 86 Liitot
Vanhin Russell M. Nelson
- 90 Jeesuksen opetuksia
Vanhin Dallin H. Oaks
- 94 Opettaminen Hengen mukaisesti
Matthew O. Richardson
- 96 Lähetyssaarnaajat ovat kirkon aarre
Vanhin Kazuhiko Yamashita
- 98 Valitkaa iankaikkinen elämä
Vanhin Randall K. Bennett
- 101 Rukoilemisen etuoikeus
Vanhin J. Devn Cornish
- 104 Laulut, jotka jäivät laulamatta
Vanhin Quentin L. Cook
- 108 Kunnes taas kohdataan
Presidentti Thomas S. Monson

YLEINEN APUYHDISTYKSEN KOKOUS

- 109 Mitä toivon lasteni tyttären (ja poikien) ymmärtävän Apuyhdistyksestä
Julie B. Beck
- 114 Rakkaus ei koskaan katoa
Silvia H. Allred
- 117 Pysy liitoissa
Barbara Thompson
- 120 Älä unohda minua
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 64 Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit
- 124 Konferenssikertomusten hakemisto
- 125 Opetuksia aikaamme varten
- 125 Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat
- 126 Kirkon uutisia

Yhteenveto 181. puolivuotiskonferenssista

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

1. LOKAKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Gary J. Coleman. Loppurukous: vanhin Lowell M. Snow. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Richard Elliott ja Andrew Unsworth. Laulut: ”Nyt aamu koittaa armainen”, *MAP-lauluja*, 1; ”Nyt lauluin kirkkain riemuisin”, *MAP-lauluja*, 36; ”Alati rukoilen puolestasi”, *MAP-lauluja*, 12, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”On Vapahtaja Israelin”, *MAP-lauluja*, 5; ”Oon lapsi Jumalan”, *Lasten laulukirja*, s. 2–3, sovitus Murphy, julkaisematon; ”Press Forward, Saints”, *Hymns*, 81, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

1. LOKAKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Won Yong Ko. Loppurukous: vanhin Bradley D. Foster. Musiikki: Pleasant View'n ja Pohjois-Ogdenin Alkeisyhdistysten lasten kuoro Utahista, johtajana Vanja Y. Watkins, urkurina Linda Margetts. Laulut: ”God's Daily Care”, *Hymns*, 306, ja ”Sua kiitän mä Isäni”, *Lasten laulukirja*, 9, sikermäsovitus Watkins, julkaisematon; ”Perheeni mulle rakas on”, *MAP-lauluja*, 188, sovitus Watkins, julkaisematon; ”Kunnia miehelle”, *MAP-lauluja*, 15; ”Taivaallinen Isä rakastaa minua”, *Lasten laulukirja*, s. 16–17, ja ”Isämme taivahan”, *MAP-lauluja*, 190, julkaisija Jackman, sikermäsovitus Watkins, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN PAPPEUSKOKOUS

1. LOKAKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Richard G. Hinckley. Loppurukous: vanhin Koichi Aoyagi. Musiikki: Pleasant Groven Melkisedekin pappeuden haltijoiden kuoro Utahista, johtajana Justin Bills, urkurina Clay Christiansen. Laulut: ”Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, 324, sovitus Staheli, julkaisija Jackman; ”Sua tarvitsen mä aina”, *MAP-lauluja*, 54, sovitus Bills, julkaisematon; ”On Herra kuningas!” *MAP-lauluja*, 29; ”Herran lapset saapukaa”, *MAP-lauluja*, 27, sovitus Bills, julkaisematon.

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

2. LOKAKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Paul K. Sybrowsky. Loppurukous: vanhin James B. Martino. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajana Mack Wilberg, urkureina Andrew Unsworth ja Clay Christiansen. Laulut: ”Lead Me into Life Eternal”, *Hymns*, 45; ”Johda meitä, Jehovamme”, *MAP-lauluja*, 42, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Consider the Lilies”, Hoffman, sovitus Lyon, julkaisija Jackman; ”Kiitos, Luojamme, profeetasta”, *MAP-lauluja*, 10; ”Käyn minne vain tahdot Sä”, *MAP-lauluja*, 176, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Uskon Kristukseen”, *MAP-lauluja*, 80, sovitus Wilberg, julkaisematon.

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

2. LOKAKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin F. Michael Watson. Loppurukous: vanhin Gregory A. Schwitzer. Musiikki: tabernaakkelikuoro, johtajina Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Bonnie Goodliffe ja Linda Margetts. Laulut: ”Arise, O God, and Shine”, *Hymns*, 265, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Mua Jeesus rakastaa”, *Lasten laulukirja*, s. 42–43, sovitus Cardon, julkaisematon; ”Me riemuiten ootamme”, *MAP-lauluja*, 3; ”Herra, siunaa sanasi”, *MAP-lauluja*, 95, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN YLEINEN APUYHDISTYKSEN KOKOUS 24. SYYSKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: Julie B. Beck. Alkurukous: Barbara C. Bradshaw. Loppurukous: Sandra Rogers. Musiikki: Apuyhdistyksen kuoro Eagle Mountainista ja Saratoga Springsistä Utahista, johtajana Emily Wadley, urkureina Bonnie Goodliffe ja Linda Margetts. Laulut: ”Nyt aamu koittaa armainen”, *MAP-lauluja*, 1, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Sua kiitän, Herra korkehin”, *MAP-lauluja*, 91, sovitus Manookin, julkaisija Jackman; ”Kansat, te kuulkaa!” *MAP-lauluja*, 172; ”Me riemuiten ootamme”, *MAP-lauluja*, 3.

KONFERENSSIPUHEET SAATAVILLA

Konferenssipuheet ovat saatavilla monilla kielillä osoitteessa conference.lds.org. Valitse sen jälkeen kieli. Äänitallenteita saa jake-lukeskuksista yleensä kahden kuukauden kuluessa konferenssista.

KOTIOPETUS- JA KOTIKÄYNTIOPETUSSANOMAT

Valitkaa kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanomaksi sellainen puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarpeita, joiden luona käynte.

KANNESSA

Edessä: valokuva John Luke. Takana: valokuva Les Nilsson.

KONFERENSSIN VALOKUVAT

Näkymiä yleiskonferenssista Salt Lake Cityssä tallensivat Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen, Derek Israelson, Danny La, Scott Davis, Kristy Jordan ja Cara Call; Brasiliassa Barbara Alves, David McNamee ja Sandra Rozados; El Salvadorissa Josué Peña; Englannissa Simon Jones; Etelä-Afrikassa Rob Milne; Filippiineillä Wilmor LaTorre ja Ann Rosas; Japanissa Jun Aono; Kanadassa Laurent Lucuix; Meksikossa Monica Mora; Ruotsissa Anna Peterson ja Uruguayssa Manuel Peña.

**MARRASKUU 2011, 63. VUOSIKERTA, NUMERO 11
LIAHONA 09691 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Paul B. Pieper

Neuvojat: Keith R. Edwards, Christoffel Golden jr., Per G. Malm

Toiminnanjohtaja: David L. Frischknecht

Toimituskunnan johtaja: Vincent A. Vaughn

Graafinen johtaja: Allan R. Loyborg

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittajat: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Toimituspäälliköt: Susan Barrett, Ryan Carr

Toimittajat: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Scott Van Kampen

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Pääsuunnittelijat: C. Kimball Bott, Thomas S. Child,

Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Suunnittelu ja tuotanto: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:

Mirku Karumo

Keltarousku 4, 02730 ESPOO

Puhelin: (09) 592 747

Sähköposti: mirku.karumo@kolumbus.fi

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga,

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaustiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuositilauhinta: 7,50 €

Lähetetään käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan, kiribatian, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viiron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulisi lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2011 Vol. 63 No. 11. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

PUHUJAT

AAKKOSJÄRJESTYKSESSÄ

Allred, Silvia H., 114
Alonso, José L., 14
Andersen, Neil L., 28
Arden, Ian S., 31
Ballard, M. Russell, 79
Beck, Julie B., 109
Bednar, David A., 24
Bennett, Randall K., 98
Callister, Tad R., 74
Christofferson, D. Todd, 38
Clayton, L. Whitney, 11
Cook, Carl B., 33
Cook, Quentin L., 104
Cornish, J. Devn, 101
Curtis, LeGrand R. jr., 35
Dalton, Elaine S., 77
Eyring, Henry B., 23, 56, 68
Hales, Robert D., 71
Holland, Jeffrey R., 44
McMullin, Keith B., 47
Monson, Thomas S., 4, 60, 82, 108
Nelson, Russell M., 86
Oaks, Dallin H., 90
Packer, Boyd K., 16
Perry, L. Tom, 41
Richardson, Matthew O., 54
Scott, Richard G., 6
Thompson, Barbara, 9, 117
Uchtdorf, Dieter F., 19, 53, 120
Waddell, W. Christopher, 50
Yamashita, Kazuhiko, 96

AIHEHAKEMISTO

Aaronin pappeus, 47
Ajankäyttö, 31
Aktivointi, 14, 35, 50
Apuyhdistys, 109, 114
Avoliitto, 28
Esimerkki, 41, 60, 77, 90, 96
Henkilökohtainen arvo, 19, 120
Huoltotyö, 53
Ilmoitus, 6, 9, 16, 82
Ilo, 38, 120
Isät, 77
Jeesus Kristus, 35, 41, 74, 79, 90, 101
Jumalallinen luonne, 19
Kestäminen, 68, 71
Kirkon kasvu, 11, 41
Kirkon nimi, 79
Kotikäyntiopetus, 109, 114
Kuuliaisuus, 33, 38, 86, 90
Kärsivällisyys, 71
Kääntämys, 68, 96
Lapset, 28
Liitot, 86, 117
Lunastus, 35
Lähetysaarnaja-avioparit, 44
Lähetystyö, 11, 41, 44, 50, 79, 96
Moraali, 16
Mormonin kirja, 6, 50, 68, 74
Nuoret, 16, 24, 44, 47, 50, 77
Nuoret Naiset, 77
Omanarvontunto, 19, 120
Omavaraisuus, 53
Opettaminen, 94
Opetuslapseus, 109
Oppiminen, 94
Palautus, 11

Palveleminen, 14, 47, 50, 53, 56, 68
Pappeus, 24, 47, 56, 60, 86, 109
Parannus, 16, 35, 38, 44
Perhe, 28, 77
Perhehistoria, 24
Profetia, 11
Pyhä Henki, 6, 9, 16, 33, 47, 82, 94
Pyhät kirjoitukset, 6, 74
Raamattu, 74, 90
Rakkaus, 53, 68, 77, 96, 109, 114, 120
Rohkeus, 33, 60
Rukous, 82, 101
Sovitus, 33, 35, 38, 90
Tahdonvapaus, 98
Taivaallinen Isä, 108
Tasovaatimukset, 44, 60, 77, 82
Tekniikka, 24, 31
Temppelit ja temppelityö, 4, 24, 41, 109, 117
Todistus, 9, 60, 68, 74, 82
Toivo, 19, 71
Tärkeysjärjestys, 28, 31
Uhraus, 50, 120
Usko, 28, 33, 71, 101, 104
Valmistautuminen, 50, 56, 96
Vanhemmuus, 28, 77
Vastoinkäymiset, 71, 104
Vastuullisuus, 98
Velvollisuus, 47, 56
Yleiskonferenssi, 4, 23, 108

Presidentti Thomas S. Monson

Tavatessamme jälleen

Rukoukseni on, että täytyisimme Herran Hengellä, kun tänään ja huomenna kuuntelemme puheita ja opimme niitä asioita, joita Herra haluaisi meidän tietävän.

Veljet ja sisaret, on hyvä toivottaa teidät tervetulleiksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 181. puolivuotiskonferenssiin.

Tässä konferenssissa tulee kulu-neeksi 48 vuotta – ajatella, 48 vuotta – siitä, kun presidentti David O. McKay kutsui minut kahdentoista apostolin koorumiin. Se oli lokakuussa 1963. Tuntuu mahdottomalta, että sen jäl-keen on tullut ja mennyt niin monta vuotta.

Kun olemme kiireisiä, aika tuntuu kuluvan aivan liian nopeasti, eikä kulunut puoli vuotta ole ollut poikkeus minun kohdallani. Yksi kohokohdista tänä aikana oli 1. toukokuuta saamani tilaisuus vihkiä uudelleen Atlantan temppeli Georgiassa Yhdysvalloissa. Seurassani olivat vanhin M. Russell Ballard ja sisar Ballard, vanhin Walter F. González ja sisar González sekä vanhin William R. Walker ja sisar Walker.

Uudelleenvihkimistä edeltäneen illan kulttuuritapahtumassa esiintyi 2 700 nuorta miestä ja nuorta naista kaikkialta temppelipiiristä. Heidän esi-tyksensä nimi oli ”Etelän revontulet”. Se oli yksi upeimmista ohjelmista, mitä

olen nähnyt, ja yleisö osoitti useita kertoja seisten suosiotaan.

Seuraavana päivänä temppeli vihittiin uudelleen kahdessa vihkimis-kokouksessa. Herran Henki oli sangen runsaana kanssamme.

Elokuun jälkipuoliskolla presidentti Henry B. Eyring vihki San Salvadorin temppelin El Salvadorissa. Hänen seurassaan olivat sisar Eyring, vanhin

D. Todd Christofferson ja sisar Christofferson, vanhin William R. Walker ja sisar Walker sekä sisar Silvia H. Allred Apuyhdistyksen ylimmästä johtokunnasta miehensä Jeffryn kanssa. Presidentti Eyring kertoi, että se oli mitä hengellisin tapahtuma.

Tämän vuoden jälkipuoliskolla presidentti Dieter F. Uchtdorf ja sisar Uchtdorf matkustavat muiden johtavien auktoriteettien kanssa Quetzaltenangoon Guatemalaan, missä presidentti Uchtdorf vihki temppelimme.

Veljet ja sisaret, temppeleiden rakentaminen jatkuu keskeytyksettä. Minulla on tänään etuoikeus ilmoittaa muutamista uusista temppeleistä.

Saamen mainita ensiksi, ettei yksikään kirkon rakentamista kiinteistöistä ole temppeliä tärkeämpi. Temppelit ovat paikkoja, joissa perhesiteet sine-töidään yhteen kestäämään läpi ian-kaikkisuuksien. Me olemme kiitollisia

kaikista niistä monista tempeleistä, joita on ympäri maailman, ja siitä, että ne ovat siunauksena jäsentemme elämässä.

Viime vuoden lopulla Provon tabernaakkeli Utahin piirikunnassa vaurioitui pahoin hirvittävässä tulipalossa. Tästä hienosta rakennuksesta, jota myöhempien aikojen sukupolvet ovat suuresti rakastaneet, jäivät jäljelle vain ulkoseinät. Huolellisen tutkimisen jälkeen olemme päättäneet rakentaa sen uudelleen – säilyttäen ja entisöiden rakennuksen ulkopuolen – niin että siitä tulee kirkon toinen temppeli Provon kaupunkiin. Olemassaoleva Provon temppeli on yksi ahkerimmassa käytössä olevista kirkon tempeleistä, ja toinen temppeli Provossa suo tilaa sille yhä kasvavalle joukolle uskollisia kirkon jäseniä, jotka käyvät temppelissä Provosta tai ympäröiviltä paikkakunnilta.

Minulla on myös ilo ilmoittaa uusista tempeleistä, jotka rakennetaan seuraaviin paikkoihin: Baranquillaan Kolumbiassa, Durbaniin Etelä-Afrikassa, Kinshasaan Kongon demokraattisessa tasavallassa ja Star Valleyyn Wyomingissa Yhdysvalloissa. Lisäksi viemme eteenpäin suunnitelmiamme temppelin rakentamiseksi Pariisiin Ranskaan.

Tarkempia tietoja näistä tempeleistä kerrotaan tulevaisuudessa, kun tontit ja muut välttämättömät luvat on hankittu.

Olen aiemmissa konferensseissa kertonut saavuttamastamme edistyksestä rakentaessamme tempeleitä lähemmäksi jäseniämme. Vaikka tempeleitä on jo vaivatta monien kirkon jäsenten ulottuvilla, maailmassa on yhä alueita, joilla temppelit ovat niin kaukana jäsenistämme, ettei heillä ole varaa matkustaa niihin.

Sen vuoksi he eivät pysty saamaan osakseen niitä pyhiä ja iankaikkisia siunauksia, joita temppelit suovat. Avuksi tässä asiassa meillä on käytettävissämme yleinen temppelissäkävijöiden avustusrahasato. Tästä rahastosta kustannetaan yksi matka temppeliin niille, jotka eivät muutoin pystyisi menemään temppeliin mutta kipeästi kaipaavat tuota mahdollisuutta. Ne, jotka mahdollisesti haluavat lahjoittaa tähän rahastoon, voivat tehdä sen yksinkertaisesti kirjoittamalla tiedon tavalliseen lahjoituslupukkeeseen, joka annetaan piispalle kuukausittain.

Veljet ja sisaret, rukoukseni on, että täytyisimme Herran Hengellä, kun tänään ja huomenna kuuntelemme puheita ja opimme niitä asioita, joita Herra haluaisi meidän tietävän. Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Richard G. Scott
kahdentoista apostolin koorumista

Pyhien kirjoitusten voima

Pyhät kirjoitukset ovat kuin valopakkauksia, jotka valaisevat mielemme ja valmistavat meitä ylhäältä tulevalle johdatukselle ja innoitukselle.

Ne meistä, jotka tulevat tälle puhujakorokkeelle konferenssin aikana, tuntevat rukoustenne voiman. Me tarvitsemme niitä, ja me kiitämme teitä niistä.

Meidän Isämme taivaassa ymmärsi, että voidaksemme edistyä toivotulla tavalla kuolevaisuuden koetusai-kanamme meidän täytyisi kohdata vaikeita haasteita. Jotkin niistä olisivat miltei ylivoimaisia. Hän antoi välineitä, jotka auttaisivat meitä menestymään kuolevaisuuden koetusai-kanana. Yksi niistä välineistä on pyhät kirjoitukset.

Kautta aikojen taivaan Isä on innoittanut valittuja miehiä ja naisia löytämään Pyhän Hengen johdatuksella ratkaisuja elämän hämmentävimpiin ongelmiin. Hän on innoittanut näitä valtuutettuja palvelijoita kirjoittamaan muistiin näitä ratkaisuja eräänlaiseksi käsikirjaksi niille Hänen lapsilleen, jotka uskovat Hänen onnensuunnitelmaansa ja Hänen rakkaaseen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Tämä johdatus on valmiina ulottuvillamme siinä aarteessa, jota kutsumme pyhiksi kirjoituksiksi, eli Vanhassa ja Uudessa testamentissa, Mormonin kirjassa, Opissa ja liitoissa sekä Kallisarvoisessa helmessä.

Koska pyhät kirjoitukset syntyvät innoitettuna ilmoituksena Pyhän

Hengen kautta, ne ovat puhdasta totuutta. Meidän ei tarvitse kantaa huolta pyhissä kirjoituksissa olevien ajatusten oikeellisuudesta, koska Pyhä Henki on ollut se väline, joka on moti- voinut ja innoittanut niitä henkilöitä, jotka ovat merkinneet kirjoitukset muistiin.

Pyhät kirjoitukset ovat kuin valopak- kauksia, jotka valaisevat mielemme ja valmistavat meitä ylhäältä tulevalle johdatukselle ja innoitukselle. Niistä voi tulla avain, jolla väylä yhteyden- pidolle taivaallisen Isämme ja Hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuk- sen kanssa avautuu.

Pyhät kirjoitukset antavat arvoval- taista painoa julistuksillemme, kun lainaamme niitä oikein. Niistä voi tulla uskollisia ystäviä, jotka eivät ole sidok- sissa paikkakuntaan tai kalenteriin. Ne ovat saatavilla aina tarvittaessa. Niiden käyttö tarjoaa totuuden perustan, josta voidaan ammentaa Pyhän Hengen avulla. Pyhien kirjoitusten kohtien oppiminen, pohdiskeleminen, tut- kiminen ja ulkoa opetteleminen on kuin tallettaisi arkistokaappiin ystäviä, arvoja ja totuuksia, jotka voi ottaa käyttöön milloin tahansa, missä päin maailmaa tahansa.

Pyhien kirjoitusten kohtien ulkoa opetteleminen voi antaa suurta voimaa.

Pyhien kirjoitusten kohdan opettele- minen ulkoa on kuin solmisi uuden ystävyuden. On kuin löytäisi uuden henkilön, joka voi auttaa hädässä, antaa innoitusta ja lohtua sekä olla kannustamassa tarvittavaan muutok- seen. Esimerkiksi tämän psalmin ulkoa opetteleminen on ollut minulle voiman ja ymmärryksen lähteenä:

”Herran on maa ja kaikki mitä siinä on, maanpiiri ja ne jotka siinä asuvat.

Hän on sen perustanut merien päälle, kiinnittänyt lujasti virtojen ylle.

Kuka saa nousta Herran vuorelle, kuka astua pyhään paikkaan?

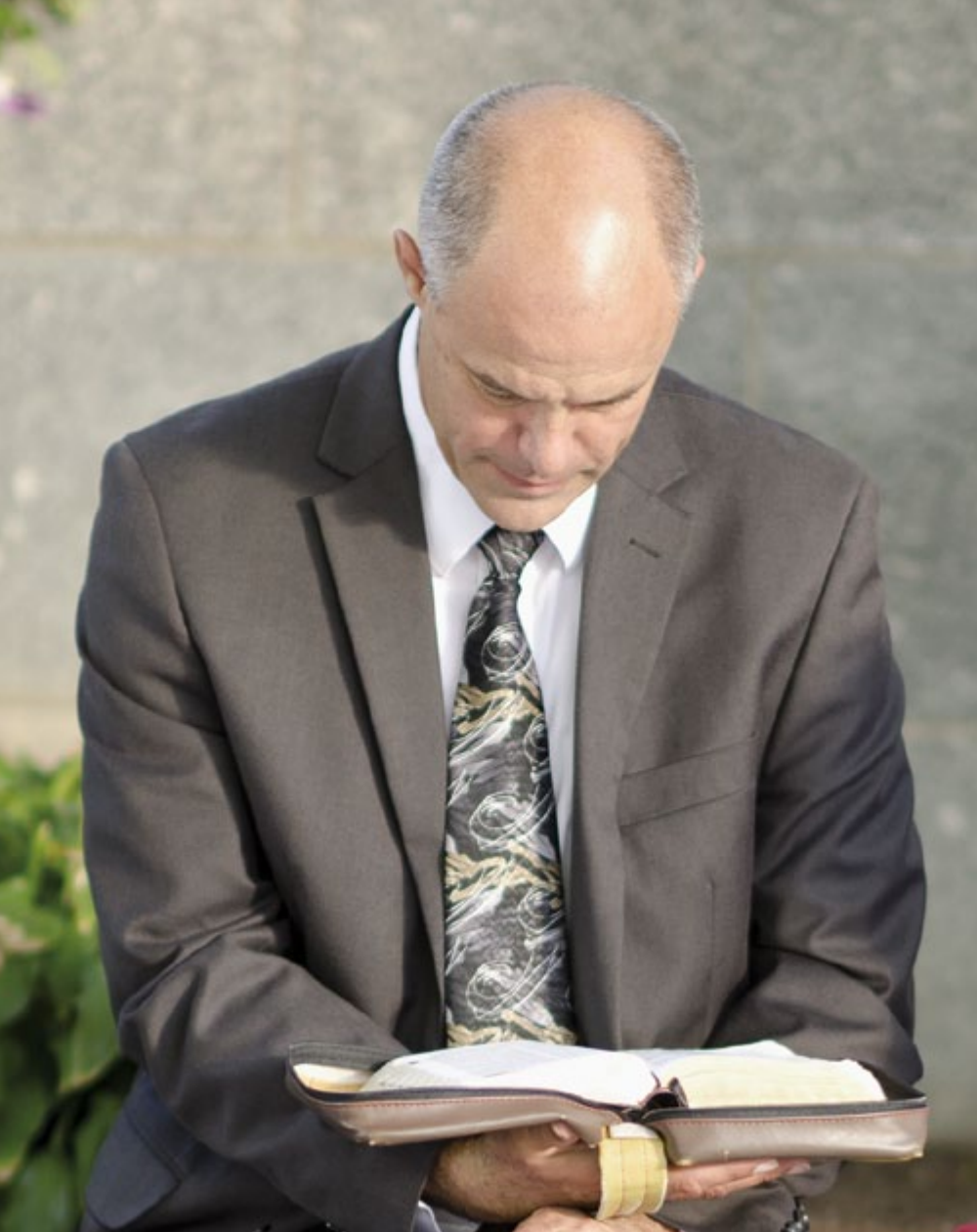
Se, jolla on viattomat kädet ja puh- das sydän, joka ei valheellisesti vetoa Herraan eikä vanhoja väärää valaa.

Hänelle Herra suo siunauksensa, pelastuksen Jumala katsoo hänet van- hurskaaksi.” (Ps. 24:1–5.)

Tämänkaltaisen pyhien kirjoitus- ten kohdan pohdiskeleminen antaa suurenmoista ohjausta elämään. Pyhät kirjoitukset voivat muodostaa tukevan perustan. Ne voivat tarjota uskomatto- man laajan joukon auliita ystäviä, jotka voivat auttaa meitä. Ulkoa opitusta pyhien kirjoitusten kohdasta tulee pysyvä ystävä, joka ei heikkene ajan kuluessa.

Jonkin pyhien kirjoitusten kohdan pohdiskeleminen voi olla avain ilmoi- tuksen ja Pyhän Hengen johdatuksen ja innoituksen saamiseen. Pyhien kirjoitusten kohdat voivat tynnyttää levotonta sielua antaen rauhaa ja toivoa sekä palauttaen luottamuksen omaan kykyyn voittaa elämän haas- teet. Niillä on väkevä voima parantaa emotionaalisia haasteita, kun ihminen uskoo Vapahtajaan. Ne voivat edistää fyysistä parantumista.

Pyhien kirjoitusten kohdat voivat välittää eri merkityksiä elämämme eri aikoina tarpeidemme mukaan. Jokin pyhien kirjoitusten kohta, jonka olemme saattaneet lukea monet kerrat,

voi saada virkistäviä ja oivaltavia merkitys vivahteita, kun kohtaamme elämässämme uuden haasteen.

Kuinka te käytätte pyhiä kirjoituksia henkilökohtaisesti? Teettekö kirjaanne merkintöjä? Kirjoitatteko marginaaliin muistiinpanoja muistaaksenne jonkin hengellisen johdatuksen hetken tai jonkin kokemuksen, joka on opettanut teille syvällisen asian? Käytättekö te kaikkia pyhiä kirjoja, myös Vanhaa testamenttia? Olen löytänyt Vanhan testamentin sivuilta kallisarvoisia totuuksia, jotka ovat tärkeitä aineksia siinä totuuden perustassa, joka opastaa elämääni ja toimii yhtenä tietolähteenä pyrkiesäni kertomaan evankeliumin sanomasta muille. Siitä syystä rakastan Vanhaa testamenttia. Löydän kallisarvoisia

totuuden jalokiviä siroteltuina kaikkialle sen sivuille. Esimerkiksi:

”Silloin Samuel sanoi: – Kumpi on Herralle mieleen, uhrit vai kuuliaisuus? Kuuliaisuus on parempi kuin uhri, totteleminen parempi kuin oinasten rasva.” (1. Sam. 15:22.)

”Älä jätä elämääsi oman ymmärryksesi varaan, vaan turvaa koko sydämeistäsi Herraan.

Missä kuljetkin, pidä hänet mielesäsi, hän viitoittaa sinulle oikean tien.

Älä luulottele olevasi viisas; pelkää Herraa ja karta pahaa. – –

Älä torju, poikani, Herran kuritusta, älä katkeroidu, kun hän ojentaa sinua – jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa niin kuin isä omaa lastaan.

Onnellinen se, joka on löytänyt

viisauden, se, joka on tavoittanut tiedon.” (Sananl. 3:5–7, 11–13.)

Myös Uusi testamentti on arvokkaan totuuden lähde:

”Jeesus vastasi: ’Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämeistäsi, koko sielustasi ja mielestäsi.

Tämä on käskyistä suurin ja tärkein.

Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

Näiden kahden käskyn varassa ovat laki ja profeetat.” (Matt. 22:37–40.)

”[Herra sanoi]: ’Simon, Simon! Saatanana on saanut luvan seuloa teitä niin kuin viljaa.

Mutta minä olen rukoillut puolestasi, ettei uskosi sammuisi. Ja kun olet [kääntynyt], vahvista veljiäsi.’

Pietari sanoi hänelle: ’Herra, sinun kanssasi minä olen valmis menemään vaikka vankilaan tai kuolemaankin.’

Mutta Jeesus vastasi: ’Minä sanon sinulle, Pietari: ennen kuin kukko tänään laulaa, sinä olet kolmesti kieltänyt tuntevasi minut.’ – –

Muuan palvelustyttö näki hänet istumassa tulen ääressä, katsoi häntä pitkään ja sanoi: ’Tuokin oli sen miehen seurassa.’

Pietari kielsi: ’Minäkö? Enhän edes tunne häntä.’

Vähän ajan kuluttua sanoi eräs mies hänet nähdessään: ’Sinäkin olet sitä joukkoa.’ Mutta Pietari vastasi: ’Erehdyt, en ole.’

Tunnin kuluttua vielä toinen mies väitti: ’Kyllä tuokin varmasti oli sen miehen kanssa, onhan hän galilealainenkin.’

Mutta Pietari sanoi: ’En käsitä, mistä puhut.’ Siinä samassa, hänen vielä puhuessaan, kukko laului.

Herra kääntyi ja katsoi Pietariin, ja Pietari muisti, mitä Herra oli hänelle sanonut: ’Ennen kuin kukko tänään laulaa, sinä kolmesti kiellät minut.’

Hän meni ulos ja itki katkerasti.” (Luuk. 22:31–34, 56–62.)

Kuinka sydäntäni särkeekään se, mitä Pietarille tuossa tilanteessa tapahtui.

Seuraava Opin ja liittojen kohta on siunannut elämääni runsain mitoin: ”Älä pyri julistamaan minun sanaani, vaan pyri ensiksi saamaan minun sanani, niin silloin kielesi kirpoaa; silloin, jos tahdot, sinä saat minun Henkeni ja minun sanani, niin, Jumalan voiman saada ihmiset vakuuttuneiksi” (OL 11:21).

Minun mielestäni Mormonin kirjassa opetetaan totuutta ainutlaatuisen selkeästi ja voimallisesti. Esimerkiksi:

”Ja nyt minä tahdon teidän olevan nöyriä ja olevan myöntöviä ja lempeitä, sopuisia, täynnä kärsivällisyyttä ja pitkämielisyyttä, itsenne hillitseviä kaikessa, tarkkoja Jumalan käskyjen pitämisessä kaikkina aikoina; että pyytäisitte kaikkea, mitä ikinä tarvitsette, sekä hengellistä että ajallista, antaen aina kiitokset Jumalalle kaikesta, mitä ikinä saatte.

Ja katsokaa, että teillä on usko, toivo ja rakkaus, niin silloin teidän hyvät tekonne ovat aina runsaat.” (Alma 7:23–24.)

Ja toinen:

”Ja rakkaus on pitkämielinen ja lempeä eikä kadehdi eikä pöyhkeile, ei etsi omaansa, ei vihastu helposti, ei ajattele pahaa eikä iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuudesta, kaiken se kestää, kaiken se uskoo, kaiken se toivoo, kaiken se kärsii.

Jos siis, rakkaat veljeni, teillä ei ole rakkautta, te ette ole mitään, sillä rakkaus ei koskaan katoa. Pitäkää sen vuoksi kiinni rakkaudesta, joka on suurin kaikista, sillä kaiken täytyy kadota –

mutta aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, ja se kestää ikuisesti; ja kenellä sitä havaitaan olevan viimeisenä päivänä, hänen käy hyvin.

Rukoilkaa siis, rakkaat veljeni, Isää

koko sydämen voimalla, että täytyisitte tällä rakkaudella, jonka hän on suonut kaikille Poikansa Jeesuksen Kristuksen tosi seuraajille; että teistä tulisi Jumalan lapsia; että me hänen ilmestyessään olisimme hänen kaltaisia, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on; että meillä olisi tämä toivo; että meidät puhdistettaisiin niin kuin hän on puhdas.” (Moroni 7:45–48.)

Rakas vaimoni Jeanene rakasti Mormonin kirjaa. Kun hän oli nuori teini-ikäinen, siitä tuli hänen elämänsä perusta. Se oli todistuksen ja opetuksen lähteenä hänen palvellessaan kokoaikaisena lähetyssaarnaajana Luoteis-Yhdysvalloissa. Kun palvelimme lähetyksentällä Córdobassa Argentiinassa, hän kannusti voimakkaasti käyttämään Mormonin kirjaa käännytystyössämme. Jeanene vahvisti varhain elämässään todeksi sen, että ne, jotka jatkuvasti lukevat Mormonin kirjaa, saavat siunaukseen lisääntyvässä määrin Herran Henkeä, enemmän päättäväisyyttä noudattaa Hänen käskyjään ja lujemman todistuksen Jumalan Pojan jumalallisuudesta.¹ En tiedä, kuinka monina vuosina vuoden lähestyessä loppua näin hänen istuvan hiljaa lukemassa huolellisesti Mormonin kirjaa saadukseen jälleen kerran luettua sen ennen vuoden päättymistä.

Vuonna 1991 halusin antaa erityisen joululahjan perheelleni. Olen kirjoittanut tuon toiveen täyttymisestä omaan päiväkirjaani: ”On keskiviikko, 18. joulukuuta 1991 klo 12.38. Olen juuri saanut valmiiksi Mormonin kirjan äänitallenteen perhettäni varten. Tämä on ollut kokemus, joka on lisännyt todistustani tästä jumalallisesta työstä ja vahvistanut minussa halua tutustua paremmin kirjan sivuihin saadakseni näistä pyhistä kirjoituksista totuuksia, joita voin käyttää palvellessani Herraa. Minä rakastan tätä kirjaa. Todistan koko sieluni voimalla, että se on totta, että se on valmistettu Israelin huoneen ja kaikkien sen eri osien siunaukseksi, jotka ovat hajotettuina eri puolilla maailmaa. Kaikki, jotka tutkivat sen sanomaa nöyrinä, uskoen Jeesukseen Kristukseen, tulevat tuntemaan sen totuuden ja löytävät aarteiden, joka johtaa heidät suurempaan onneen, rauhaan ja saavutuksiin tässä elämässä. Todistan kaiken sen kautta, mikä on pyhää, että tämä kirja on totta.”

Rukoilen, että kukin meistä hyödyntäisi niiden siunausten runsautta, jotka tulevat pyhien kirjoitusten tutkimisesta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. Gordon B. Hinckley, ”Elävä ja tosi todistus”, *Liahona*, elokuu 2005, s. 6.

Barbara Thompson

toinen neuvonantaja Apyyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Henkilökohtainen ilmoitus ja todistus

Jos pidämme uutterasti käskyt ja pyydämme uskossa, vastaukset tulevat Herran tavalla ja Hänen aikanaan.

Monia vuosia sitten kun opin collegessa, kuuntelin yleiskonferenssia radiosta, koska meillä ei ollut pienessä asunnossamme televisiota. Konferenssin puhujat olivat erinomaisia, ja nautin Pyhän Hengen vuodattamisesta.

Muistan hyvin, kuinka eräs johtava auktoriteetti puhui Vapahtajasta ja Hänen palvelutyöstään ja lausui sitten hartaan todistuksen. Pyhä Henki vahvisti sielulleni, että hän oli puhunut totta. Sillä hetkellä en epäillyt lainkaan, etteikö Vapahtaja eläisi. Olin myös aivan varma siitä, että sain henkilökohtaisen ilmoituksen, joka vahvisti minulle, ”että Jeesus Kristus on Jumalan Poika”¹.

Ollessani kahdeksanvuotias lapsi minut kastettiin ja konfirmoitiin ja sain Pyhän Hengen lahjan. Se oli ihmeellinen siunaus silloin, mutta siitä on tullut sittemmin entistä tärkeämpi, kun olen varttunut ja kokenut monin tavoin Pyhän Hengen lahjan vaikutuksen.

Kun vartumme lapsista nuoriksi ja sitten aikuisiksi, meillä on matkan varrella usein haasteita ja kokemuksia, jotka saavat meidät vakuuttuneiksi siitä, että tarvitsemme jumalallista

apua, joka tulee Pyhän Hengen kautta. Kun vaikeuksia tulee, voimme kysyä itseltämme: ”Mikä on vastaus ongelmaani?” ja ”Kuinka voin tietää, mitä tehdä?”

Muistelen usein Mormonin kirjan kertomusta Lehistä, joka opetti perheelleen evankeliumia. Hän kertoi heille monista ilmoituksista ja opetuksista, jotka koskivat tulevia asioita myöhemmin aikoina. Nefi oli tavoitellut Herran johdatusta ymmärtääseen täydellisemmin isänsä opetukset. Häntä kohotettiin, siunattiin ja innoitettiin niin että hän tiesi, että hänen isänsä opetukset olivat tosia. Sen ansiosta Nefi pystyi tarkoin noudattamaan Herran käskyjä ja elämään vanhurskasta elämää. Hän sai henkilökohtaista ilmoitusta johdatukseksi.

Toisaalta hänen veljensä kiistelivät keskenään, koska he eivät ymmärtäneet isänsä opetuksia. Silloin Nefi esitti hyvin tärkeän kysymyksen: ”Oletteko kysyneet Herralta?”²

Heidän vastauksensa oli heikko: ”Emme ole, sillä ei Herra meille sellaisia ilmaise.”³

Nefi käytti tilaisuutta opettaakseen veljilleen, kuinka voi saada henkilökohtaista ilmoitusta. Hän sanoi:

”Ettekö muista, mitä Herra on sanonut? – Jos ette paaduta sydäntänne ja pyydätte minulta uskossa, uskoen saavanne ja pitäen tunnollisesti minun käskyni, varmasti nämä asiat ilmaistaan teille.”⁴

Tapa, jolla saamme henkilökohtaista ilmoitusta, on oikeastaan varsin selkeä. Meidän täytyy haluta saada ilmoitusta, emme saa paaduttaa sydäntämme, ja sitten meidän on pyydettävä uskossa, todella uskottava siihen, että saamme vastauksen, ja sitten uutterasti pidettävä Jumalan käsky.

Tämän mallin noudattaminen ei tarkoita sitä, että joka kerta kun kysymme jotakin Jumalalta, saamme heti vastauksen, jossa ilmoitetaan yksityiskohtaisesti, mitä pitää tehdä. Se kuitenkin tarkoittaa sitä, että jos pidämme uutterasti käskyt ja pyydämme uskossa, vastaukset tulevat Herran tavalla ja Hänen aikanaan.

Lapsena luulin, että henkilökohtainen ilmoitus tai vastaukset rukouksiin tulisivat korvin kuultavalla äänellä. Jotkin ilmoitukset tosiaan tulevat siten, että kuulemme todellisen äänen. Olen kuitenkin oppinut, että Henki puhuu monin tavoin.

Opin ja liittojen luvussa 6 selitetään useita tapoja, joilla voimme saada ilmoitusta:

”Sinä olet kysynyt minulta, ja katso, niin usein kuin olet kysynyt, olet saanut opetusta minun Hengeltäni.”⁵

”Minä valaisin sinun mielesi.”⁶

”Enkö minä puhunut asiasta rauhaa sinun mieleesi?”⁷

Toisissa pyhien kirjoitusten kohdissa saamme lisää tietoa ilmoituksen saamisesta:

”Minä puhun sinulle sinun mielessäsi ja sinun sydämessäsi Pyhän Hengen kautta, joka tulee sinun yllesi ja joka asuu sinun sydämessäsi. Nyt, katso, tämä on ilmoituksen henki.”⁸

”Minä saatan sinun sydämesi

palamaan sisälläsi; sen tähden sinä tunnet, että se on oikein.”⁹

”Minä annan sinulle Hengestäni, joka valaisee mielesi ja joka täyttää sielusi ilolla.”¹⁰

Useimmiten henkilökohtainen ilmoitus tulee silloin kun tutkimme pyhiä kirjoituksia, kuuntelemme ja noudatamme profeettojen ja muiden kirkon johtohenkilöiden neuvoa sekä pyrimme elämään uskollisesti ja vanhurskaasti. Toisinaan innoitus tulee pyhien kirjoitusten yksittäisestä jakeesta tai konferenssipuheen yhdestä rivistä. Kenties vastauksenne tulee, kun Alkeisyhdistyksen lapset laulavat kaunista laulua. Nämä kaikki ovat ilmoituksen muotoja.

Palautuksen varhaisina aikoina monet jäsenet tavoittelivat uutterasti ilmoitusta, ja heitä siunattiin ja innoitettiin tietämään, mitä piti tehdä.

Profeetta Brigham Young antoi sisar Eliza R. Snow’lle tehtävän auttaa kohottamaan ja opettamaan kirkon sisaria. Sisar Snow opetti, että yksittäiset naiset voisivat saada innoitusta oppaakseen henkilökohtaisessa elämässään, perheessään ja kirkon tehtävissään. Hän sanoi: ”Käskekää sisaria lähtemään ja täyttämään velvollisuutensa nöyryydessä ja uskollisuudessa, niin Jumalan Henki on heidän päällään ja heitä siunataan heidän työssään. Tavoiteltakoot he viisautta vallan sijaan, niin he saavat kaiken sen vallan, jonka käyttämiseen heillä on viisautta.”¹¹

Sisar Snow opetti sisaria tavoittelemaan Pyhän Hengen johdatusta. Hän sanoi, että Pyhä Henki ”tydyttää ja täyttää ihmissydämen jokaisen kaipauksen ja täyttää jokaisen tyhjön. Kun olen täynnä Henkeä, sieluni on tyydytetty.”¹²

Presidentti Dieter F. Uchtdorf on opettanut, että ”ilmoitus ja todistus eivät tule aina valtavalla voimalla. Monille todistus tulee hiljakseen – pala kerrallaan.” Hän sanoi edelleen:

”Tavoitelkaamme vilpittömästi henkilökohtaisen innoituksen valoa. Anokaamme Herralta, että Hän soisi mielellemme ja sielullemme uskon kipinän, jonka ansiosta voimme ottaa vastaan ja tunnistaa Pyhän Hengen jumalallisen palvelun.”¹³

Todistuksemme vahvistaa ja voimistaa meitä, kun kohtaamme haasteita päivittäisessä elämässämme. Jotkut kamppailevat vaikeiden terveysongelmien kanssa, joillakuilla on taloudellisia ongelmia, toisilla on haasteita avioliitosaan tai lastensa kanssa. Jotkut kärsivät yksinäisyyden tai täyttymättömien toiveiden ja unelmien vuoksi. Juuri meidän todistuksemme sekä uskomme Herraan Jeesukseen Kristukseen ja tietomme pelastussuunnitelmasta auttavat meitä selviytymään näistä koettelemusten ja vaikeuksien ajoista.

Kirjassa *Tyttäriä minun valtakunnassani* kerrotaan saksalaisesta sisar Hedwig Biereichelista, joka kärsi toisen maailmansodan aikana suurta

surua ja puutetta. Rakkautensa ja armeliaan luonteensa vuoksi ja jopa oman suuren hätänsä keskellä hän jakoi auliisti oman ruokansa nälkää näkevien sotavankien kanssa. Myöhemmin, kun häneltä kysyttiin, kuinka hän pystyi säilyttämään ”todistuksen kaikissa näissä koettelemuksissa”, hän vastasi: ”Minä en pitänyt hengissä todistustani noina aikoina – todistus piti hengissä minua.”¹⁴

Se, että meillä on vahva todistus, ei tarkoita sitä, että se pysyy aina sellaisena. Meidän on ravittava ja vahvistettava sitä, jotta siinä olisi kylliksi voimaa tukea meitä. Se on yksi syy siihen, miksi me kokoonnumme usein yhteen, jotta voimme nauttia sakramentin ja uudistaa liittomme ja jotta meitä voidaan ravita Jumalan hyvällä sanalla. Juuri Jumalan hyvä sana pitää meidät ”alati valppaina rukoilemaan” niin että luotamme ”yksin Kristuksen ansioihin”, joka on meidän uskomme ”perustaja ja täydelliseksi tekijä”¹⁵.

Vanhin David A. Bednar on opettanut meitä: ”Kun tavoittelette oikealla tavalla ilmoituksen henkeä ja käytätte sitä, lupaan, että tulette vaeltamaan Herran valossa (ks. Jes. 2:5; 2. Nefi 12:5). Joskus ilmoituksen henki toimii heti ja voimakkaana, toisinaan hienovaraisesti ja vähitellen ja usein niin hennoin keinoin, ettette edes tietoisesti tunnista sitä. Mutta riippumatta siitä mallista, jolla tätä siunausta saadaan, sen tuoma valo valaisee sielunne ja avartaa ymmärryksenne (ks. Alma 5:7; 32:28) sekä ohjaa ja suojelee teitä ja perhettänne.”¹⁶

Herra haluaa siunata meitä johdatuksella, viisaudella ja ohjauksella elämässämme. Hän haluaa vuodattaa Henkensä meidän päällemme. Jälleen – saadaksemme henkilökohtaista ilmoitusta meidän täytyy haluta saada sitä, emme saa paaduttaa sydäntämme, ja sitten meidän on pyydyttävä uskossa, todella uskoen siihen, että saamme vastauksen, ja sitten meidän on uutterasti pidettävä Jumalan käskyt. Sitten kun etsimme vastauksia kysymyksiimme, Hän siunaa meitä Hengellään. Tästä todistan Jeesusuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 46:13.
2. 1. Nefi 15:8.
3. 1. Nefi 15:9.
4. 1. Nefi 15:11; ks. myös jae 10.
5. OL 6:14.
6. OL 6:15.
7. OL 6:23.
8. OL 8:2-3.
9. OL 9:8.
10. OL 11:13.
11. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 49–50.
12. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 50.
13. ”Mahdollisuutenne, etuoikeutenne”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 60.
14. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 83–84.
15. Moroni 6:4–6.
16. ”Ilmoituksen henki”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 90.

Vanhin L. Whitney Clayton

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

On tuleva aika

Ihailen kanssanne tämän työn ihmeellistä, hämmästyttävää ja vastustamatonta etenemistä.

Palvelin nuorena lähetyssaarnaajana Perussa ja työskentelin useita kuukausia Liman keskusta-alueilla. Niinpä kuljin monta kertaa Liman keskustassa sijaitsevan Plaza de Armasin poikki. Aukion reunalla on hallintopalatsi, jossa on Perun presidentin virka-asunto ja kanslia. Sillä aukiolla lähetystyötoverini ja minä kutsuimme ihmisiä kuulemaan palautettua evankeliumia. Mietin silloin usein, millaista olisi mennä sisälle palatsiin, mutta ajatus siitä, että joskus tekisin niin, tuntui hyvin kaukaiselta.

Viime vuonna vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista, muutama muu ja minä tapasimme hallintopalatsissa Perun silloisen presidentin Alan Garcían. Meille näytettiin palatsin kauniita huoneita, ja presidentti García otti meidät sydämellisesti vastaan. Nuoren lähetyssaarnaajan mietteeni palatsista toteutuivat tavalla, josta en mitenkään olisi voinut uneksiakaan vuonna 1970.

Moni asia on muuttunut Perussa sen jälkeen kun olin lähetyssaarnaaja, etenkin kirkon osalta. Siellä oli silloin noin 11 000 kirkon jäsentä ja vain yksi vaarna. Nykyisin siellä on yli 500 000 jäsentä ja miltei sata vaarna. Kaupungeissa, joissa oli vain pieniä jäsenryhmiä, on nyt vireitä vaarvoja ja viehättäviä seurakuntakeskuksia. Samoin on

käynyt monissa muissa maissa kautta maailman.

Tämä kirkon merkittävä kasvu ansaitsee selityksen. Aloitamme Vanhan testamentin profetialla.

Daniel oli heprealainen pakkosiirtolainen Babyloniassa. Hänelle annettiin tilaisuus tulkita kuningas Nebukadnessarin uni. Daniel pyysi Jumalaa ilmoittamaan hänelle unen ja sen selityksen, ja hänen rukoukseensa vastattiin. Hän sanoi Nebukadnessarille: ”Taivaassa on Jumala, joka paljastaa salaisuudet, ja nyt hän kertoo kuningas Nebukadnessarille, mitä tulevina aikoina on tapahtuva. – Näyt, jotka vuoteellasi näit, ovat nämä.” Daniel sanoi, että kuningas oli nähnyt kauhistavan kuvapatsaan, jolla oli pää, rinta, käsivarret, sääret ja jalat. Vuoresta lähti käden koskematta vierimään kivi, joka vähitellen kasvoi kasvamistaan. Se kivi törmäsi patsaaseen murskaten sen kappaleiksi. ”Ja kivestä, joka oli osunut patsaaseen, tuli suuri vuori, ja se täytti koko maailman.”

Daniel selitti, että kuvapatsas esitti tulevia poliittisia valtakuntia ja että ”noiden [tulevaisuuden] kuninkaiden aikana on taivaan Jumala pystyttävä valtakunnan, joka ei ikinä tuhoudu – –. Se murskaa lopullisesti kaikki nuo valtakunnat, ja se pysyy ikuisesti.”¹

Siirrymme nyt lähemmäs

nykyaikaa. Enkeli Moroni ilmestyi Joseph Smithille ensimmäisen kerran vuonna 1823 ja sanoi, ”että Jumalalla oli [hänelle] työ tehtäväksi ja että [hänen nimeään] tultaisiin mainitsemaan hyvällä ja pahalla kaikkien kansakuntien, sukujen ja kielten keskuudessa”². Moronin sanoma on varmasti hämmästyttänyt Josephia, joka oli vasta 17-vuotias.

Vuonna 1831 Herra sanoi Josephille, että valtakunnan avaimet oli jälleen ”annettu ihmiselle maan päällä”. Hän sanoi, että ”evankeliumi vierii maan ääriin niin kuin vuoresta käden koskematta irronnut kivi – –, kunnes se on täyttänyt koko maan”³, aivan kuten Daniel oli sanonut Nebukadnessarille.

Vuonna 1898 presidentti Wilford Woodruff kertoi, mitä hänelle oli tapahtunut uutena jäsenenä vuonna 1834 eräässä pappeuskokouksessa Kirtlandissa. Hän kuvaili: ”Profeetta kutsui kaikki pappeudenhaltijat koolle paikkakunnan pieneen hirsiseen koulurakennukseen. Se oli pieni rakennus, mitoiltaan arviolta 18 m2. – – Tultuamme koolle profeetta pyysi – – Israelin vanhimpia todistamaan tästä työstä. – – Kun he olivat todistaneet, profeetta sanoi: ’Veljet, teidän tämäniltaiset todistuksenne ovat ylentäneet mieltäni ja opettaneet minua hyvin paljon. Mutta haluan sanoa teille Herran edessä, että te ette tiedä yhtään enempää tämän kirkon ja valtakunnan kohtaloista kuin äitinsä sylissä oleva

lapsi. Te ette ymmärrä sitä. – – Te näette täällä tänään vain pienen kourallisen pappeutta, mutta tämä kirkko täyttää vielä Pohjois- ja Etelä-Amerikan – se täyttää maailman.’”⁴

Nämä profetiati, että

- Jumalan valtakunta täyttäisi maan ikään kuin vuoresta irronnut kivi
- Joseph Smithin nimi tunnettaisiin kaikkialla maailmassa ja
- kirkko täyttäisi Amerikan mantereen ja täyttäisi maailman,

ovat voineet tuntua naurettavilta 170 vuotta sitten. Se pieni uskovien joukko, joka raapi elantonsa kokoon Amerikan rajaseudulla ja vaihtoi

asuinpaikkaa paetakseen vainoa, ei näyttänyt pohjustavan sellaista uskontoa, joka ylittäisi maiden rajat ja tunkeutuisi sydämiin kaikkialla.

Mutta juuri niin on käynyt. Saanen esittää yhden esimerkin.

Joulupäivänä 1925 vanhin Melvin J. Ballard pyhitti Buenos Airesissa Argentiinassa koko Etelä-Amerikan maanosan evankeliumin saarnaamiselle. Elokuuhun 1926 mennessä oli kastettu kourallinen käännynnäisiä. He olivat ensimmäiset koko Etelä-Amerikassa kastetut Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet. Se tapahtui 85 vuotta sitten eli monien tänään konferenssia kuuntelevien elinaikana.

Montevideo, Uruguay

Buenos Airesissa on nykyään 23 Siionin vaarnaa, ja kaupungeissa kautta Argentiinan kymmeniä vaarnoja ja kymmeniä tuhansia kirkon jäseniä. Nyt koko Etelä-Amerikassa on runsaasti yli 600 vaarnaa ja monta miljoonaa kirkon jäsentä. Meidän silmiemme edessä Jumalan valtakunta täyttää maanosaa, ja sekä me että Joseph Smithin panettelijat mainitsemme hänen nimeään maissa, joista hän ei ollut eläissään ehkä edes kuullut.

Kirkossa on maailmanlaajuisesti nykyään lähes 3 000 vaarnaa Bostonista Bangkokiin ja Méxicosta Moskovaan. Seurakuntia on lähes 29 000. Monissa maissa on täysin kehittyneitä vaarnoja ja käännyttämisistä polveutuvia jäseniä. Joissakin toisissa maissa uusien jäsenten pienet ryhmät kokoontuvat pieninä seurakuntina vuokratiloissa. Kirkko leviää joka vuosi yhä laajemmalle eri puolilla maailmaa.

Ovatko nämä profetiat maailman täyttämistä ja tunnetuksi tulemisesta kautta maailman naurettavia? Kenties. Epätodennäköisiä? Epäilemättä. Mahdottomia? Ehdottomasti eivät. Ne toteutuvat silmiemme edessä.

Presidentti Gordon B. Hinckley on todennut:

”Aikanaan sanottiin, että Britannian valtakunnassa aurinko ei milloinkaan laske. Tuo valtakunta on nyt pienentynyt. Mutta on totta, ettei aurinko milloinkaan laske tässä Herran työssä, kun se koskettaa ihmisten elämää kautta maailman.

Ja tämä on vasta alkua. Olemme vielä tuskin raapaisseet pintaa. – – Työmme ei tunne rajoja. – – Meiltä nyt suljetut kansakunnat ovat jonakin päivänä avoinna.”⁵

Nykyään voimme nähdä, että Mormonin kirjan profetian täyttyminen lähestyy:

”Ja – – tapahtuu, että kuninkaat sulkevat suunsa, sillä sen, mitä heille ei ole

Salvador, Brasilia

kerrottu, he saavat nähdä, ja sen, mistä he eivät ole kuulleet, he saavat kokea.

Sillä sinä päivänä Isä tekee minun tähteni teon, joka on suuri ja ihmeellinen teko heidän keskuudessaan.”⁶

Tämä Herran teko on tosiaankin suuri ja ihmeellinen, mutta pääosin se etenee monien ihmiskunnan poliittisten, kulttuuristen ja akateemisten vaikuttajien huomaamatta. Se etenee yksi sydän ja yksi perhe kerrallaan, hiljaa ja huomaamatta, ja sen pyhä sanoma on siunaukseksi ihmisille kaikkialla.

Eräs Mormonin kirjan jae auttaa ymmärtämään kirkon ihmeellistä kasvua nykyaikana: ”Ja edelleen minä sanon sinulle, että on tuleva aika, jolloin tieto Vapahtajasta leviää kautta jokaisen kansakunnan, suvun, kielen ja kansan.”⁷

Tärkein sanomamme, mitä Jumala on sekä valtuuttanut meidät että käskennyt meitä viemään kaikkialle maailmaan, on se, että on olemassa Vapahtaja. Hän eli ajan keskipäivänä. Hän sovitti meidän syntimme, Hänet ristinnaulittiin ja Hän nousi ylös. Tuo verraton sanoma, jota me julistamme Jumalalta saadulla valtuudella, on todellinen syy siihen, että kirkko kasvaa niin kuin kasvaa.

Todistan, että Vapahtaja ilmestyi Isänsä kanssa Joseph Smithille. Isän johdolla Hän vakiinnutti evankeliuminsa jälleen maan päälle. Hän lähetti

apostoleja, profeettoja ja pappeuden avaimet jälleen maan päälle. Hän johtaa kirkkooan elävän profeettansa presidentti Thomas S. Monsonin kautta. Hänen kirkkonsa on se kivi, joka irtosi vuoresta käden koskettamatta ja vierii eteenpäin kautta koko maapallon.

Olemme kiitollisia Joseph Smithistä ja katselemme ihmetellen, kun hänen nimeään kunnioitetaan, ja niin, myös herjataan yhä laajemmin kautta maailman. Mutta me käsitämme, ettei tässä suuressa myöhempien aikojen työssä ole kyse hänestä. Se on kaikkivaltiaan Jumalan ja Hänen Poikansa, Rauhan Ruhtinaan, työtä. Todistan, että Jeesus Kristus on Vapahtaja, ja ihailen kansanne tämän työn ihmeellistä, hämmästyttävää ja vastustamatonta etenemistä. Todellakin, ”on [tullut] aika, jolloin tieto Vapahtajasta leviää kautta jokaisen kansakunnan, suvun, kielen ja kansan”. Todistan Jeesuksesta Kristuksesta, koko ihmiskunnan Vapahtajasta, ja tästä työstä Hänen nimessään. ■

VIITTEET

1. Dan. 2:28, 35, 44; ks. myös jakeet 1–45.
2. JS–H 33.
3. OL 65:2.
4. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 25–26.
5. ”Kirkon tila”, *Liahona*, marraskuu 2003, s. 6–7.
6. 3. Nefi 21:8–9.
7. Moosia 3:20.

Vanhin José L. Alonso
seitsemänkymmenen koorumista

Tehkää oikein oikealla hetkellä, viipymättä

Vapahtaja – antoi meille suurenmoisen esimerkin siitä, ettei Hän odottanut ennen kuin auttoi niitä, jotka olivat menettäneet onnen ja ilon tunteen.

Meidän aikanamme monet elävät surun ja suuren hämmennyksen keskellä. He eivät löydä vastauksia kysymyksiinsä eivätkä pysty täyttämään tarpeitaan. Jotkut ovat menettäneet onnen ja ilon tunteen. Profeetat ovat julistaneet, että todellinen onni löytyy Kristuksen esimerkkiä ja opetuksia noudattamalla. Hän on meidän Vapahtajamme, Hän on meidän opettajamme, ja Hän on täydellinen esimerkki.

Hän eli palvelen. Kun me palvelemme lähimmäisiämme, me autamme avun tarpeessa olevia. Samalla saatamme löytää ratkaisuja omiin vaikeuksiimme. Kun noudatamme Vapahtajan esimerkkiä, me osoitamme rakkautemme taivaalliselle Isällemme ja Hänen Pojalleen Jeesukselle Kristukselle ja meistä tulee enemmän Heidän kaltaisiaan.

Kuningas Benjamin puhui palvelamisen merkityksestä sanoen, että kun olemme lähimmäistemme palveluksessa, olemme pelkästään Jumalamme palveluksessa.¹ Jokaisella on tilaisuuksia palvella ja osoittaa rakkautta.

Presidentti Thomas S. Monson on pyytänyt meitä pelastamaan

ja palvelemaan muita. Hän sanoi: ”Tulemme huomaamaan, että ne, joita palvelemme ja jotka ovat tunteneet työmme kautta Mestarin käden kosketuksen, eivät voikaan selittää elämässään tapahtunutta muutosta. Heillä on halu palvella uskollisesti, vaeltaa nöyrästi ja elää enemmän Vapahtajan kaltaisina. Saatuaan hengellisen näkökykynsä ja nähtyään iankaikkisuuden lupaukset vilaukselta he toistavat sen sokean sanoja, jonka näön Jeesus palautti: ’Sen tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen.’”²

Meillä on joka päivä tilaisuus auttaa ja palvella – tehdä oikein oikealla hetkellä, viipymättä. Ajatelkaa niitä monia, joiden on vaikea saada työpaikkaa tai jotka ovat sairaita, jotka tuntevat itsensä yksinäisiksi, jotka jopa luulevat menettäneensä kaiken. Mitä te voitte tehdä auttaaksenne? Kuvitelkaa, että naapurinne on jäänyt sateeseen auton mentyä rikki ja hän soittaa teille ja pyytää apua. Mitä hänen hyväkseen tulee tehdä? Milloin on oikea hetki tehdä se?

Muistan, kuinka kerran menimme koko perhe Méxicon keskustaan ostamaan vaatteita kahdelle lapsellemme.

He olivat aivan pieniä. Vanhempi poikamme oli juuri ja juuri kaksivuotias, ja nuorempi poikamme oli yksivuotias. Katu oli tupaten täynnä ihmisiä. Kun teimme ostoksia pitäen lapsiamme kädestä, pysähdyimme hetkeksi katsomaan jotakin, ja ennen kuin huomasimmekaan, vanhempi poikamme oli kadonnut! Emme tienneet, kuinka se oli tapahtunut, mutta hän ei ollut meidän kanssamme. Hetkeäkään hukkaamatta lähdimme juosten etsimään häntä. Etsimme ja huhuilimme häntä tuntien suurta ahdistusta ja ajatellen, että saattaisimme menettää hänet iäksi. Mielessämme anelimme taivaallista Isää auttamaan meitä löytämään hänet.

Hetken kuluttua löysimme hänet. Hän oli viattomasti katselemassa leluja erään näyteikkunan edessä. Halasimme ja suukottelimme häntä, ja lupasimme vahtia lapsiamme huolellisesti niin ettemme enää koskaan kadottaisi ketään. Opimme, ettemme tarvitse poikamme pelastamiseen suunnittelukokouksia. Me yksinkertaisesti toimimme ja lähdimme etsimään sitä, joka oli kadonnut. Opimme myös, että poikamme ei koskaan edes ymmärtänyt olleensa kadoksissa.

Veljet ja sisaret, saattaa olla monia, jotka jostakin syystä ovat kadoksissa näköpiiristämme ja jotka eivät tiedä olevansa kadoksissa. Jos viivyttelimme, saatamme menettää heidät iäksi.

Monien kohdalla, jotka tarvitsevat apuamme, ei ole tarpeen luoda uusia ohjelmia tai ryhtyä toimenpiteisiin, jotka ovat monimutkaisia tai kalliita. He tarvitsevat vain meidän päättäväisyyttämme palvella – että teemme oikein oikealla hetkellä, viipymättä.

Kun Vapahtaja ilmestyi Mormonin kirjan kansalle, Hän antoi meille suurenmoisen esimerkin siitä, ettei Hän odottanut ennen kuin auttoi niitä, jotka olivat menettäneet onnen

ja ilon tunteen. Opetettuaan kansaa Hän näki, etteivät ihmiset kyenneet ymmärtämään kaikkia Hänen sanojaan. Hän kehotti heitä menemään koteihinsa ja pohdiskelemaan asioita, joita Hän oli puhunut heille. Hän kehotti heitä rukoilemaan Isää ja valmistautumaan tulemaan jälleen seuraavana päivänä, jolloin Hän palaisi opettamaan heitä.³

Kun Hän lopetti opettamisen, Hän katsoi väkijoukkoa ja näki ihmisten itkevän, sillä he halusivat Hänen viipyvän heidän luonaan:

”Ja hän sanoi heille: Katso, minun sydämeni on täynnä sääliä teitä kohtaan.

Onko teillä keskuudessanne sairaita? Tuokaa heidät tänne. Onko teillä rampoja tai sokeita tai ontuvia tai raajarikkoja tai spitaalisia tai surkastuneita tai kuuroja tai millään tavalla vaivaisia? Tuokaa heidät tänne, niin minä parannan heidät, sillä minun käy teitä sääli; sydämeni on täynnä armoa.”⁴

Ja he toivat sairaansa Hänen luokseen, ja Hän paransi heidät. Väkijoukko kumartui maahan Hänen jalkoihinsa, ja he palvelivat Häntä ja

suutelivat Hänen jalkojaan, ”niin että he kastelivat hänen jalkansa kyynelilään”. Sitten Hän käski heitä tuomaan pienet lapsensa, ja Hän siunasi heidät yksitellen.⁵ Sen mallin Vapahtaja on antanut meille. Hän rakastaa kaikkia, mutta Hän ei koskaan kadota näköpiiristään yksilöä.

Minä tiedän, että meidän taivaallinen Isämme on rakastava, ymmärtävä ja kärsivällinen. Samalla tavoin Hänen Poikansa Jeesus Kristus rakastaa meitä. He auttavat meitä profeettojensa välityksellä. Olen oppinut, että profeettojen seuraaminen tuo suurta turvaa. Pelastaminen jatkuu yhä. Presidentti Monson on sanonut: ”Herra odottaa meidän ajattelevan. Hän odottaa meidän toimivan. Hän odottaa meidän tekevän työtä. Hän odottaa meidän todistavan. Hän odottaa meidän omistautuvan.”⁶

Meillä on vastuullinen tehtävä ja suurenmoinen mahdollisuus. On monia, joiden täytyy jälleen kerran kokea sitä onnen ja ilon suloista tunnetta, joka tulee aktiivisuudesta kirkossa. Tuo onnellisuus tulee saamalla toimitukset, solmimalla pyhät liitot

ja pitämällä ne. Herra tarvitsee meitä auttamaan heitä. Tehkäämme oikein oikealla hetkellä, viipymättä.

Todistan, että Jumala elää ja on meidän Isämme. Jeesus Kristus elää, ja Hän on antanut henkensä, jotta voimme palata taivaallisen Isämme eteen. Tiedän, että Hän on meidän Vapahtajamme. Tiedän, että Heidän ääretön hyvyytensä ilmenee jatkuvasti. Todistan, että presidentti Thomas S. Monson on Heidän profeettansa ja että tämä on ainoa tosi kirkko maan päällä. Tiedän, että profeetta Joseph Smith on palautuksen profeetta. Todistan, että Mormonin kirja on Jumalan sanaa. Se antaa meille opastusta ja malleja, joita voimme noudattaa tullaksemme enemmän Jumalan ja Hänen rakkaan Poikansa kaltaisiksi. Tämän julistan meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Moosia 2:17.
2. ”Pelastamaan”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 57, 58.
3. Ks. 3. Nefi 17:1-3.
4. 3. Nefi 17:6-7; ks. myös jae 5.
5. Ks. 3. Nefi 17:9-12, 21.
6. ”Pelastamaan”, s. 58.

Presidentti Boyd K. Packer
kahdentoista apostolin koorumin presidentti

Neuvoja nuorille

Vastustuksesta, koettelemuksista ja kiusauksista huolimatta teidän ei tarvitse epäonnistua tai pelätä.

Puhun nuorille tavallista henkilökohtaisemmin ja vertaan omaa nuoruuttani teidän nuoruuteenne.

Te olette mittaamattoman kallisarvoisia. Olen nähnyt teitä kymmenissä maissa ja jokaisella mantereella. Te olette paljon parempia kuin me olimme nuorina. Te tiedätte evankeliumista enemmän. Te olette kypsempiä ja uskollisempia.

Olen nyt 87-vuotias. Saatatte ihmetellä, mitä minun ikäiselläni on antaa teidän elämääne. Olen kokenut sen vaiheen, jossa te olette, ja tiedän, mihin te olette menossa. Mutta te ette ole vielä kokeneet sitä, mitä minä olen. Lainaan muutaman säkeen klassikkorunosta:

*Käy verkkaan lento vanhan variksen,
ja nuori varis lentää nopeaan.
Vaan vanha varis tietää kyllä sen,
mitä ei nuori tiedä ollenkaan.*

*Tiedoiltaan vanha varis ylittää
nuoremman tiedot vielä varmasti.
Vain yhdessä se siitä jälkeen jää:
se osaa lentää enää hitaasti.*

*Ylöspäin nuoren linnun lento vei,
vanhemman ylle kaartelemaan jää,
se nuori varis tiedäkään kun ei,
missä on lentämisen määränpää.¹*

Ei Wordsworthin kirjoittama runo mutta klassikkoruno silti!

Kun ajattelee moraalisiin liittyvien mittapuiden madaltumista ja kaikkea sitä, mitä maailmassa tapahtuu, niin te nuoret vartutte vihollisen alueella.

Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, että taivaassa oli sota ja että Lusifer kapinoi ja hänet ja hänen seuraajansa ”syöstiin maan päälle”². Hän koettaa päättäväisesti estää taivaallisen Isämme suunnitelmaa toteutumasta ja pyrkii hallitsemaan kaikkien mieltä ja tekoja. Tämä vaikutus on hengellistä, ja hän ”on irrallaan maan päällä”³.

Mutta vastustuksesta, koettelemuksista ja kiusauksista huolimatta teidän ei tarvitse epäonnistua tai pelätä.

Kun 17-vuotiaana valmistauduin päättämään lukion hyvinkin keskinkertaisena oppilaana, jolla oli joitakin heikkouksia, kuten ajattelin, niin eräänä sunnuntaiamuna kaikki ympärillämme hajosi. Seuraavana päivänä meidät kutsuttiin lukion saliin. Näyttämöllä oli tuolilla pieni radio. Rehtori avasi radion. Silloin kuulimme presidentti Franklin Delano Rooseveltin äänen, kun hän ilmoitti, että Pearl Harboria oli pommitettu. Yhdysvallat oli sodassa Japania vastaan.

Myöhemmin sama tilanne toistui. Jälleen kuulimme presidentti Rooseveltin äänen, joka tällä kertaa ilmoitti,

että maamme oli sodassa Saksaa vastaan. Toinen maailmansota levisi räjähdysmäisesti kautta maailman.

Yhtäkkiä tulevaisuutemme oli epävarma. Emme tienneet, mitä oli edessä. Eläisimmekö niin pitkään, että menisimme naimisiin ja perustaisimme perheen?

Nykyään ”kuullaan sodista ja sota-huhuja, ja koko maa on levottomuuden vallassa”⁴. Te, meidän nuoremme, saatatte tuntea elämässänne epävarmuutta ja turvattomuutta. Haluan neuvoa ja opettaa teitä sekä kehottaa teitä tekemään joitakin asioita ja olemaan tekemättä joitakin asioita.

Evankeliumin suunnitelma on suuri onnensuunnitelma⁵. Perhe on tuon suunnitelman keskipisteessä. Perhe on riippuvainen teidän kehossanne olevien elämää antavien voimien kelvollisesta käytöstä.

Julkaisussa ”Perhe – julistus maailmalle”, joka on ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin laatima innoitettu asiakirja, sanotaan, että aikaisemmassa olemassaolossa ”kaikki ihmiset – miehet ja naiset – on luotu Jumalan kuvaksi. Jokainen heistä on taivaallisten vanhempien rakas henkipoika tai -tytär, ja sellaisena jokaisella on jumalallinen luonne ja päämäärä. Sukupuoli on yksilön – – oleellinen ominaisuus [ja se määräytyi tuossa kuolevaisuutta edeltävässä olemassaolossa]. – –

Me julistamme tämän lisäksi Jumalan määränneen, että pyhiä lisääntymisen voimia tulee käyttää ainoastaan miehen ja naisen kesken, jotka on laillisesti vihitty aviomieheksi ja vaimoksi.”⁶

Suuri rangaistus, jonka Lusifer ja hänen seuraajansa saattoivat päälleen, oli se, että heiltä kiellettiin kuolevaisen ruumis.

Monet kohtaamistanne kiusauksista, epäilemättä kaikkein vakavimmat, liittyvät teidän kehoonne. Sen

lisäksi että teillä on voima luoda kehoja uudelle sukupolvelle, teillä on myös tahdonvapaus.

Profeetta Joseph Smith on opettanut: ”Kaikilla olennoilla, joilla on ruumis, on valta niiden yli, joilla ei ole ruumista.”⁷ Niinpä jokaisella elävällä sielulla, jolla on fyysinen ruumis, on viime kädessä suurempi voima kuin vastustajalla. Fyysisen olemuksenne vuoksi te kärsitte kiusauksia, mutta sen lisäksi teillä on voima hänen ja hänen enkeliensä ylitse.

Siinä vaiheessa kun päätimme lukion, monet luokkatovereistamme olivat marssineet sotaan eivätkä jotkut heistä koskaan palanneet. Muidenkin meistä oli määrä pian mennä armeijaan. Emme tienneet tulevaisuudestamme. Selviytyisimmekö sodasta? Olisiko maailmasta jäljellä tarpeeksi palatessamme?

Varmana kutsusta asepalvelukseen liityin ilmavoimiin. Pian olin lentäjien esikoulutuksessa Santa Anassa Kaliforniassa.

Minulla ei silloin ollut lujaa todistusta siitä, että evankeliumi on totta, mutta tiesin, että seminaarinopettajani Abel S. Rich ja John P. Lillywhite

tiesivät sen olevan totta. Olin kuullut heidän todistavan, ja uskoin heitä. Ajattelin mielessäni: ”Tukeudun heidän todistukseensa, kunnes saan oman todistuksen.” Ja niin tapahtui.

Olin kuullut patriarkallisista siunauksista, mutta en ollut saanut sellaista. Jokaisessa vaarnassa on asetettu patriarkka, jolla on profetian henki ja ilmoituksen henki. Hänellä on valtuus antaa henkilökohtaisia ja yksityisiä siunauksia niille, jotka tulevat piispansa suosittamina. Kirjoitin piispani saadakseni suosituksen.

J. Roland Sandstrom oli asetettu patriarkka, joka asui Santa Anan vaarnan alueella. Hän ei tiennyt minusta mitään eikä ollut koskaan aiemmin nähnyt minua, mutta hän antoi minulle siunaukseni. Siitä löysin vastauksia ja ohjausta.

Vaikka patriarkalliset siunaukset ovat hyvin yksityisiä, luen lyhyen lainauksen omastani: ”Pyhän Hengen kuiskaukset johdattavat sinua, ja sinua varoitetaan vaaroista. Jos noudatat niitä varoituksia, taivaallinen Isämme siunaa sinua niin, että voit jälleen olla yhdessä rakkaidesi luona.”⁸

Tuo sana *jos*, vaikkakin pieni

kirjoitettuna, tuntui koko sivun kokoiselta. Minua siunattaisiin niin että palaisin sodasta, *jos* pitäisin käskyt ja *jos* noudattaisin Pyhän Hengen ohjausta. Vaikka tuo lahja oli annettu minulle kasteessa, en vielä tiennyt, mitä Pyhä Henki oli tai kuinka ohjaus toimi.

Sen, mitä minun tuli tietää Hengen kuiskauksista, löysin Mormonin kirjasta. Luin, että ”enkelit puhuvat Pyhän Hengen voimalla; sen vuoksi he puhuvat Kristuksen sanoja. Ja nyt – -: Kestittäkää itseänne Kristuksen sanoilla, sillä katso, Kristuksen sanat kertovat teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä.”⁹

Ehkä suurin yksittäinen asia, mitä opin lukiessani Mormonin kirjaa, on se, että Hengen ääni tulee pikemminkin *tunteena* kuin äänenä. Kuten minä opin, tekin opitte kuuntelemaan sitä ääntä, jonka voi pikemminkin *tuntea* kuin *kuulla*.

Nefi nuhteli vanhempia veljiään sanoen: ”Te olette nähneet enkelin, ja hän puhui teille; niin, te olette kuulleet hänen äänensä kerran toisensa jälkeen; ja hän on puhunut teille hiljaisella, vienolla äänellä, mutta teidän *tuntonne* oli turtunut, niin että ette voineet *tuntea* hänen sanojaan.”¹⁰

Jotkut arvostelijat ovat sanoneet, että nämä jakeet ovat väärässä, koska sanat *kuullaan*, niitä ei *tunneta*. Mutta jos tiedätte yhtään mitään hengellisestä kommunikoinnista, te tiedätte, että paras sana kuvaamaan sitä, mitä tapahtuu, on sana *tunne*.

Pyhän Hengen lahja johdattaa ja varjelee teitä ja jopa oikaisee teidän tekojanne, jos suostutte siihen. Se on hengellinen ääni, joka tulee mieleen ikään kuin sydämeen pantu ajatus tai tunne. Profeetta Enos on sanonut: ”Herran ääni tuli – – mieleeni.”¹¹ Ja Herra sanoi Oliver Cowderylle: ”Katso, minä puhun sinulle sinun mielessäsi ja sinun sydämessäsi Pyhän Hengen kautta, joka tulee sinun yllesi.”¹²

Teidän ei odoteta kulkevan läpi elämän tekemättä virheitä, mutta te ette tee mitään isoa virhettä ilman että Hengen kehotukset varoittavat teitä ensin. Tämä lupaus koskee kaikkia kirkon jäseniä.

Jotkut tekevät ratkaisevan vakavia virheitä rikkoen evankeliumin lakeja. Tässä vaiheessa on aika muistuttaa teitä sovituksista, parannuksesta ja täydellisestä anteeksiannosta niin että voitte tulla jälleen puhtaksi. Herra on sanonut: ”Katso, se, joka on tehnyt parannuksen synneistään, se saa anteeksi, enkä minä, Herra, muista niitä enää.”¹³

Jos vastustaja saisi rikkomuksen vuoksi teidät vangiksi, muistutan teitä siitä, että teillä on avain, joka avaa vankeilan oven sisäpuolelta. Teidät voidaan pestä puhtaksi Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen sovitusuhrin ansiosta.

Saatatte vaikeuksien hetkinä ajatella, ettette ole pelastamisen arvoisia, koska olette tehneet virheitä, isoja tai pieniä, ja luulette olevanne nyt hukassa. Se ei ole *koskaan* totta! Vain parannus voi parantaa sen, mikä tekee kipeää. Mutta parannus *voi* parantaa sen, mikä tekee kipeää, riippumatta siitä, mitä se on.

Jos luisutte asioihin, joihin teidän ei pitäisi luisua, tai jos olette tekemisissä sellaisten ihmisten kanssa, jotka kiskovat teitä väärään suuntaan, silloin teidän on aika käyttää omaa

itsenäisyyttänne, omaa tahdonvapauttanne. Kuunnelkaa Hengen ääntä, niin teitä ei johdeta harhaan.

Sanon jälleen, että nykypäivän nuoret varttuvat vihollisen alueella, missä moraalin mittapuut rappeutuvat. Mutta Herran palvelijana lupaan, että teitä suojellaan ja varjellaan vastustajan hyökkäyksiltä, *jos* noudatatte Pyhäältä Hengeltä tulevaa ohjausta.

Pukeutukaa säädyllyisesti, puhukaa kunnioittavasti, kuunnelkaa kohotavaa musiikkia. Karttakaa kaikkea moraalittomuutta ja itseänne alentavia tapoja. Ottakaa elämä käsiinne ja käsketekä itseänne olemaan uskollisia. Koska turvaudumme teihin niin paljon, teitä siunataan huomattavassa

Leicester, Englanti

määrin. Ette ole koskaan kaukana rakastavan taivaallisen Isänne näköpiiristä.

Todistukseni voima on muuttunut siitä ajasta, kun tunsin tarvetta turvautua seminaarinopettajieni todistukseen. Nykyään turvaudun kävellessäni toisiin iän ja lapsuudessa sairastamani polion vuoksi, mutta en hengellisten asioiden aiheuttamien epäilysten vuoksi. Olen oppinut uskomaan, ymmärtämään ja tuntemaan evankeliumia ja Vapahtajaa Jeesusta Kristusta koskevat kallisarvoiset totuudet.

Yhtenä Hänen erityisistä todistajistaan todistan, että tämän kuolevaisuutta edeltävässä elämässä alkaneen taistelun tulos ei ole kyseenalainen. Lusifer häviää.

Puhuimme aiemmin variksista. Teidän nuorten varisten ei tarvitse lentää päämäärättä edestakaisin epävarmoina edessä olevasta polusta. On niitä, jotka tuntevat tien. ”Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille.”¹⁴ Herra on perustanut kirkkonsa avaimien ja neuvostojen periaatteen pohjalle.

Kirkon johdossa on 15 miestä, jotka on hyväksytty profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi. Jokaisella ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenellä on kaikki pappeuden avaimet, jotka ovat välttämättömiä kirkon johtamiseen. Virkaiältään vanhin apostoli on profeetta – presidentti Thomas S. Monson – joka on ainoa, jolla on valtuus käyttää kaikkia niitä avaimia.

Pyhissä kirjoituksissa vaaditaan, että ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista koorumi työskentelevät neuvostoina ja että näiden neuvostojen päätökset ovat yksimielisiä. Ja näin on. Me luotamme siihen, että Herra näyttää tietä, ja pyrimme vain tekemään Hänen tahtonsa. Tiedämme, että Hän osoittaa suurta luottamusta

meihin yksilöinä ja yhdessä.

Teidän tulee oppia tämä asia: ”Älä jätä elämäsi oman ymmärryksesi varaan, vaan turvaa koko sydämestäsi Herraan.”¹⁵ Teidän täytyy olla luotettavia ja ympäröidä itsenne ystävillä, jotka myös haluavat olla luotettavia.

Toisinaan teillä saattaa olla houkutus ajatella samoin kuin minä ajattelin aika ajoin nuorena: ”Tätä menoa maailma kyllä tuhoutuu. Maailmanloppu tulee ennen kuin minä pääsen sinne, mihin minun pitäisi.” Näin ei ole! Te voitte odottaa innolla sitä, että teette asiat oikein – menette naimisiin, perustatte perheen, näette lapsenne ja lastenlapsenne, kenties jopa lastenlastenne lapset.

Jos noudatatte näitä periaatteita, teistä huolehditaan ja teitä suojellaan ja te itse tiedätte Pyhän Hengen ohjauksen kautta, mihin suuntaan teidän tulee kulkea, sillä ”Pyhän Hengen voimalla te voitte tietää totuuden kaikesta”¹⁶. Lupaam teille, että niin tapahtuu, ja rukoilen teille, kallisarvoisille nuorillemme, siunausta Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. John Ciardi, ”Fast and Slow”, *Fast and Slow: Poems for Advanced Children and Beginning Parents*, 1975, s. 1. © 1975 John L. Ciardi. Houghton Mifflin Harcourt Publishing Companyn luvalla. Kaikki oikeudet pidätetään.
2. Ilm. 12:9; ks. myös OL 76:25–26.
3. OL 52:14.
4. OL 45:26.
5. Ks. Alma 42:8.
6. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s.129.
7. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 220.
8. J. Roland Sandstromin Boyd K. Packerille antama patriarkallinen siunaus, 15. tammikuuta 1944.
9. 2. Nefi 32:3.
10. 1. Nefi 17:45, kursivointi lisätty.
11. En. 10.
12. OL 8:2.
13. OL 58:42.
14. Aam. 3:7.
15. Sananl. 3:5.
16. Moroni 10:5.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Te olette tärkeitä Hänelle

Herra käyttää hyvin erilaista vaakaa kuin maailma punnitessaan sielun arvoa.

Moosees, yksi suurimmista profeetoista, mitä maailma on koskaan tuntenut, sai kasvatuksen faraon tyttäreltä ja eli elämänsä 40 ensimmäistä vuotta Egyptin hovissa. Hän tunsi omakohtaisesti tuon muinaisen valtakunnan loiston ja suuruuden.

Vuosia myöhemmin, etäisen vuoren huipulla kaukana mahtavan Egyptin loistokkuudesta ja upeudesta Mooses seisoi Jumalan edessä ja puhui Hänen kanssaan kasvoista kasvoihin niin kuin ihminen puhuu ystävänsä kanssa.¹ Tuon ilmestyksen aikana Jumala näytti Moosekselle kättensä töitä suoden hänelle välähdyksen työstään ja kirkkaudestaan. Kun näky päättyi, Mooses kaatui maahan monen tunnin ajaksi. Kun hänen voimansa viimein palasivat, hän oivalsi jotakin sellaista, mikä ei ollut koskaan aiemmin juolahtanut hänen mieleensä niinä vuosina, jotka hän oli viettänyt faraon hovissa.

”Minä tiedän”, hän sanoi, ”ettei ihminen ole mitään.”²

Me olemme vähemmän kuin luulemme

Mitä enemmän saamme tietää maailmankaikkeudesta, sitä paremmin ymmärrämme – ainakin pieneltä osin

– mitä Mooses tiesi. Maailmankaikkeus on niin laaja, salaperäinen ja mahtava, että se on ihmismielelle käsittämätön. ”Maailmoja luvutta olen minä luonut”, Jumala sanoi Moosekselle.³ Yötaivaan ihmeet ovat kaunis todiste tuosta totuudesta.

Harva asia on täyttänyt minut sellaisella henkeäsalpaavalla kunnioituksella kuin se, kun olen lentänyt yön pimeydessä yli valtameren ja mannerten ja katsellut ohjaamoni ikkunasta miljoonien tähtien ääretöntä kirkkautta.

Tähtitieteilijät ovat yrittäneet laskea maailmankaikkeuden tähtien lukumäärän. Yksi tiedemiesryhmä arvioi, että teleskooppiemme toimintasäteiden ulottuvissa olevien tähtien lukumäärä on kymmenen kertaa suurempi kuin kaikki hiekanjyvät maailman rannoilla ja autiomaissa.⁴

Tämä johtopäätös on hämmästyttävän samankaltainen kuin muinaisen profeetta Henokin julistus: ”Jos olisi mahdollista, että ihminen voisi lukea maan, niin, miljoonien tämän kaltaisten maailmojen hiukkaset, se ei olisi alkunakaan luomistekojesi määrälle.”⁵

Kun ottaa huomioon Jumalan luomistekojen laajuuden, ei ole ihme,

että suuri kuningas Benjamin neuvoi kansaansa pitämään ”aina muistissa Jumalan suuruuden ja oman [mitättömyytensä]”⁶.

Me olemme enemmän kuin luulemme

Mutta vaikka ihminen ei ole mitään, minut täyttää ihmetys ja kunnioitus ajatellessani, että ”sielujen arvo on suuri Jumalan silmissä”⁷.

Ja vaikka saatammekin katsella maailmankaikkeuden valtavaa laajuutta ja sanoa: ”Mikä on ihminen verrattuna luomisen loistoon?”, Jumala itse sanoi, että me olemme syy, jonka vuoksi Hän loi maailmankaikkeuden! Hänen työnsä ja kirkkautensa – tämän mahtavan maailmankaikkeuden tarkoitus – on pelastaa ja korottaa ihmis-kunta.⁸ Toisin sanoen iankaikkisuuden valtava laajuus, äärettömän avaruuden ja ajan kirkkaudet ja mysteerit on kaikki rakennettu hyödyttämään teidän ja minun kaltaisia tavallisia kuolevaisia. Taivaallinen Isämme loi maailmankaikkeuden, jotta me voisimme saavuttaa mahdollisuutemme Hänen poikinaan ja tyttärinään.

Tämä on ihmisen paradoksi: Jumalaan verrattuna ihminen ei ole mitään, ja silti me olemme Jumalalle kaikki kaikessa. Vaikka saattaakin vaikuttaa siltä, että äärettömän luomakunnan taustaa vasten emme ole mitään, meidän rinnassamme palaa iankaikkisen tulen kipinä. Meille on annettu käsittämätön lupaus korotuksesta – maailmoista ilman loppua. Ja Jumalan suurena toiveena on auttaa meitä saavuttamaan se.

Ylpeyden mielettömyys

Suuri petkuttaja tietää, että yksi hänen tehokkaimmista keinoistaan johtaa Jumalan lapsia harhaan on vedota ihmisen paradoksin ääripäihin. Joidenkuiden kohdalla hän vetoaa heidän taipumuksiinsa ylpeydyä yllyttäen

ja kannustaen heitä uskomaan kuvitelmaan omasta tärkeydestään ja voittamattomuudestaan. Hän kertoo heille, että he ovat kohonneet tavanomaisuuden yläpuolelle ja että kyvykkyytensä, syntyperänsä tai yhteiskunnallisen asemansa johdosta he erottuvat kaikesta siitä tavallisuudesta, joka heitä ympäröi. Hän johtaa heidät päätelemään, ettei heidän sen vuoksi tarvitse noudattaa kenenkään muun sääntöjä eikä vaivata itseään kenenkään muun ongelmillä.

Abraham Lincolnin sanotaan rakastaneen seuraavaa runoa:

*Miksi kerskaisi sielu kuolevaisen?
Lailla tähdenlennon tai pilvien,
lailla salaman, aallon särkyvän
lepoon haudan käy elämästä hän.⁹*

Jeesuksen Kristuksen opetuslapset ymmärtävät, että iankaikkisuuteen verrattuna olemassaolomme tässä kuolevaisessa maailmassa on vain ”pieni hetki” tilassa ja ajassa.¹⁰ He tietävät, ettei ihmisen todellisella arvolla ole paljoakaan tekemistä sen kanssa, mitä maailma pitää suurena arvossa. He tietävät, että vaikka koko maailman rahat pinoaisi yhteen, ei niillä taivaan taloudessa pystyisi ostamaan edes yhtä leipää.

Ne, jotka tulevat perimään Jumalan valtakunnan¹¹, ovat niitä, jotka tulevat lapsen kaltaisiksi, alistuviksi, sävyisiksi, nöyriksi, kärsivällisiksi, sellaisiksi, jotka ovat täynnä rakkautta¹². Sillä ”jokainen, joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan”¹³. Sellaiset opetuslapset ymmärtävät myös, että ”kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa”¹⁴.

Meitä ei ole unohdettu

Toinen tapa, jolla Saatana pettää, on lannistaminen. Hän yrittää keskittää

katseemme omaan merkityksettömyytemme, kunnes alamme epäillä, olemmeko paljonkaan arvoisia. Hän sanoo meille, että olemme niin vähäpätöisiä, ettei kukaan huomaa meitä, että meidät on unohdettu – että etenkin Jumala on unohtanut meidät.

Saanen kertoa teille erään henkilökohtaisen kokemuksen, josta voi olla vähän apua niille, jotka tuntevat olevansa merkityksettömiä, unohdettuja tai yksin.

Monia vuosia sitten osallistuin lentäjäkoulutukseen Yhdysvaltain ilmavoimissa. Olin kaukana kotoa, nuori länsisaksalainen sotilas, joka oli syntynyt Tšekkoslovakiassa, varttunut Itä-Saksassa ja joka puhui englantia vain hyvin työläästi. Muistan selvästi matkani koulutustukikohtaamme, joka sijaitsi Texasissa. Olin koneessa ja istuin matkustajan vieressä, joka puhui vahvaa etelän murretta. Ymmärsin tuskin sanaakaan siitä, mitä hän sanoi. Itse asiassa ajattelin, oliko minulle opetettu koko ajan väärää kieltä. Minua kauhistutti ajatus, että joutuisin kilpailemaan lentäjäkoulutuksen himoituista huippusijoista sellaisten opiskelijoiden kanssa, jotka puhuivat englantia äidinkielenään.

Kun saavuin lentotukikohtaan, joka oli Big Springin pikkukaupungissa Texasissa, etsin käsiini myöhempien aikojen pyhien seurakunnan, jossa oli kourallinen suurenmoisia jäseniä. He pitivät kokouksia vuokrahuoneistossa lentotukikohdan alueella ja rakensivat pientä seurakuntakeskusta, joka toimisi vakituisena kirkkorakennuksena. Siihen aikaan jäsenet tekivät suuren osan työstä uusien rakennusten työmailla.

Päivä toisensa jälkeen osallistuin lentäjäkoulutukseeni ja opiskelin niin ahkerasti kuin kykenin, ja sitten käytin suurimman osan vapaa-ajastani uuden seurakuntakeskuksen rakentamiseen.

Siellä opin, ettei kakkosnelonen tarkoita tanssiaskelta vaan lankkua. Opin myös tärkeän eloonjäämistaidon väistää peukaloani, kun isken naulaa.

Vietin niin paljon aikaa seurakunta-keskustyömaalla, että seurakunnanjohtaja – joka sattui olemaan myös yksi lennonopettajistamme – ilmaisi huolensa siitä, että kenties minun pitäisi käyttää enemmän aikaa opiskeluun.

Ystäväni ja lentäjäoppilastoverini kävivät myös vapaa-ajan riennoissa, vaikka luullakseni voidaan sanoa, ettei osa niistä toiminnoista olisi ollut sopusoinnussa nykyajan *Nuorten*

voimaksi -kirjasein kanssa. Omalta osaltani nautin siitä, että olin aktiivisesti mukana tämän pienen länsitexasilaisen seurakunnan toiminnassa, harjoittelin juuri hankkimiani puusepäntaitoja ja kohensin englannin kielen taitoani, kun hoidin kirkon tehtäviäni opettaen vanhinten koorumissa ja pyhäkoulussa.

Tuohon aikaan Big Spring oli nimestään huolimatta pieni, vähäpätöinen ja tuntematon paikkakunta. Ja minusta tuntui usein täsmälleen samalta – että olin vähäpätöinen, tuntematon ja jokseenkin yksin. Siitä

huolimatta en koskaan miettinyt, oliko Herra unohtanut minut tai voisiko Hän ikinä löytää minua sieltä. Tiesin, ettei taivaalliselle Isälle ollut merkitystä sillä, missä olin, miten pärjäsin lentäjäkoulutuskurssillani muihin verrattuna tai mikä kirkon tehtäväni oli. Hänelle oli merkitystä sillä, että tein parhaani, että sydämeni oli kääntynyt Häntä kohti ja että olin aulis auttamaan niitä, jotka olivat ympärilläni. Tiesin, että jos tekisin parhaani, kaikki olisi hyvin.

Ja kaikki oli hyvin.¹⁵

Viimeiset tulevat ensimmäisiksi

Herra ei välitä lainkaan siitä, viettämekö päivämme tekemällä töitä marmorisaleissa vai tallin pilttuissa. Hän tietää, missä me olemme, olivatpa olosuhteemme kuinka vaatimattomat tahansa. Hän käyttää – omalla tavallaan ja omiin pyhiin tarkoituksiinsa – niitä, jotka kääntävät sydämensä Hänen puoleensa.

Jumala tietää, että jotkut suurimmista koskaan eläneistä sieluista ovat niitä, jotka eivät ikinä näy historian kirjoissa. He ovat siunattuja, nöyriä sieluja, jotka noudattavat Vapahtajan esimerkkiä ja käyttävät elämänsä päivät tehden hyvää.¹⁶

Yksi sellainen aviopari, erään ystäväni vanhemmat, on minulle esimerkki tästä periaatteesta. Aviomies oli työssä terästehtaassa Utahissa. Lounasaikaan hänellä oli tapana ottaa esiin pyhät kirjoitukset tai jokin kirkon lehti ja lukea. Kun muut työläiset näkivät sen, he pilkkasivat häntä ja asettivat kyseenalaiseksi hänen uskonkäsityksensä. Aina kun he tekivät niin, hän puhui heille ystävällisesti ja luottavasti. Hän ei antanut heidän kunnioituksen puutteensa vihastuttaa tai hermostuttaa itseään.

Vuosia myöhemmin yksi äänekäimmistä pilkkaajista sairastui vakavasti. Ennen kuolemaansa hän pyysi

tätä nöyrää miestä puhumaan hautajaisissaan – minkä mies tekikin.

Tällä uskollisella kirkon jäsenellä ei ollut koskaan merkittävää yhteiskunnallista asemaa tai varallisuutta, mutta hän vaikutti syvästi kaikkiin, jotka tunsivat hänet. Hän kuoli työtapaturmassa pysähtyessään auttamaan toista työntekijää, joka oli juuttunut hankeen.

Vuoden kuluessa siitä hänen leskensä joutui aivoleikkaukseen eikä ole kyennyt kävelemään sen jälkeen. Mutta ihmiset tulevat mielellään hänen luokseen, koska hän kuuntelee. Hän muistaa. Hän välittää. Koska hän ei kykene kirjoittamaan, hän on opetellut ulkoa lastensa ja lastenlastensa puhelinnumerot. Hän muistaa hellästi syntymäpäivät ja vuosipäivät.

Ne, jotka käyvät hänen luonaan, lähtevät sieltä suhtautuen myönteisemmin elämään ja itseensä. He tuntevat hänen rakkautensa. He tietävät, että hän välittää. Hän ei koskaan valita vaan käyttää päivänsä siunaamalla muiden elämää. Eräs hänen ystävästään sanoi, että tämä nainen on yksi niistä harvoista hänen koskaan tuntemistaan ihmisistä, jotka todella ovat esimerkkejä Jeesuksen Kristuksen rakkaudesta ja elämästä.

Tämä aviopari olisi voinut olla ensimmäisenä sanomassa, etteivät he olleet kovinkaan tärkeitä tässä maailmassa. Mutta Herra käyttää hyvin erilaista vaakaa kuin maailma punnitessaan sielun arvoa. Hän tuntee tämän uskollisen avioparin. Hän rakastaa heitä. Heidän tekonsa ovat elävä todiste heidän lujasta uskostaan Häneen.

Te olette tärkeitä Hänelle

Rakkaat veljeni ja sisareni, on ehkä totta, ettei ihminen ole mitään verrattuna maailmankaikkeuden suuruuteen. Toisinaan saatamme tunteakin itsemme merkitysettömiksi,

näkymättömiksi, yksinäisiksi tai unohdetuiksi. Mutta muistakaa aina – te olette tärkeitä Hänelle! Jos joskus epäilette sitä, miettikää näitä neljää jumalallista periaatetta:

Ensiksi, Jumala rakastaa nöyriä ja sävyisiä, sillä he ovat suurimpia taivasten valtakunnassa.¹⁷

Toiseksi, Herra antaa heikkojen ja vähäisten tehtäväksi julistaa Hänen evankeliuminsa täyteyttä maailman äärille.¹⁸ Hän on valinnut sen, mikä maailmassa on heikkoa, tulemaan esiin ja nujertamaan mahtavat ja voimakkaat¹⁹ ja saattamaan ”häpeään sen, mikä on voimakasta”²⁰.

Kolmanneksi, asuttepa missä tahansa, vaikka olosuhteenne olisivat kuinka vaatimattomat ja työnne kuinka vähäistä, vaikka kykynne olisivat kuinka rajalliset, ulkomuotonne kuinka mitäänsanomaton tai kirkon tehtävänne teistä kuinka pieni tahansa, te ette ole näkymättömiä taivaalliselle Isällenne. Hän rakastaa teitä. Hän tuntee nöyrän sydämenne sekä rakkauden ja ystävällisyyden tekonne. Yhdessä ne muodostavat kestävästä todistuksen uskollisuudestanne ja uskostanne.

Neljänneksi ja viimeiseksi, ymmärrättehän, että se, mitä näette ja koette nyt, ei ole sitä, mitä aina tulee olemaan. Ette tunne yksinäisyyttä, murhetta, tuskaa tai masennusta ikuisesti. Meillä on Jumalan luotettava lupaus, ettei Hän unohda eikä hylkää niitä, jotka kääntävät sydämensä Hänen puoleensa.²¹ Kohdistakaa toivonne ja uskonne tuohon lupaukseen. Oppikaa rakastamaan taivaallista Isänne ja tulkaa Hänen opetuslapsikseen sanoissa ja teoissa.

Olkaa varmoja siitä, että jos vain kestätte, uskotte Häneen ja pysytte uskollisina käskyjen pitämisessä, niin jonakin päivänä koette itse lupaukset, jotka ilmoitettiin apostoli Paavalille:

”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mitä ihminen ei ole voinut sydämessään aavistaa, [sen] Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.”²²

Veljet ja sisaret, maailmankaikkeuden mahtavin Oleno on teidän henkenne Isä. Hän tuntee teidät. Hän rakastaa teitä täydellisellä rakkaudella.

Jumala ei näe teitä vain pienellä planeetalla asuvina kuolevaisina olenoina, jotka elävät lyhyen aikaa – Hän näkee teidät lapsinaan. Hän näkee teidät sellaisina kuin teistä voi ja on tarkoitus tulla. Hän haluaa teidän tietävän, että te olette tärkeitä Hänelle.

Uskokaamme, luottakaamme ja eläkäämme aina sillä tavoin, että ymmärrämme todellisen iankaikkisen arvomme ja mahdollisuutemme. Rukoukseni on, että olisimme kelpollisia niihin kallisarvoisiin siunauksiin, jotka taivaallisella Isällämme on meille varattuna. Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Moos. 1:2.
2. Moos. 1:10.
3. Moos. 1:33.
4. Ks. Andrew Craig, ”Astronomers count the stars”, BBC News, 22. heinäkuuta 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Moos. 7:30.
6. Moosia 4:11.
7. OL 18:10.
8. Ks. Moos. 1:38–39.
9. William Knox, ”Mortality”, julkaisussa *Masterpieces of Religious Verse*, toim. James Dalton Morrison, 1948, s. 397.
10. Ks. OL 121:7.
11. Ks. 3. Nefi 11:38.
12. Ks. Moosia 3:19.
13. Luuk. 18:14; ks. myös jakeet 9–13.
14. Moosia 2:17.
15. Dieter F. Uchtdorf valmistui luokkansa parhaimpana.
16. Ks. Ap. t. 10:38.
17. Ks. Matt. 18:4; ks. myös jakeet 1–3.
18. Ks. OL 1:23.
19. Ks. OL 1:19.
20. Ks. 1. Kor. 1:27.
21. Ks. Hepr. 13:5.
22. 1. Kor. 2:9.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson ja Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kaksitoista

apostolia profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoituksensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Vanhin Claudio R. M. Costa on vapautettu seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta.

Kaikkia, jotka haluavat ilmaista kanssamme kiitollisuutta, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että hyväksymme vanhin Tad R. Callisterin seitsemänkymmenen koorumien johtokunnan jäseneksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdolliset vastaan olevat.

Ehdotetaan, että vapautamme vanhimmat Gary J. Coleman, Richard G. Hinckley, Yoshihiko Kikuchi, Carl B. Pratt ja Cecil O. Samuelson

seitsemänkymmenen ensimmäisestä koorumista ja nimitämme heidät täysinpalvelleiksi johtaviksi auktoriteeteiksi.

Ehdotetaan myös, että vapautamme vanhimmat Won Yong Ko, Lowell M. Snow ja Paul K. Sybrowsky seitsemänkymmenen toisesta koorumista.

Kaikkia, jotka haluavat ilmaista kanssamme kiitollisuutta näille veljille heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Vanhimmat Ralph W. Hardy jr., Jon M. Huntsman sr., Aleksandr N. Manzhos ja J. Willard Marriott jr. on vapautettu vyöhykeseitsenkymmenen tehtävästä.

Ehdotetaan, että osoitamme heille kiitollisuutta heidän ansiokkaasta palvelustaan.

Kaikkia, jotka yhtyvät tähän, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossa.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen samoin.

Presidentti Monson, nähdäkseni äänestys konferenssikeskuksessa on ollut yksimielinen tehtyjen ehdotusten puolesta.

Kiitos, veljet ja sisaret, hyväksyvistä äänestyksestänne, uskostanne, omissa tautumisestanne ja rukouksistanne. ■

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

Lasten sydämet kääntyvät

Kutsun kirkon nuoria oppimaan Elian hengestä ja kokemaan sitä.

Kun tutkimme ja opimme Jeesuksen Kristuksen evankeliumia sekä elämme sen mukaan, opettavaista on useinkin tapahtumien järjestys. Pohtikaamme esimerkiksi opetuksia, joita saamme hengellisesti tärkeimmistä asioista niiden suurten tapahtumien järjestyksen perusteella, jotka ilmenivät, kun Vapahtajan evankeliumin täyteys palautettiin näinä myöhempinä aikoina.

Joseph Smith näki pyhässä lehdossa iankaikkisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen ja puhui Heidän kanssaan. Joseph sai muun muassa tietoa jumaluuden todellisesta luonteesta ja jatkuvasta ilmoituksesta. Tämä majesteettinen näky aloitti aikojen täyttymisen taloudenhoitokauden (ks. Ef. 1:10) ja on yksi merkittävistä tapahtumista maailman historiassa.

Noin kolme vuotta myöhemmin, vastauksena vilpittömään rukoukseen syyskuun 21. päivän iltana 1823, Josephin makuuhuone täyttyi valolla, kunnes se ”oli valoisampi kuin keskipäivällä” (JS-H 30). Tämän nuoren pojan vuo-teen viereen ilmestyi persoona, joka kutsui häntä nimeltä ja julisti ”olevansa Jumalan edestä – lähetyksen sanansaattaja ja että hänen nimensä on Moroni”

(jae 33). Hän antoi Josephille tietoa Mormonin kirjan esiintulosta. Ja sitten hän lainasi Vanhasta testamentista Malakian kirjaa käyttäen hieman eri sanoja kuin kuningas Jaakon raamatunkäännöksessä käytetyt:

”Katso, minä ilmoitan teille pappeuden profeetta Elian käden kautta ennen Herran suuren ja pelottavan päivän tuloa.

– Ja hän istuttaa lasten sydämiin isille annetut lupaukset, ja lasten sydämet kääntyvät heidän isiensä puoleen. Ellei niin tapahtuisi, koko maa hävitettäisiin täysin hänen tullessaan.” (Jakeet 38–39.)

Moroni nuorelle profeetalle antamiin ohjeisiin sisältyi pohjimmitaan kaksi pääaihetta: 1) Mormonin kirja ja 2) Malakian sanat, jotka ennustivat Elian roolin palautuksessa, ”jolloin kaikki pannaan kohdalleen, niin kuin Jumala ikiajoista asti on luvannut pyhien profeettojensa suulla” (Ap. t. 3:21). Näin palautuksen alkutapahtumat toivat julki oikean ymmärryksen jumaluudesta, tähdensivät Mormonin kirjan tärkeyttä ja ennakoivat pelastuksen ja korotuksen työtä sekä elävien että kuolleiden hyväksi. Tämä innoitettu järjestys opettaa, mitkä

hengelliset asiat ovat kaikkein tärkeimpiä Jumalalle.

Sanomani keskittyy Elian palvelutehtävään ja henkeen, joista Moroni profetoi Joseph Smithille antamissaan ensimmäisissä ohjeissa. Rukoilen vilpittömästi Pyhän Hengen apua.

Elia palvelutehtävä

Elia oli Vanhan testamentin profeetta, jonka avulla tehtiin voimallisia ihmeitä. Hän sulki taivaat, eikä muinaisessa Israelissa satanut kolmeen ja puoleen vuoteen. Hän sai lesken jauhot ja öljyn lisääntymään moninkertaisiksi. Hän herätti nuoren pojan kuolleista ja kutsui tulen taivaasta haastaessaan Baalin profeetat. (Ks. 1. Kun. 17–18.) Kuolevaisen palvelutehtävänsä päättyessä hän ”nousi tuulenpyörteessä taivaaseen” (2. Kun. 2:11) maistamatta kuolemaa.

Myöhempien aikojen ilmoituksen perusteella saamme tietää, että ”Elialla oli Melkisedekin pappeuden sinetöimisvoima ja että hän oli viimeinen profeetta, jolla se oli ennen Jeesuksen Kristuksen aikaa” (PKO, hakusana ”Elia”, s. 23). Profeetta Joseph Smith on selittänyt: ”Elian henkenä, voimana ja kutsumuksena on, että teillä on valta pitää hallussanne *Melkisedekin pappeuden täyteen* – – avaimia sekä – – saada – – kaikkia Jumalan valtakuntaan kuuluvia toimituksia” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 325, kursivointi lisätty). Tämä pyhä sinetöimisvaltuus on välttämätön, jotta pappeuden toimitukset olisivat päteviä ja sitovia sekä maan päällä että taivaassa.

Elia ilmestyi Mooseksen kanssa Kirkastusvuorella (ks. Matt. 17:3) ja antoi tämän valtuuden Pietarille, Jaakobille ja Johannekselle. Elia ilmestyi uudelleen Mooseksen ja muiden kanssa 3. huhtikuuta 1836 Kirtlandin temppelissä ja antoi samat avaimet Joseph

Smithille ja Oliver Cowderylle.

Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, että profeetta Elia seisoi Josephin ja Oliverin edessä ja sanoi:

”Katso, on tullut täysin aika, josta Malakian suu puhui – todistaen, että hänet [Elia] lähetettäisiin, ennen kuin Herran suuri ja pelottava päivä tulee kääntämään isien sydämet lasten puoleen ja lapset isien puoleen, jottei koko maata lyötäisi kirouksella – sen tähden tämän taloudenhoitokauden avaimet on annettu teidän käsiinne; ja tästä te voitte tietää, että Herran suuri ja pelottava päivä on lähellä, aivan ovelta” (OL 110:14–16).

Elian vuonna 1836 palauttama sinetöimisvaltuus oli välttämätön

maailman valmistamiseksi Vapahtajan toiseen tulemiseen ja aloitti suuresti lisääntyneen ja maailmanlaajuisen kiinnostuksen sukututkimukseen.

Elian henki ja työ

Profeetta Joseph Smith on julistanut: ”Suurin velvollisuus, mitä Jumala on meille antanut tässä maailmassa, on kuolleidemme etsiminen. – – Sillä on tarpeen, että hallussamme on sinetöimisvalta sinetöidäksemme lapsemme ja kuolleemme aikojen täyttymisen taloudenhoitokautta varten – taloudenhoitokautta, jonka aikana täytyvät lupaukset, jotka Jeesus Kristus antoi ihmisten pelastukseksi ennen maailman perustamista. – – Tästä syystä

Jumala sanoi: ’ – Minä lähetän teille profeetta Elian.’” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 497–498.*)

Joseph on selittänyt edelleen:

”Mutta mikä on [Elian tulon] tarkoitus ja miten se toteutetaan? Avaimet annetaan, Elian henki on tuleva, evankeliumi vakiinnutetaan, Jumalan pyhät kootaan, Siion rakennetaan ja pyhät tulevat pelastajiksi Siionin vuorelle [ks. Ob. 21, vuoden 1933 suomennos].

Mutta miten heistä tulee pelastajia Siionin vuorella? Rakentamalla tempeleitä – – ja astumalla esiin ja saamalla kaikki toimitukset – – kaikkien kuolleiden esivanhempiensa hyväksi – –; ja tässä on ketju, joka sitoo isien sydämet lapsiin ja lapset isiin, mikä täyttää Elian palvelutehtävän.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 495–496.*)

Vanhin Russell M. Nelson on opettanut, että Elian henki on ”Pyhän Hengen ilmoitus, joka todistaa perheen jumalallisesta luonteesta” (”Uusi sadonkorjuun aika”, *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 38). Tämä Pyhän Hengen erikoislaatuinen vaikutus kannustaa ihmisiä etsimään, dokumentoimaan ja pitämään rakkaina esivanhempiaan ja sukulaisiaan – sekä edesmenneitä että nykyisiä.

Elian henki vaikuttaa sekä kirkkomme jäseniin että kirkkoomme kuulumattomiin. Meillä Kristuksen palautetun kirkon jäsenillä on kuitenkin liittoon kuuluva vastuu etsiä esivanhempamme ja tarjota heille evankeliumin pelastavat toimitukset. ”He [eivät voi] päästä täydellisyyteen ilman meitä” (Hepr. 11:40; ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 497*). ”Emme mekään voi päästä täydellisyyteen ilman kuolleitamme” (OL 128:15).

Näiden syiden vuoksi me teemme sukututkimusta, rakennamme tempeleitä ja suoritamme sijaistoimituksia.

Näiden syiden vuoksi Elia lähetettiin palauttamaan sinetöimisvaltuus, joka sitoo maan päällä ja taivaassa. Me olemme Herran edustajia pelastuksen ja korotuksen työssä, jolla estetään se, että ”koko maata lyötäisiin kirouksella” (OL 110:15), kun Herra tulee jälleen takaisin. Tämä on velvollisuutemme ja suuri siunauksemme.

Kutsu nousevalle sukupolvelle

Pyydän nyt nousevan sukupolven nuorten naisten, nuorten miesten ja lasten huomiota, kun tähdennän Elian hengen tärkeyttä elämässänne tänä aikana. Sanomani on tarkoitettu koko kirkolle yleisesti – mutta erityisesti teille.

Monet teistä saattavat ajatella, että sukututkimustyö kuuluu ensisijaisesti vanhemmille ihmisille. Mutta minä en tiedä pyhissä kirjoituksissa enkä kirkon johtohenkilöiden ilmoittamissa ohjeissa mitään mainintaa ikärajoituksesta, joka rajaisi tämän tärkeän palveluksen kypsyihin aikuisiin. Te olette

Jumalan poikia ja tyttäriä, liiton lapsia ja valtakunnan rakentajia. Teidän ei tarvitse odottaa siihen asti, että saavutatte jonkin ikärajan, täyttääksenne velvollisuutenne auttaa ihmiskunnan pelastustyössä.

Herra on tuonut meidän aikamme saataville merkittäviä apuneuvoja, joiden avulla te voitte oppia tekemään ja rakastamaan tätä Elian hengen sytyttämää työtä. Esimerkiksi FamilySearch on kokoelma asiakirjoja, lähteitä ja palveluja, joita pääsee helposti käyttämään tietokoneilla ja monilla mobiililaitteilla ja joiden tarkoituksena on auttaa ihmisiä selvittämään sukuhistoriaansa ja dokumentoimaan sitä. Nämä apuneuvot ovat käytettävissä myös sukututkimuskeskuksissa, joita on monissa kirkkomme rakennuksissa kautta maailman.

Ei ole sattumaa, että FamilySearch ja muut välineet ovat tulleet esiin aikana, jolloin laaja kirjo informaatio- ja kommunikaatiotekniikoita on nuorille kovin tuttua. Sormenne ovat

kouliintuneet tekstaamaan ja tviittaamaan Herran työn nopeuttamiseksi ja edistämiseksi – eivät vain nopeaan kommunikointiin ystävienne kanssa. Ne taidot ja kyvyt, jotka näkyvät selvästi monien nuorten keskuudessa nykyään, valmistavat osallistumaan pelastuksen työhön.

Kutsun kirkon nuoria oppimaan Elian hengestä ja kokemaan sitä. Kannustan teitä tutkimaan, etsimään esivanhempanne ja valmistautumaan sijaiskasteisiin Herran huoneessa *omien* kuolleiden sukulaistenne puolesta (ks. OL 124:28–36). Ja kehotan teitä auttamaan muita ihmisiä selvittämään omaa sukuhistoriaansa.

Kun vastaatte uskossa tähän kutsuun, sydämenne kääntyy isien puoleen. Abrahamille, Iisakille ja Jaakobille annetut lupaukset juurtuvat sydämeenne. Patriarkallinen siunauksenne ja sen ilmoitus polveutumisesitanne yhdistää teidät noihin isiin ja siitä tulee teille merkityksellisempi. Rakkautenne ja kiitollisuutenne esivanhempienne

kohtaan lisääntyä. Todistuksenne Vapahtajasta ja kääntymisenne Hänen puoleensa syvenee ja kestää. Ja minä lupaan, että teitä varjellaan vastustajan voimistuvalla vaikutukselta. Kun osallistutte tähän pyhään työhön ja rakastatte sitä, teitä suojellaan nuoruudessaanne ja koko elämänne ajan.

Vanhemmat ja johtohenkilöt, autta-kaa lapsianne ja nuorianne saamaan tietoa ja kokemuksia Elian hengestä. Mutta älkää tehkö tästä pyrkimyksestä liian ohjelmallista tai kuormittako heitä liian yksityiskohtaisilla tiedoilla tai koulutuksella. Kutsukaa nuoret tutkimaan, kokeilemaan ja oppimaan itse (ks. JS–H 20). Kuka tahansa nuori pystyy siihen, mitä ehdotan, käyttämällä **lds.org/familyhistoryyouth**-sivustolla olevia moduuleja. Aaronin pappeuden koorumien ja Nuorten Naisten luokkien johtokunnat voivat merkittävästi auttaa kaikkia nuoria tutustumaan näihin keskeisiin apuneuvoihin. Nuorten pitää yhä enenevässä määrin olla oppijoita, jotka toimivat ja saavat siten lisää valoa ja tietoa Pyhän Hengen voimalla – eikä pelkästään passiivisia oppilaita, jotka ovat etupäässä toiminnan kohteina (ks. 2. Nefi 2:26).

Vanhemmat ja johtohenkilöt, tulette kaikki hämmästyämään sitä, kuinka nopeasti lapsenne ja kirkon nuoret tulevat erittäin taitaviksi näiden välineiden käytössä. Itse asiassa tulette saamaan näiltä nuorilta arvokkaita opetuksia näiden apuneuvojen tehokkaasta käyttämisestä. Nuoret voivat tarjota paljon vanhemmille ihmisille, joiden mielestä teknologia on hankalaa tai pelottavaa tai jotka eivät tunne FamilySearchia. Laskette myös monia siunauksianne, kun nuoret käyttävät enemmän aikaa sukututkimustyöhön ja temppeleipalveluun ja vähemmän aikaa videopeleihin, surffailemiseen internetissä ja Facebookin käyttöön.

Troy Jackson, Jaren Hope ja

Andrew Allan ovat Aaronin pappeuden haltijoita, jotka innoitettu piispa kutsui opettamaan yhdessä sukututkimusluokkaa seurakunnassaan. Nämä nuoret miehet edustavat hyvin monia teistä innokkuudessaan oppia ja halusaan palvella.

Troy sanoi: ”Tulin ennen kirkkoon vain istumaan, mutta nyt ymmärrän, että minun pitää mennä kotiin ja tehdä jotakin. Me voimme kaikki tehdä sukututkimustyötä.”

Jaren kertoi, että kun hän oppi enemmän sukututkimuksesta, hän tajusi, ”etteivät ne olleet pelkkiä nimiä vaan todellisia ihmisiä. Innostuin yhä enemmän nimien viemisestä temppeleihin.”

Ja Andrew huomautti: ”Olen uppoutunut sukututkimukseen sellaisella rakkaudella ja tarmolla, jota en tiennyt itsestäni löytyvän. Kun valmistauduin kullakin viikolla opettamaan, Pyhä Henki kehotti minua usein

toimimaan ja kokeilemaan joitakin oppiaihjeissa opetettuja menetelmiä. Aiemmin sukututkimus oli pelottavaa. Mutta Hengen avulla kykenin hoitamaan tehtäväni ja auttamaan monia ihmisiä seurakunnassamme.”

Rakkaat nuoret veljeni ja sisareni, sukututkimustyö ei ole vain kirkon tukema kiinnostava ohjelma tai toimintamuoto, vaan se on elintärkeä osa pelastuksen ja korotuksen työtä. Teitä on valmistettu tähän aikaan ja rakentamaan Jumalan valtakuntaa. Te olette täällä maan päällä nyt auttaaksenne tässä loistavassa työssä.

Todistan, että Elia palasi maan päälle ja palautti pyhän sinetöimisvaltuuden. Todistan, että se, mikä on sidottu maan päällä, voi olla sidottu taivaassa. Ja tiedän, että nousevan sukupolven nuoret ovat avainasemassa tässä suuressa hankkeessa. Todistan niin Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

The screenshot shows the 'Youth and Family History' section of the LDS.org website. At the top, there is a navigation bar with 'Menu', 'Tools', and a search box. The main content area features a large banner image of a group of young people looking at a laptop. Below the banner, the text reads 'FamilySearch Youth and Family History' with navigation links for 'Home', 'Discover', 'Serve', and 'Experiences'. A sub-header states: 'Now that you have experienced the joy of discovering your own family history, here are some ways you and your class or quorum can help others do the same.' Three video thumbnails are listed: 'Help the Families You Home Teach', 'Help Others Come Back to Church', and 'Help New Members Take a Name to the Temple'. On the right side, a teal box contains a quote: 'Spiritual connections . . . are formed when a young woman helps her grandmother enter family information into a computer or when a young man sees the name of his great-grandfather on a census record. When our hearts turn to our ancestors, something changes inside us. We feel part of something greater than ourselves.' attributed to Russell M. Nelson.

Vanhin Neil L. Andersen
kahentoista apostolin koorumista

Lapset

Todistan lasten tuomasta suuresta siunauksesta ja onnesta, jota he antavat meille tässä elämässä ja iankaikkisuuksissa.

Kun katsomme lapsen silmiin, näemme Jumalan pojan tai tyttären, joka oli kanssamme kuolevaisuutta edeltävässä elämässä.

Miehellä ja vaimolla, jotka voivat saada lapsia, on suuri etuoikeus antaa näille Jumalan henkilapsille kuolevainen ruumis. Me uskomme perheisiin, ja me uskomme lapsiin.

Kun miehelle ja vaimolle syntyy lapsi, he täyttävät taivaallisen Isämme suunnitelmaa saattaa lapsia maailmaan. Herra on sanonut: ”Tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen.”¹ Ennen kuolemattomuutta täytyy olla kuolevaisuus.

Perhe on Jumalan säättämä. Perhe on keskeisellä sijalla taivaallisen Isämme suunnitelmassa täällä maan päällä ja kautta iankaikkisuuksien. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että liitettyään Aadamin ja Eevan yhteen ”Jumala siunasi heidät ja sanoi heille: ’Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää maa.’”² Meidän aikanamme profeetat ja apostolit ovat julistaneet: ”Ensimmäinen käsky, jonka Jumala antoi Aadamille ja Eevalle, koski heidän mahdollisuuttaan aviomiehenä ja vaimona tulla vanhemmiksi. Me julistamme, että Jumalan lapsilleen antama käsky lisääntyä ja täyttää maa on yhä voimassa.”³

Tätä käskyä ei ole unohdettu tai kumottu Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa.⁴ Esitämme syvän kiittollisuutemme miesten ja vaimojen (erityisesti vaimojemme) osoittamasta valtavasta uskosta heidän halutessaan saada lapsia. Päätös siitä, milloin lapset tulevat ja kuinka monta lasta perheeseen tulee, on henkilökohtainen, ja se tulee tehdä miehen ja vaimon sekä Herran välillä. Nämä ovat pyhiä päätöksiä – päätöksiä, jotka tulisi tehdä vilpittömästi rukoillen ja suuressa uskossa toimien.

Vuosia sitten vanhin James O. Mason seitsemänkymmenen koorumista esitti minulle seuraavan kertomuksen: ”Kuudennen lapsemme syntymä oli unohtumaton kokemus. Kun katselin tätä kaunista uutta tytärtä vauvalassa vain hetki hänen syntymänsä jälkeen, kuulin selvän äänen, joka ilmoitti: ’Vielä tulee olemaan yksi, ja se on poika.’ Harkitsemattomasti riensin takaisin täysin uupuneen vaimoni vuoteen vierelle ja kerroin hänelle hyvät uutiset. Se oli minulta erittäin huono ajoitus.”⁵ Vuosi toisensa perään Masonit odottivat seitsemännen lapsensa syntymää. Kului kolme, neljä, viisi, kuusi, seitsemän vuotta. Viimein kahdeksan vuoden kuluttua syntyi heidän seitsemäs lapsensa – pieni poika.

Viime huhtikuussa presidentti Thomas S. Monson julisti:

”Siinä missä kirkon ja yhteiskunnan tasovaatimukset kerran olivat enimmäkseen yhdenmukaisia, välillämme on nyt leveä juopa, ja se laajenee laajenemistaan. – –

Ihmiskunnan Vapahtaja on kuvannut itseään sellaiseksi, joka on maailmassa mutta ei maailmasta. Mekin voimme olla maailmassa olematta maailmasta, kun hylkäämme väärät käsitykset ja väärät opetukset ja pysymme uskollisina sille, mitä Jumala on käsenyt.”⁶

Nykymaailmassa monet äänet väheksyvät lasten saamisen tärkeyttä tai esittävät lasten saamisen lykkäämistä tai lasten määrän rajoittamista perheessä. Hiljattain tyttäreni suosittivat minulle blogia, jota kirjoittaa eräs kristitty äiti (ei meidän uskoamme), jolla on viisi lasta. Hän totesi: ”[Kun varttuu] tässä kulttuurissa, on hyvin vaikeaa saada raamatullinen näkemys äitiydestä. – – Lapsia arvostetaan paljon vähemmän kuin yliopistoa. Varmasti paljon vähemmän kuin matkustamista maailmalla. Vähemmän kuin mahdollisuutta mennä iltaisin ulos kaikessa rauhassa. Vähemmän kuin kehon trimmausta salilla. Vähemmän kuin mitään työpaikkaa, joka sinulla on tai jonka toivot saavasi.” Sitten hän lisää: ”Äitiys ei ole harrastus, se on kutsumus. Lapsia ei keräillä siitä syystä, että heitä pidetään somempina kuin postimerkkejä. Sitä ei tehdä vain, jos aikaa sattuu riittämään. Sitä varten Jumala antoi sinulle aikaa.”⁷

Pienten lasten kanssa ei ole helppoa. Monet päivät ovat yksinkertaisesti vaikeita. Eräs nuori äiti nousi bussiin seitsemän lapsen kanssa. Bussinkuljettaja kysyi: ”Ovatko nämä kaikki teidän, rouva? Vai oletteko huviretkellä?”

”He ovat kaikki minun”, nainen vastasi. ”Ja tästä on huvi kaukana!”⁸

Kun maailma yhä enenevässä määrin kysyy: ”Ovatko nämä kaikki teidän?”, me kiitämme teitä siitä, että luotte kirkon piiriin perheille turva- paikan, jossa me kunnioitamme ja autamme äitejä, joilla on lapsia.

Vanhurskaan isän sanat eivät riitä kuvaamaan sitä kiitollisuutta ja rakkautta, jota hän tuntee vaimonsa mittaamattomasta lahjasta synnyttää heidän lapsensa ja huolehtia heistä.

Vanhin Masonilla oli vain viikkoja häidensä jälkeen toinen kokemus, joka auttoi häntä asettamaan tehtävänsä perheessä etusijalle. Hän sanoi:

”Marie ja minä olimme järkeilleet, että hänen olisi välttämätöntä pysyä töissä, jotta minä saisin loppuun lääketieteelliset opintoni. Vaikka tämä ei ollut sitä, mitä [halusimme] tehdä, lasten vuoron olisi tultava myöhemmin. [Katsellessani vanhempieni kodissa kirkon lehteä] näin silloin kahdentoista apostolin koorumiin kuuluneen vanhin Spencer W. Kimballin artikkelin, joka [tähdensi] avioliittovelvollisuuksia. Vanhin Kimballin mukaan yksi pyhä velvollisuus oli lisääntyä ja täyttää maa. Vanhempieni koti sijaitsi [lähellä] kirkon hallintorakennusta. Kävelin välittömästi toimistorakennukseen, ja puoli tuntia vanhin Spencer W. Kimballin artikkelin lukemisesta huomasi istuvani hänen työpöytänsä ääressä häntä vastapäätä.” (Nykyään se ei olisi näin helppoa.)

”Selitin, että halusin lääkäriksi. Ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin lykätä perheen perustamista myöhemmäksi. Vanhin Kimball kuunteli kärsivällisesti ja vastasi sitten lempeästi: ”Veli Mason, haluaisiko Herra sinun rikkovan yhtä tärkeistä käskyistään, jotta sinusta tulisi lääkäri? Herran avulla sinulla voi olla perheesi ja sinusta voi silti tulla lääkäri. Missä on uskosi?”

Vanhin Mason jatkoi: ”Ensimmäinen lapsemme syntyi vajaa vuosi

myöhemmin. Marie ja minä teimme kovasti työtä, ja Herra avasi taivaan ikkunat.” Masoneita siunattiin vielä kahdella lapsella, ennen kuin veli Mason valmistui lääketieteellisestä tiedekunnasta neljä vuotta myöhemmin.⁹

Kautta maailman tämä on taloudellisen epävakaisuuden ja epävarmuuden aikaa. Huhtikuun yleiskonferenssissa presidentti Thomas S. Monson sanoi: ”Jos olette huolissanne vaimon ja perheen taloudellisesta turvaamisesta, saanen vakuuttaa teille, ettei ole mikään häpeä, jos pariskunnan täytyy pihistää kustannuksissa ja säästää. Yleensä juuri näinä haasteellisina aikoina te kasvatte yhteen, kun opitte uhraamaan ja tekemään vaikeita päätöksiä.”¹⁰

Vanhin Kimballin läpitunkeva kysymys ”Missä on uskosi?” kääntää meidän pyhien kirjoitusten puoleen.

Eedenin puutarha ei ollut se paikka, jossa Aadam ja Eeva saivat ensimmäisen lapsensa. Lähdettyään puutarhasta ”Aadam [ja Eeva alkoivat] viljellä maata. – – Aadam yhtyi vaimoonsa, ja tämä synnytti – – poikia ja tyttäriä, ja [uskossa toimien] he alkoivat lisääntyä ja täyttää maata.”¹¹

Lehin ja Sarian koti Jerusalemissa kultineen, hopeineen ja kallisarvoisine

tavaroineen ei ollut se paikka, jossa he uskossa toimien saivat poikansa Jaakobin ja Joosefin. Se tapahtui erämaassa. Lehi puhui pojastaan Jaakobista esikoisenaan ”ahdistukseni aikoina erämaassa”¹². Lehi sanoi Joosefista: ”Sinä synnyit [meidän ahinkojemme] erämaassa; niin, suurimman [murheemme] aikoina äitisi sinut synnytti.”¹³

Toisessa Mooseksen kirjassa eräs mies ja nainen solmivat avioliiton ja uskossa toimien saivat poikavauvan. Ulko-ovessa ei ollut tervetulokylttiä ilmoittamassa hänen syntymästään. He piilottelivat häntä, sillä farao oli antanut käskyn, että kaikki vastasyntyneet israelilaiset poikalapset ”oli heitettävä Niiliin”¹⁴. Te tunnette kertomuksen jatkon: Vauva pantiin hellästi pieneen kaisloista tehtyyn koriin ja laskettiin jokeen. Hänen sisarensa vartioi häntä, faraoon tytär löysi hänet, ja lapsen oma äiti huolehti hänestä imettäjänä. Poika vietiin takaisin faraoon tyttärelle, joka otti hänet omaksi pojakseen ja antoi hänelle nimeksi Mooses.

Kaikkein rakastetuimmassa kertomuksessa vauvan syntymästä ei ollut sisustettua lastenhuonetta tai kallista ja muodikasta vauvansänkyä – vain seimi maailman Vapahtajalle.

Davao, Filippiinit

Tänä aikakautena, joka on ”paras ja pahin”¹⁵, Jumalan tosi pyhät uskossa toimiessaan eivät ole koskaan unoh-taneet, sivuuttaneet tai laiminlyöneet Jumalan käskyä ”lisääntyä ja täyttää maa”¹⁶. Me kuljemme eteenpäin uskossa – ymmärtäen sen, että päätös siitä, kuinka monta lasta perheeseen tulee ja milloin, on aviomiehen ja vaimon sekä Herran välinen asia. Meidän ei pidä tuomita toisiamme tässä asiassa.

Lasten saaminen on arka aihe, joka voi olla erittäin kipeä vanhurskaille naisille, joilla ei ole tilaisuutta solmia avioliittoa ja saada perhettä. Te suurenmoiset naiset, taivaallinen Isämme tuntee rukouksenne ja toiveenne. Kuinka kiitollisia olemmekaan teidän ainutlaatuisesta vaikutuksestanne ja siitä, että rakastatte ja autatte niitä lapsia, jotka tarvitsevat teidän uskoanne ja voimaanne.

Lasten saaminen voi olla sydäntäsärkevä aihe myös vanhurskaille pareille, jotka solmivat avioliiton ja huomaavat, etteivät he voi saada lapsia, joita he niin innokkaasti odottivat,

tai miehelle ja vaimolle, jotka suunnittelevat suurta perhettä mutta joita siunataan pienemmällä perheellä.

Me emme aina pysty selittämään kuolevaisuutemme vaikeuksia. Toisinaan elämä tuntuu kovin epäoikeudenmukaiselta – erityisesti silloin, kun suurin halumme on tehdä juuri niin kuin Herra on käskenyt. Herran palvelijana vakuutan teille, että tämä lupaus on varma: ”Uskolliset jäsenet, joiden olosuhteet eivät salli heidän saada iankaikkisen avioliiton ja vanhemmuuden siunauksia tässä elämässä, tulevat saamaan kaikki luvutut siunaukset iankaikkisuuksissa, [kun] he pitävät Jumalan kanssa tekemänsä liitot.”¹⁷

Lähetysjohtaja J. Scott Dorius Liman läntiseltä lähetyskentältä Perusta kertoi minulle heidän tarinansa. Hän sanoi:

”Becky ja minä olimme olleet naimisissa 25 vuotta voimatta saada [tai adoptoida] lapsia. Muutimme useita kertoja. Itsemme esittelemisen kuskakin uudessa paikassa oli kiusallista ja joskus tuskallista. Seurakuntalaiset ihmettelivät, miksi meillä ei [ollut]

lapsia. He eivät olleet ainoita, jotka ihmettelivät.

Kun minut kutsuttiin piispaksi, seurakunnan jäsenet [ilmaisivat] huolta siitä, ettei minulla ollut yhtään kokemusta lapsista ja nuorista. Kiitin heitä heidän hyväksymisäänistään ja pyysin, että he antaisivat minun harjoitella lastenkasvatustaitojani heidän lastensa kanssa. He suostuivat mielellään.

Me odotimme, saimme näkemystä ja opimme kärsivällisyyttä. Elämäämme tuli 25 avioliittovuoden jälkeen vauva, mikä oli ihme. Adoptoimme kaksivuotiaan Nicolen ja sitten vastasyntyneen Nikolain. Tuntemattomat ihmiset lausuvat meille nyt kohteliaisuuksia kauniista lapsenlapsistamme. Me nauramme ja sanomme: ’He ovat meidän lapsiamme. Olemme eläneet elämäämme takaperin.’¹⁸

Veljet ja sisaret, meidän ei pitäisi olla tuomitsevia toisiamme kohtaan tässä pyhässä ja henkilökohtaisessa tehtävässä.

Jeesus otti lapsen ”syliinsä ja sanoi: ’Joka minun nimessäni ottaa

luokseen yhdenkin tällaisen lapsen, se ottaa luokseen minut. Ja joka ottaa minut luokseen, [ottaa] sen joka on minut lähettänyt.”¹⁹

Mikä suurenmoinen siunaus meillä on ottaa vastaan Jumalan poikia ja tyttäriä kotiimme.

Pyrkikäämme nöyrästi ja rukoillen ymmärtämään ja hyväksymään Jumalan käskyt kuuntelemalla kunnioittavasti Hänen Pyhän Henkensä ääntä.

Perhe on keskeisellä sijalla Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa. Todistan lasten tuomasta suuresta siunauksesta ja onnesta, jota he antavat meille tässä elämässä ja iankaikkisuuksissa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moos. 1:39.
2. 1. Moos. 1:28.
3. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
4. Yhdysvaltojen väestölaskentaviraston julkaiseman vuosittaisen amerikkalaisen yhteisötutkimuksen mukaan ”Utahissa on edelleen kansakunnan suurimmat perhekunnat, korkein syntyvyys, alhaisin mediaani-ikä, matalin avioliiton solmimisikä ja eniten kotiaiteja” (”Who Are Utahns? Survey Shows We’re Highest, Lowest, Youngest”, *Salt Lake Tribune*, 22. syyskuuta 2011, s. A1, A8).
5. Vanhin James O. Masonilta 25. kesäkuuta 2011 saatu sähköpostiviesti.
6. ”Pappeuden voima”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 66, 67.
7. Rachel Jankovic, ”Motherhood Is a Calling (and Where Your Children Rank)”, 14. heinäkuuta 2011, desiringgod.org.
8. Ks. ”Jokes and Funny Stories about Children”, thejokes.co.uk/jokes-about-children.php.
9. Vanhin James O. Masonilta 29. kesäkuuta 2011 saatu sähköpostiviesti.
10. ”Pappeuden voima”, s. 67.
11. Moos. 5:1, 2.
12. 2. Nefi 2:1.
13. 2. Nefi 3:1.
14. 2. Moos. 1:22.
15. Charles Dickens, *Kaksi kaupunkia*, suom. Helka Varho, 2002, s. 1.
16. ”Perhe – julistus maailmalle”, s. 129.
17. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.3.3.
18. Lähetysjohtaja J. Scott Doriukselta 28. elokuuta 2011 saatu sähköpostiviesti.
19. Mark. 9:36–37.

Vanhin Ian S. Ardern

seitsemänkymmenen koorumista

Aika valmistautua

Meidän täytyy omistaa aikamme asioille, jotka ovat kaikkein tärkeimpiä.

Julkaisun *Saarnatkaa minun evankeliumiani* kahdeksannessa luvussa meidän huomiomme keskitetään viisaaseen ajankäyttöön. Tässä luvussa vanhin M. Russell Ballard muistuttaa meitä, että meidän tulee asettaa tavoitteita ja oppia hallitsemaan menetelmiä niiden saavuttamiseksi (ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 154). Se, että hallitsemme tarvittavat menetelmät tavoitteidemme saavuttamiseksi, sisältää sen, että meistä tulee ajankäyttöämme hallitsemisen mestareita.

Olen kiitollinen presidentti Thomas S. Monsonin malliesimerkistä. Kaikeksen ohella, mitä hän tekee Jumalan profeettana, hän varmistaa Vapahtajan tavoin, että hänellä on yhä tarpeeksi aikaa käydä sairaiden luona (ks. Luuk. 17:12–14), kohottaa hengessään köyhiä ja olla kaikkien palvelija. Olen myös kiitollinen niiden monien muiden esimerkestä, jotka käyttävät aikaansa lähimmäistensä palvelemiseen. Todistan, että aikamme käyttäminen toisten palvelemiseen on mieluisaa Jumalalle ja että se vie meidät lähemmäksi Häntä. Meidän Vapahtajamme tulee pitämään nämä sanansa: ”Sitä, joka on uskollinen ja viisas ajassa, pidetään arvollisena perimään Isäni hänelle valmistamat huoneet” (OL 72:4).

Aikaa ei ole koskaan myytävänä. Vaikka kuinka yrittäisi, aika on hyödyke, jota ei voi ostaa mistään kaupasta millään hinnalla, mutta kun aikaa käytetään viisaasti, sen arvo on mittaamaton. Jokaisessa päivässä, joka meille kaikille suodaan ilmaiseksi, on sama määrä minuitteja ja tunteja käytettävänä, ja opimme pian, niin kuin tuttu laulu niin selkeästi opettaa, ”pois aika siivin kiittää, ei saavu uudestaan” (”Ain käytä hetkes oikein”, *MAP-lauluja*, 147). Meidän on käytettävä viisaasti se aika, joka meillä on. Presidentti Brigham Young on sanonut: ”Me olemme kaikki Jumalalle velkaa kykymme käyttää aikaa hyödyksi, ja Hän vaatii meiltä tarkan tilinteon tämän kyvyn käytöstä” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 286).

Koska meiltä vaaditaan paljon, meidän täytyy oppia panemaan valintamme tärkeysjärjestykseen, niin että ne vastaavat tavoitteitamme – tai olemme vaarassa joutua vitkastelun tuulten armoille, jotka lennättävät meitä yhdestä aikaa haaskaavasta toiminnasta toiseen. Mestariopettaja opetti meille hyvin tärkeysjärjestystä julistaessaan vuorisäärnässään: ”Älkää sen vuoksi etsikö sitä, mikä on tästä maailmasta, vaan pyrkikää ensiksi rakentamaan Jumalan valtakuntaa ja

vahvistamaan hänen vanhurskauttaan” (JSR Matt. 6:38). (Ks. myös Dallin H. Oaks, ”Keskittyminen ja asioiden tärkeysjärjestys”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 99–102.)

Alma puhui tärkeysjärjestyksestä opettaessaan, että ”tästä elämästä tuli koetustila, aika valmistautua kohtaamaan Jumala” (Alma 12:24). Se, kuinka voimme parhaiten käyttää ajan kallisarvoista perintöä valmistautuaksemme kohtaamaan Jumalan, saattaa vaatia jonkin verran opastusta, mutta varmasti asettaisimme Herran ja oman perheemme luettelon kärkeen. Presidentti Dieter F. Uchtdorf on muistuttanut meille, että ”perheuh-teissa *rakkaus* tarkoittaa itse asiassa *a-i-k-a-a*” (”Asioista, joilla on eniten merkitystä”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 22). Todistan, että kun pyydämme apua rukoillen ja vilpittömin aikein, meidän taivaallinen Isämme auttaa meitä painottamaan sitä, mikä on eniten aikamme arvoista.

Huono ajankäyttö on likeistä sukua laiskuudelle. Kun noudatamme käskyä lakata olemasta laiskoja (ks. OL 88:124), meidän tulee pitää huoli siitä, että kiireisenä oleminen tarkoittaa myös tuotteliaisuutta. Esimerkiksi on hienoa, että meillä on välittömän kommunikaation keinot aivan kirjaimellisesti hyppysissämme, mutta huolehtikaamme siitä, ettei yhteydenpito karkaa hyppysistämme pakonomaiseksi naputteluksi. Huomaan, että jotkut ovat joutuneet uuden aikaa vievän riippuvuuden vangiksi – sellaisen, joka orjuuttaa meidät jatkuvasti tarkistamaan ja lähettämään kuulumisia ja joka antaa sen valheellisen kuvan, että olemme kiireisiä ja tuotteliaita.

Siinä, että kommunikointi ja tiedon-saanti ovat helposti käytettävissämme, on paljon hyvää. Olen todennut, että on hyödyllistä päästä käsiksi

tutkimusartikkeleihin, konferenssi-puheisiin ja sukutietoihin ja saada sähköpostia, Facebook-muistutuksia, Twitter- ja tekstiviestejä. Niin hyviä kuin nuo asiat ovatkin, emme saa antaa niiden työntää sivuun kaikkein tärkeimpiä asioita. Kuinka surullista olisikaan, jos puhelin ja tietokone kaikkine hienouksineen peittoaisivat yksinkertaisen, vilpittömän rukouksen rakastavalle taivaalliselle Isälle. Olkaamme yhtä nopeita polvistumaan kuin lähettämään tekstiviestejä.

Tietokonepelit ja nettituttavuudet eivät ole pysyviä korvikkeita todellisille ystäville, jotka voivat antaa kannustavan halauksen, jotka voivat rukoilla puolestamme ja pyrkiä toimimaan parhaaksemme. Kuinka kiitollinen olenkaan ollut nähdessäni koorumin, luokan ja Apuyhdistyksen jäsenten kokoontuvan yhteen tukeakseen toinen toistaan. Sellaisissa tilanteissa olen ymmärtänyt paremmin sen, mitä apostoli Paavali tarkoitti sanoessaan: ”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät” (Ef. 2:19).

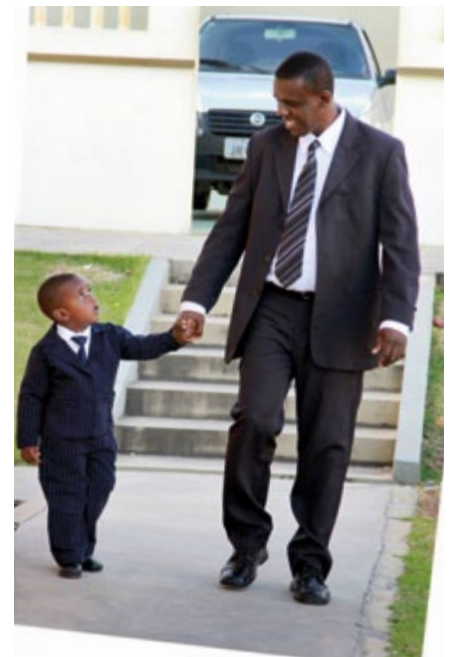
Tiedän, että koemme suurimman onnen, kun käännyimme Herran puoleen (ks. Alma 37:37) ja niiden asioiden puoleen, jotka tuovat pysyvän palkinnon, sen sijaan että käyttäisimme lukemattomia tunteja statuspäivityksiin, virtuaalielämään ja Angry Birds -pelin lintujen linkoamiseen päin seiniä. Kehotan meitä jokaista, että panemme merkille ne asiat, jotka ryöstävät meiltä kallisarvoista aikaamme, ja päätämme hallita niitä sen sijaan että antaisimme niiden riippuvuutta aiheuttavine luonteineen hallita meitä itseämme.

Saadaksemme rauhan, josta Vapah-taja puhuu (ks. Joh. 14:27), meidän täytyy omistaa aikaamme asioille, jotka ovat kaikkein tärkeimpiä – ja se, mikä

on Jumalan, on kaikkein tärkeintä. Kun olemme yhteydessä Jumalaan vilpittömässä rukouksessa, luemme ja tutkimme pyhiä kirjoituksia päivittäin, pohdimme sitä, mitä olemme lukeneet ja tunteneet ja sitten sovellamme sitä ja elämme oppimamme mukaisesti, me lähestymme Häntä. Jumala lupaa, että kun tutkimme uutterasti parhaita kirjoja, Hän ”antaa [meille] Pyhän Hensensä kautta – – tiedon” (OL 121:26; ks. myös OL 109:14–15).

Saatana viekoittelee meitä valepu-kuisten häiriötekijöiden välityksellä käyttämään aikaamme väärin. Vaikka kiusauksia tuleekin, vanhin Quentin L. Cook on opettanut, että ”niitä pyhiä, jotka menettelevät Vapahtajan sanoman mukaan, häiritsevät ja turmiolliset pyrkimykset eivät vie harhaan” (”Oletko pyhä?”, *Liahona*, marraskuu 2003, s. 96). Hiram Page, yksi Mormonin kirjan kahdeksasta silminnäkijästä, opetti meille arvokkaan läksyn häiriötekijöistä. Hänellä oli tietynlainen kivi,

Salvador, Brasilia

ja sitä katsomalla hän merkitsi muistiin asioita, joiden hän luuli olevan ilmoituksia kirkkoa varten (ks. OL 28). Kun Hiramia oikaistiin, kertoman mukaan tuo kivi jauhettiin murskaksi, ettei se enää koskaan toimisi häiriötekijänä.¹ Kehotan meitä tunnistamaan omassa elämässämme olevat aikaa hukkaavat häiriötekijät, jotka täytyy ehkä kuvaanollisesti jauhaa murskaksi. Meidän täytyy olla viisaita arvioissamme, jotta varmistamme sen, että ajankäytön vaaka on oikeassa tasapainossa, niin että siihen sisältyy Herra, perhe, työtä ja tervehenkistä virkistystoimintaa. Kuten monet ovat jo huomanneet, elämässämme oleva onni lisääntyy, kun käytämme aikaamme etsiäksemme sellaista, mikä on ”hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää” (UK 13).

Aika tikittää nopeasti eteenpäin. Tänäpäin olisi hyvä päivä kuolevaisuuden kellon tikittäessä tarkastella sitä, mitä olemme tekemässä valmistautuaksemme kohtaamaan Jumalan. Todistan, että niitä varten, jotka käyttävät kuolevaisuudessa aikaa valmistautuakseen kuolemattomuuteen ja iankaikkiseen elämään, on suuria palkintoja. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. Provo Utah Central Stake general minutes, Apr. 6, 1856, vol. 10 (1855–60), s. 273, kirkon historian kirjasto (oikeinkirjoitus nykyaikaistettu): ”Isä [Emer] Harris sanoi, että apostoli oli sanonut, että meidän täytyy taistella henkivaltoja ja korkeilla paikoilla olevia voimia vastaan. Veli Hiram Page kaivoi maasta mustan kiven [ja] laittoi sen taskuunsa. Kun hän pääsi kotiin, hän katsoi sitä. Siinä oli ikään kuin paperille kirjoitettu lause. Heti kun hän kirjoitti muistiin yhden lauseen, kiveen ilmestyi toinen lause, kunnes hän oli kirjoittanut 16 sivua. Asiasta kerrottiin veli Josephille. Eräs henkilö kysyi Josephilta, oliko se oikein. Joseph sanoi, ettei hän tiennyt, mutta hän rukoili ja sai ilmoituksen, että kivi oli pahoalaisesta. Sitten se hajotettiin murskaksi ja kirjoitukset poltettiin. Se oli pimeyden voiman työtä. Aamen.”

Vanhin Carl B. Cook
seitsemänkymmenen koorumista

On parempi katsoa ylöspäin

Jos me presidentti Monsonin tavoin osoitamme uskoamme ja turvaudumme Jumalan apuun, elämän taakat eivät lannista meitä.

Erään erityisen väsyttävän päivän lopulla, kun olin toiminut lähes viikon johtavana auktoriteettina, salkkuni oli ylitseperuava ja mieltäni askarrutti kysymys: ”Kuinka voin mitenkään selviytyä tästä?” Lähdin seitsemänkymmenten toimistosta ja astuin kirkon hallintorakennuksen hissiin. Hissin laskeutuessa pääni oli painuksessa ja tuijotin lattiaa vailla ainuttakaan ajatusta.

Ovi avautui ja joku astui sisään, mutta en kohottanut katsettani. Kun ovi sulkeutui, kuulin jonkun kysyvän: ”Mitä siellä alhaalla näkyy?” Tunnistin tuon äänen – se oli presidentti Thomas S. Monsonin.

Nostin katseeni nopeasti ja vastasin: ”Ai, ei mitään.” (Olen varma, että tuo nokkela vastaus herätti luottamusta kykyihini!)

Mutta hän oli nähnyt lannistuneen ilmeeni ja painavan salkkuni. Hän hymyili ja ehdotti lempeästi, osoittaen samalla kohti taivasta: ”On parempi katsoa ylöspäin!” Matkatessamme vielä yhden kerroksen alaspäin hän selitti iloisesti olevansa menossa temppeliin. Se, kuinka hän katsahti minua hyvästellessään, kosketti jälleen sydäntäni:

”Muista nyt, on parempi katsoa ylöspäin.”

Kun erosimme, erään pyhien kirjoitusten kohdan sanat tulivat mieleeni: ”Uskokaa Jumalaan; uskokaa, että hän on – –; uskokaa, että hänellä on kaikki viisautta ja kaikki valta sekä taivaassa että maan päällä.”¹ Kun ajattelin taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen valtaa, sydämeni sai sen lohdun, jota olin etsinyt turhaan tuon alaspäin menossa olevan hissin lattialta.

Olen jälkepäin pohtinut tätä kokemusta ja profeettojen tehtävää. Olin kuormittunut ja pääni oli painunut. Kun profeetta puhui, minä katsoin häntä. Hän käänsi huomionsi niin, että katsoin ylöspäin kohti Jumalaa, sinne missä voisin parantua ja vahvistua Kristuksen sovituksen kautta. Sellaista profeetat tekevät meidän hyväksemme. He johtavat meitä Jumalan luo.²

Todistan, että presidentti Monson ei ole ainoastaan profeetta, näkijä ja ilmoituksensaaja, vaan hän on myös erinomainen esimerkki siitä, kuinka elää ylöspäin katsomisen periaatteen mukaan. Hän jos kuka voisi tuntea tehtävänsä raskaina. Sen sijaan hän

osoittaa suurta uskoa ja on täynnä elämänmyönteisyyttä, viisautta ja rakkautta muita kohtaan. Hänen asenteensa on, että hän pystyy ja tekee. Hän luottaa Herraan ja turvautuu Häneen saadakseen voimaa – ja Herra siunaa häntä.

Kokemus on opettanut minulle, että jos me presidentti Monsonin tavoin osoitamme uskoamme ja turvautumme Jumalan apuun, elämän taakat eivät lannista meitä. Me emme tunne olevamme kykenemättömiä tekemään sitä, mitä meidät on kutsuttu tekemään tai mitä meidän täytyy tehdä. Meitä vahvistetaan, ja elämämme täyttyy rauhalla ja ilolla.³ Me huomaamme, että suurimmalla osalla siitä, mikä huolettaa meitä, ei ole iankaikkista merkitystä – ja jos on, Herra auttaa meitä. Mutta meillä täytyy olla uskoa katsoa ylöspäin ja rohkeutta noudattaa Hänen ohjaustaan.

Miksi on haastavaa katsoa jatkuvasti ylöspäin elämässämme? Ehkä meiltä puuttuu uskoa siihen, että niin yksinkertainen teko voi ratkaista ongelmamme. Esimerkiksi, kun myrkkykäärme puri israelilaisia, Mooses sai käskyn kohottaa pronssikäärmeen tangon päähän. Pronssikäärme edusti Kristusta. Ne, jotka katsoivat ylöspäin käärmeeseen, kuten profeetta oli kehottanut, paranivat.⁴ Mutta monet eivät katsoneet ylöspäin, ja he tuhoutuivat.⁵

Alma oli samaa mieltä siitä, että syy, miksi israelilaiset eivät katsoneet käärmettä, oli se, etteivät he uskoneet paranevansa tekemällä niin. Alman sanat ovat merkitykselliset meille tänä päivänä:

”Oi veljeni, jos te voisitte parantua vain luomalla katseen ympärillenne, jotta parantuisitte, ettekö katsoisi nopeasti; vai paaduttaisitteko mieluummin sydämenne epäuskossa ja olisitteko veltoja –?”

Jos niin, onnettomuus kohtaa teitä; mutta jos ei niin, luokaa silloin katse ympärillenne ja alkakaa uskoa Jumalan Poikaan, että hän tulee lunastamaan kansansa ja että hän on kärsivä ja kuoleva [meidän syntiemme] sovituksiksi ja että hän on jälleen nouseva kuolleista.”⁶

Presidentti Monsonin kannustus katsoa ylöspäin on vertaus Kristuksen muistamisesta. Kun me muistamme Hänet ja luotamme Hänen voimaansa, me saamme vahvistusta Hänen sovituksensa kautta. Se on keino, jonka avulla me voimme vapautua huolitamme, taakoistamme ja kärsimyksistämme. Se on keino, jonka avulla me voimme saada anteeksi ja tulla parannetuiksi syntiemme tuskasta. Se on keino, jonka avulla me voimme saada uskoa ja voimaa kestää kaikki.⁷

Äskettäin sisar Cook ja minä osallistuimme erääseen naisten konferenssiin Etelä-Afrikassa. Kuunneltuamme muutamia innoittavia sanomia siitä, kuinka voimme soveltaa sovituksia käytäntöön elämässämme, vaarnan Apuyhdistyksen johtaja kutsui kaikki ulos. Me kaikki saimme heliumilmapallon. Vaarnan Apuyhdistyksen johtaja selitti, että pallomme edustivat mitä tahansa taakkaa, koettelemusta tai vastoinkäymistä, joka piti meitä otteessaan elämässämme. Laskettuamme kolmeen päästimme irti pallomme eli ”taakkamme”. Kun katsoimme ylöspäin ja seurassimme, kuinka taakkamme leijailivat pois, kuultiin selvästi: ”Aah.”

Tuo yksinkertainen pallojen irti päästäminen muistutti minua ihanasti siitä sanoin kuvaamattomasta ilosta, joka tulee, kun katsomme ylöspäin ja ajattelemme Kristusta.

Toisin kuin heliumilmapallon irti päästäminen, hengellinen ylöspäin katsominen ei ole kertaluonteinen kokemus. Me opimme sakramenttirikouksesta, että meidän tulee muistaa Hänet aina ja pitää Hänen käskynsä, jotta Hänen Henkensä voisi olla kanssamme päivittäin ohjaamassa meitä.⁸

Israelilaisten vaeltaessa erämaassa Herra ohjasi heidän matkaansa päivittäin, kun he kääntyivät Hänen puoleensa saadakseen johdatusta. Toisesta Mooseksen kirjasta me luemme: ”Herra kulki päiväsaikaan pilvipatsaassa heidän edellään näyttäen heille tietä ja yöllä tulipatsaassa valaisten heidän tietään.”⁹ Hän johdatti heitä alati, ja todistan nöyrästi, että Herra voi johdattaa meitä samoin.

Kuinka Hän siis johdattaa meitä tänä päivänä? Profeettojen, apostolien ja pappeusjohtajien kautta ja niiden tunteiden kautta, jotka tulevat, kun vuodatamme sydämemme ja sielumme taivaalliselle Isällemme rukouksessa. Hän johdattaa meitä, kun jätämme sen, mikä on maailmasta, teemme parannuksen ja muutimme. Hän johdattaa meitä, kun pidämme Hänen käskynsä ja yritämme olla enemmän Hänen kaltaisiaan. Ja Hän johdattaa meitä Pyhän Hengen kautta.¹⁰

Jotta meitä voitaisiin johdattaa elämän matkalla ja jotta meillä voisi olla Pyhän Hengen jatkuva kumpu-panuus, meillä täytyy olla kuulevat korvat ja näkevät silmät – molemmat suunnattuina ylöspäin.¹¹ Meidän täytyy toimia saamamme ohjauksen mukaisesti. Meidän täytyy katsoa ylöspäin ja pyrkiä ylöspäin. Ja kun teemme niin, tiedän, että tulemme paremmalle mielelle, sillä Jumala haluaa meidän olevan onnellisia.

Me olemme taivaallisen Isän lapsia. Hän haluaa kuulua elämäämme, siunata meitä ja auttaa meitä. Hän parantaa haavamme, kuivaa kyneleemme ja auttaa meitä tiellämme takaisin Hänen kasvojensa eteen. Kun me katsomme Häneen, Hän johdattaa meitä.

*Mun valkeuteni on Herrani ain,
Kun päivin ja öin Hän on
suojanain. – –
Mun riemunain, laulunain,
Kun päivin ja öin Hän on suojanain.*¹²

Todistan, että synnit annetaan anteeksi ja taakkoja kevennetään, kun katsomme Kristukseen. ”Muista-kaamme hänet – – ja älkäämme olko alla päin”¹³, sillä kuten presidentti Monson sanoi: ”On parempi katsoa ylöspäin.”

Todistan, että Jeesus on Vapahtajamme ja Lunastajamme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moosia 4:9.
2. Ks. 2. Nefi 25:23, 26.
3. Ks. Moosia 24:15.
4. Ks. 4. Moos. 21:8–9.
5. Ks. 1. Nefi 17:41.
6. Alma 33:21–22; ks. myös jakeet 19–20.
7. Ks. Alma 36:3, 17–21; 3. Nefi 9:13.
8. Ks. OL 20:77.
9. 2. Moos. 13:21.
10. Ks. 2. Nefi 9:52; 31:13; OL 121:46.
11. Ks. Sananl. 20:12.
12. ”Mun valkeuteni on Herrani ain”, *MAP-lauluja*, 51.
13. 2. Nefi 10:20.

Vanhin LeGrand R. Curtis jr.
seitsemänkymmenen koorumista

Lunastus

Kristuksen kautta ihmiset voivat muuttaa ja muuttavat elämänsä ja saavat lunastuksen.

Herraan Jeesukseen Kristukseen viitataan monilla eri nimillä. Nämä nimet auttavat meitä ymmärtämään Herran sovitus tehtävän eri puolia. Ajatelkaa esimerkiksi nimitystä ”Vapahtaja”. Me kaikki ymmärrämme, mitä tarkoittaa se, että meidät vapahdetaan (toisin sanoen pelastetaan), koska meidät kaikki on pelastettu joskus jostakin. Lapsina minä ja siskoni olimme leikkimässä joella pienessä veneessä, kun lähdimme varomattomasti turvalliselta leikkialueelta ja huomasimme virran kuljettavan meitä jokea alaspäin tunteuttomasti vaaroihin. Vastaten huutoihimme isämme juoksi avuksemme ja pelasti meidät joen vaaroilta. Kun ajattelen pelastamista, ajattelen tuota kokemusta.

Nimitys ”Lunastaja” tarjoaa samankaltaisia oivalluksia. ”Lunastaa” tarkoittaa ostamista tai takaisin ostamista. Oikeusasiana se tarkoittaa kiinteistön lunastamista maksamalla asuntolainat tai muut sitä koskevat kiinnitykset. Vanhassa testamentissa Mooseksen laissa oli säädetty eri tapoja, joilla orjia ja maata voitiin vapauttaa tai lunastaa rahalla (ks. 3. Moos. 25:29–32, 48–55).

Sanaa *lunastaa* käytetään huomattavan usein pyhissä kirjoituksissa kuvaamaan israelilaisten vapautusta heidän orjuudestaan Egyptissä. Tuon

vapautuksen jälkeen Mooses sanoi heille, että koska ”Herra rakasti teitä, – – hän vei teidät väkevällä kädellään pois Egyptistä, orjuuden maasta, ja lunasti teidät vapaiksi faraon, Egyptin kuninkaan, vallasta” (5. Moos. 7:8).

Pyhissä kirjoituksissa toistetaan usein sitä, kuinka Jehova lunastaa Israelin kansan orjuudesta. Monesti se tehdään muistutuksena Herran hyvydestä Hänen vapauttaessaan israelilaiset Egyptistä. Mutta siitä kerrotaan myös opetuksena heille, että tulisi toinen, tärkeämpi Israelin lunastus. Lehi on opettanut: ”Ja Messias tulee ajan täytyttyessä lunastaakseen ihmislapset lankeemuksesta” (2. Nefi 2:26).

Psalmeista luemme: ”Mutta Jumala lunastaa minut – – tuonelan otteesta” (Ps. 49:16).

Herra on ilmoittanut Jesajan kautta: ”Minä pyyhin pois sinun rikkomuksesi kuin pilven, sinun syntisi kuin pilvi-verhon. Palaa minun luokseni, minä olen lunastanut sinut vapaaksi.” (Jes. 44:22.)

Lunastus, johon näissä kolmessa pyhien kirjoitusten kohdassa viitataan, on tietenkin Jeesuksen Kristuksen lunastus. Tämä on se ”runsa lunastus”, jonka rakastava Jumalamme tarjoaa (ks. Ps. 130:7). Toisin kuin Mooseksen lain tai nykyisen lainsäädännön mukaisia lunastuksia tätä lunastusta

ei tehdä ”millään katoavalla tavaralla, hopealla tai kullalla” (1. Piet. 1:18). ”Kristuksen veressä meillä on lunastus, rikkomustemme anteeksianto. Näin Jumala on antanut armonsa rikkaiden.” (Ef. 1:7.) Presidentti John Taylor on opettanut, että Lunastajan uhrin kautta ”velka on maksettu, lunastus suoritettu, liitto täytetty, oikeudenmukaisuus tyydytetty, Jumalan tahto tehty, ja Jumalan Pojan käsiin on – annettu kaikki voima” (*Kirkon presidenttien opetuksia: John Taylor, 2002, s. 43*).

Tämän lunastuksen vaikutuksiin kuuluu fyysisen kuoleman voittaminen kaikkien Jumalan lasten osalta. Toisin sanoen ajallinen kuolema on voitettu ja kaikki nousevat kuolleista. Toinen tämän Kristuksen lunastuksen osa on voitto hengellisestä kuolemasta. Kristus maksoi kärsimyksellään ja kuolemallaan koko ihmiskunnan synnit sillä ehdolla, että ihminen tekee parannuksen.

Sen vuoksi, jos me teemme parannuksen, me voimme saada syntimme anteeksi, koska Lunastaja on maksanut niiden hinnan. Tämä on hyvä uutinen meille kaikille, ”sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta” (Room. 3:23). Ne, jotka ovat poikenneet merkittävästi

vanhurskauden poluilta, tarvitsevat kipeästi tätä lunastusta, ja jos he tekevät täyden parannuksen, he saavat sen osakseen. Mutta myös ne, jotka ovat uutterasti eläneet hyvää elämää, tarvitsevat kipeästi tätä lunastusta, koska kukaan ei voi päästä Isän kasvojen eteen ilman Kristuksen apua. Näin ollen tämä rakastava lunastus sallii oikeudenmukaisuuden ja armon lakien täyttyä kaikkien niiden elämässä, jotka tekevät parannuksen ja seuraavat Kristusta.

*On suuri, puhdas lunastus,
Työ Herran Jeesuksen.
Siin yhtyy totuus, rakkaus
Ja armo taivainen.*

(”On suuri rakkaus Jumalan”, *MAP-lauluja*, 119.)

Presidentti Boyd K. Packer on opettanut: ”On olemassa Lunastaja, Välimies, joka sekä haluaa että kykenee tyydyttämään oikeudenmukaisuuden vaatimukset ja antamaan armon niille, jotka ovat katuvaaisia” (ks. ”Välimies”, *Valkeus*, lokakuu 1977, s. 61).

Pyhät kirjoitukset, kirjallisuus ja elämän kokemukset ovat täynnä tarinoita lunastuksesta. Kristuksen kautta ihmiset voivat muuttaa ja muuttavat

elämänsä ja saavat lunastuksen. Rakastan kertomuksia lunastuksesta.

Minulla on ystävä, joka ei noudattanut kirkon opetuksia nuoruudessaan. Ollessaan nuori aikuinen hän tajusi, mitä oli menettänyt, kun ei ollut elänyt evankeliumin mukaan. Hän teki parannuksen, muutti elämänsä ja omistautui vanhurskaalle elämälle. Eräänä päivänä vuosia sen jälkeen kun olimme tunteneet toisemme nuorina, tapasin hänet temppelissä. Evankeliumin valo loisti hänen silmistään, ja tunsin, että hän oli uskollinen kirkon jäsen, joka yritti elää täysin evankeliumin mukaan. Hänen kertomuksensa on kertomus lunastuksesta.

Pidin kerran kastepuhuttelua erälle naiselle, joka oli syyllistynyt erittäin vakavaan syntiin. Puhuttelun aikana kysyin, ymmärsikö hän, ettei hän voisi enää ikinä tehdä tuota syntiä. Hänen katseestaan ja äänestään huokui syvä liikutus, kun hän sanoi: ”Voi veli, en voisi ikinä enää tehdä sitä syntiä. Juuri siitä syystä haluan mennä kasteelle – että voisin puhdistua sen kauhean synnin vaikutuksista.” Hänen kertomuksensa on kertomus lunastuksesta.

Kun olen viime vuosina vierailut vaarnakonferensseissa ja muissa

kokouksissa, olen välittänyt eteenpäin presidentti Thomas S. Monsonin kehotusta pelastaa kirkon vähemmän aktiiviset jäsenet. Yhdessä vaarna-konferenssissa kerroin vähemmän aktiivisesta jäsenestä, josta tuli täysin aktiivinen sen jälkeen kun hänen piispansa ja muut johtohenkilöt vierailivat hänen luonaan, kertoivat hänelle, että häntä tarvittiin, ja kutsuivat hänet palvelemaan seurakunnassa. Tämän kertomuksen mies ei ainoastaan ottanut vastaan tuota kutsua vaan myös muutti elämänsä ja tapansa ja tuli täysin aktiiviseksi kirkossa.

Kun kerroin tämän, eräs ystäväni oli yleisön joukossa. Hänen ilmeensä muuttui selvästi kertomuksen edetessä. Seuraavana päivänä hän lähetti minulle sähköpostia ja kertoi, että hänen reaktionsa tähän kertomukseen johtui siitä, että hänen appensa kertomus tämän uudelleen aktiiviseksi tulemisesta kirkossa oli hyvin samanlainen kuin se, jonka olin kertonut. Hän sanoi, että piispan tekemän samankaltaisen vierailun ansiosta ja saatuaan kutsun palvelu kirkossa hänen appensa arvioi elämäänsä ja todistustaan uudelleen, teki suuria muutoksia elämäänsä ja otti vastaan tuon kutsun. Tuolla uudelleen aktivoituneella miehellä on nyt 88 jälkeläistä, jotka ovat aktiivisia kirkon jäseniä.

Pari päivää myöhemmin pidetyssä kokouksessa kerroin molemmat kertomukset. Seuraavana päivänä sain jälleen sähköpostiviestin, joka alkoi: ”Tuo on minunkin isäni tarina.” Tuossa eräältä vaarnajohtajalta tulleessa sähköpostiviestissä kerrottiin, kuinka vaarnajohtajan isä oli kutsuttu palvelemaan kirkossa, vaikka hän ei ollut ollut aktiivinen ja vaikka hänellä oli joitakin muutosta vaativia tapoja. Hän otti kutsun vastaan ja teki siinä samalla parannuksen. Lopulta

hän palveli ensin vaarnajohtajana ja sitten lähetysjohtajana ja loi jälkipolville perustan olla uskollisia kirkon jäseniä.

Muutamaa viikkoa myöhemmin kerroin kaikki kolme kertomusta eräässä toisessa vaarnakonferenssissa. Kokouksen jälkeen eräs mies tuli luokseni ja kertoi minulle, että se ei ollut hänen isänsä kertomus. Se oli hänen kertomuksensa. Hän kertoi minulle tapahtumista, jotka johtivat hänet tekemään parannuksen ja osallistumaan taas täysin kirkon toimintaan. Ja niin siinä kävi. Kun välitin kutsua pelastaa vähemmän aktiiviset, näin ja kuulin kertomuksen toisensa perään ihmisistä, jotka olivat vastanneet kutsuihin tulla takaisin ja muuttaa elämänsä. Kuulin lunastuskertomuksen toisensa jälkeen.

Vaikka emme voi koskaan maksaa Lunastajalle takaisin sitä, minkä Hän on maksanut meidän puolestamme, lunastussuunnitelma edellyttää, että teemme parhaan kykymme mukaan täydellisen parannuksen ja teemme

Jumalan tahdon. Apostoli Orson F. Whitney on kirjoittanut:

*Herrani, Lunastajani!
Voimasi minut uudisti.
Tomusta nostit langenneen,
Soit riemulaulun sydämeen.
En kiittää saata kylliksi
Sua Jumalain, Sua Herrani.*

*Työtäs en saata korvata.
Rakastaa vain voin Sinua.
On sanas suurin iloni,
Öin, päivin täyttää mieleni.
Siis sitä tahdon julistaa,
Hyvyyttä suurta heijastaa.
(”Herrani, Lunastajani”,
MAP-lauluja, 62.)*

Todistan Kristuksen sovituksen voimasta. Kun me teemme parannuksen ja tulemme Hänen luokseen, me voimme saada kaikki iankaikkisen elämän siunaukset. Rukoilen, että voisimme tehdä niin ja saada oman lunastuskertomuksemme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Parannuksen jumalallinen lahja

Vain parannuksen tekemällä me voimme saada osaksemme Jeesuksen Kristuksen sovittavan armon.

Mormonin kirjassa on kertomus miehestä nimeltä Nehor. On helppoa ymmärtää, miksi Mormon lyhentäessään nefiläisiä aikakirjoja tuhannen vuoden ajalta piti tärkeänä ottaa mukaan jotakin tästä miehestä ja hänen oppinsa pysyvästä vaikutuksesta. Mormon pyrki varoittamaan meitä tietäen, että tämä ajattelutapa nousisi jälleen pintaan meidän aikanamme.

Nehor astui näyttämölle noin 90 vuotta ennen Kristuksen syntymää. Hän opetti, ”että koko ihmiskuku pelastuu viimeisenä päivänä – –, sillä Herra oli luonut kaikki ihmiset ja oli myös lunastanut kaikki ihmiset; ja lopulta kaikilla ihmisillä on iankaikkinen elämä” (Alma 1:4).

Noin 15 vuotta myöhemmin nefiläisten keskuuteen tuli Korihor saarnaten ja levittäen Nehorin oppia. Mormonin kirja kertoo, että ”hän oli antikristus, sillä hän alkoi saarnata kansalle – – [Kristuksen tulemista koskevia] profetioita vastaan” (Alma 30:6). Korihor saarnasi ajatusta, ”ettei ihmisten syntejä voinut sovittaa, vaan jokaisen ihmisen kävi tässä elämässä sen mukaisesti, kuinka kukin luotu menetteli – sen tähden jokainen

menestyi kykyjensä mukaisesti – ja että jokainen voitti voimiensa mukaisesti eikä mikään, mitä ihminen teki, ollut rikos” (Alma 30:17). Nämä väärät profheetat ja heidän seuraajansa ”[eivät] uskoneet parannuksen tekoon synneistään” (Alma 15:15).

Aivan kuten Nehor ja Korihor aikoinaan, mekin elämme vähän ennen Jeesuksen Kristuksen tulemista – meidän tapauksessamme Hänen toiseen tulemiseensa valmistautumisen aikaa. Eikä nytkään parannuksen sanoma ole useinkaan tervetullut. Jotkut väittävät, että jos Jumala on olemassa, Hän ei aseta meille mitään todellisia vaatimuksia (ks. Alma 18:5). Toiset väittävät, että rakastava Jumala antaa anteeksi kaikki synnit pelkästään tunnustamisen ehdolla, tai jos synnistä on todella olemassa jokin rangaistus, ”Jumala antaa meille muutaman raiapaniskun, ja lopulta meidät pelastetaan Jumalan valtakuntaan” (2. Nefi 28:8). Toiset kieltävät Korihorin lailla Kristuksen ja kaiken sellaisen kuin synnin olemassaolon. Heidän oppinsa on, että arvot, normit ja jopa totuus ovat kaikki suhteellisia. Niinpä sitä, mitä ihminen sitten pitääkin

oikeana itselleen, eivät muut voi tuomita vääräksi tai synnilliseksi.

Pintapuolisesti katsottuna sellaiset ajatustavat vaikuttavat houkuttelevilta, koska ne antavat meille luvan antaa periksi mille tahansa himolle tai mielihalulle seurauksista välittämättä. Käyttämällä Nehorin ja Korihorin opetuksia voimme perustella ja oikeuttaa mitä tahansa. Kun profheetat tulevat huutamaan parannusta, se on kuin saisi juhliessa kylmää vettä niskaansa. Mutta todellisuudessa profheetallinen kutsu tulisi ottaa vastaan iloiten. Ilman parannusta ei elämässä tapahdu todellista edistymistä tai kohenemistä. Uskotteleminen, ettei syntiä ole, ei vähennä sen taakkaa tai tuskaa. Synnin aiheuttama kärsimys ei itsessään muuta mitään paremmaksi. Vain parannus johtaa paremman elämän aurinkoisille ylängöille. Ja tietenkin vain parannuksen tekemällä me voimme saada osaksemme Jeesuksen Kristuksen sovittavan armon ja pelastuksen. Parannus on jumalallinen lahja, ja meidän pitäisi puhua siitä hymyillen. Se vie meitä kohti vapautta, luottamusta ja rauhaa. Sen sijaan että parannuksen lahja keskeyttäisi juhlimisen, se on aihe todelliseen juhlaan.

Parannus on mahdollinen vaihtoehto vain Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta. Juuri Hänen ääretön uhrinsa ”saa aikaan keinon, jolla ihmiset voivat saada parannukseen johtavan uskon” (Alma 34:15). Parannus on välttämätön ehto, ja Kristuksen armo on voima, jolla ”armo voi tyydyttää oikeudenmukaisuuden vaatimukset” (Alma 34:16). Todistamme näin:

”Me tiedämme, että syyttömäksi julistaminen [eli syntien anteeksisaaminen] meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armosta on oikein ja totta;

ja me tiedämme myös, että on oikein ja totta, että kaikki ne, jotka

rakastavat ja palvelevat Jumalaa koko väkevyydestään, mielestään ja voimastaan, pyhitetään [eli puhdistetaan synnin vaikutuksista] meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armosta” (OL 20:30–31).

Parannus on laaja aihe, mutta tänään haluaisin mainita tästä evankeliumin peruseriaatteesta vain viisi näkökulmaa, joista toivon olevan apua.

Ensiksi, kutsu parannukseen on rakkauden osoitus. Kun Vapahtaja alkoi saarnata ja sanoa: ”Kääntykää [eli tehkää parannus], sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle!” (Matt. 4:17), se oli rakkauden sanoma, joka kutsui kaikkia kelpollisia tulemaan Hänen kanssaan nauttimaan ”iankaikkisen elämän sanoista tässä maailmassa ja [itse] iankaikkisesta elämästä tulevassa maailmassa” (Moos. 6:59). Ellemme kutsu muita muuttumaan tai ellemme vaadi parannusta itseltämme, emme täytä yhtä perusvelvollisuutta, joka meillä on toisiamme ja itseämme kohtaan. Salliva äiti ja isä, suopea ystävä ja pelokas kirkon johtohenkilö ovat todellisuudessa enemmän huolissaan itsestään kuin niiden hyvinvoinnista ja onnesta, joita he voisivat auttaa. Niin, kutsua parannukseen pidetään toisinaan suvaitsemattomana tai hyökkäävänä ja se voidaan jopa torjua, mutta Hengen opastuksella esitettynä se on todellisuudessa teko, joka osoittaa aitoa välittämistä (ks. OL 121:43–44).

Toiseksi, parannus tarkoittaa sitä, että pyrkii muuttumaan. Me pilkkasimme Vapahtajan kärsimystä meidän puolestamme Getsemanen puutarhassa ja ristillä, jos odottaisimme, että Hänen pitäisi muuttaa meidät enkelimäisiksi olennoiksi ilman meidän omaa todellista ponnistelua. Sen sijaan me tavoittelemme Hänen armoaan täydentämään ja palkitsemaan uutterimmat pyrkimyksemme (ks. 2. Nefi 25:23). Ehkäpä armon

rukoilemisen ohella meidän tulee yhtä paljon rukoilla aikaa ja tilaisuutta tehdä työtä ja ponnistella ja voittaa heikkoutemme. Herra osoittaa varmasti mielisuosiotaan sille, joka haluaa tulla tuomiolle kelpollisesti, joka tekee päättäväisesti työtä päivästä toiseen korvatakseen heikkouden voimalla. Todellinen parannus, todellinen muutos voi edellyttää toistuvia yrityksiä, mutta sellaisessa ponnistelussa on jotakin jalostavaa ja pyhää. Sellainen sielu kokee melko luontevasti saavansa jumalallista anteeksiantoa ja parantumista, sillä todellakin ”hyve rakastaa hyvettä; valo liittyy valoon; [ja] armolla on sääliä armolle, ja se vaatii itselleen samaa” (OL 88:40).

Parannusta tekemällä me voimme vakaasti kohentaa kykyämme elää selestisen lain mukaan, sillä me ymmärrämme, että ”se, joka ei voi pysyä selestisen valtakunnan laissa, ei voi kestää selestistä kirkkautta” (OL 88:22).

Kolmanneksi, parannus tarkoittaa paitsi synnin hylkäämistä myös sitoutumista kuuliaisuuteen. [Englanninkielisen] Raamatun sanasto sanoo: ”Parannus tarkoittaa sitä, että kääntää sydämensä ja tahtonsa Jumalaan [sekä] hylkää synnin, johon olemme luonnostaan taipuvaisia.”¹ Yksi monista esimerkeistä, joissa tätä opetetaan Mormonin kirjassa, on Alman sanoissa yhdelle pojistaan:

”Sen tähden minä käsken sinua, poikani, Jumalan pelossa, lopettamaan pahat tekosi;

kääntymään Herran puoleen kaikesta mielestäsi, väkevyydestäsi ja voimastasi” (Alma 39:12–13; ks. myös Moosia 7:33; 3. Nefi 20:26; Morm. 9:6).

Jotta kääntymisemme Herran puoleen olisi täydellinen, siihen ei saa sisältyä mitään vähempää kuin liitto olla kuuliainen Hänelle. Puhumme usein tästä liitosta kasteenliittona, koska sen todisteena on vesikaste (ks. Moosia 18:10). Vapahtajan oma kaste, joka oli esimerkki, vahvisti Hänen liittonsa olla kuuliainen Isälle. ”Mutta huolimatta siitä, että hän oli pyhä, hän osoittaa ihmislapsille, että hän nöyrtyy Isän edessä lihan mukaisesti ja todistaa Isälle, että hän on kuuliainen hänelle pitämällä hänen käskynsä” (2. Nefi 31:7). Ilman tätä liittoa parannus jää epätäydelliseksi eikä syntejä saada anteeksi.² Professori Noel Reynolds ilmaisi sen unohtumattomasti: ”Päätös tehdä parannus on päätös polttaa sillat joka suuntaan [sen jälkeen kun on päättänyt] seurata ikuisesti vain *yhtä* tietä, *yhtä* polkua, joka johtaa iankaikkiseen elämään.”³

Neljänneksi, parannus edellyttää, että on siinä tosissaan ja on halukas kestämään sen vuoksi jopa tuskaa. Yritykset laatia luettelo parannuksen eri vaiheista voivat olla hyödyksi joillekulle, mutta se voi myös johtaa

mekaaniseen rasti ruutuun -menettelytapaan, johon ei liity todellista halua tai muutosta. Todellinen parannus ei ole pinnallista. Herra esittää kaksi kaikkia koskevaa vaatimusta: ”Tästä te voitte tietää, tekeekö ihminen parannuksen synneistänsä – katso, hän tunnustaa ne ja hylkää ne” (OL 58:43).

Tunnustaminen ja hylkääminen ovat voimallisia käsitteitä. Ne ovat paljon enemmän kuin huoleton ”Minä myönnän sen. Olen pahoillani.” Tunnustaminen on syvää, joskus tuskallista erheen ja rikkomuksen myöntämistä Jumalalle ja ihmiselle. Tunnustamiseen liittyy usein murhetta ja katumusta sekä katkeria kyyneliä etenkin silloin kun ihmisen teot ovat aiheuttaneet tuskaa jollekulle muulle, tai mikä pahempaa, ovat johtaneet jonkun toisen tekemään syntiä. Tämä syvä ahdistus, tämä asioiden näkeminen sellaisina kuin ne todella ovat, johtaa ihmisen, kuten Alman, huudahtamaan: ”Oi Jeesus, sinä Jumalan Poika, armahda minua, joka olen katkeruuden sapessa ja kuoleman ikuisten kahleiden kietomana” (Alma 36:18).

Uskon avulla armolliseen Lunastajaan ja Hänen voimaansa mahdollinen epätoivo muuttuu toivoksi. Ihminen kokee todellisen sydämenmuutoksen ja halujen muutoksen, ja kerran hokuttelevalta tuntuneesta synnistä tulee yhä kammottavampi. Tuossa uudessa sydämessä syntyy nyt päätös luopua

synnistä ja hylätä se sekä korjata niin täysin kuin mahdollista vahinko, jonka on saanut aikaan. Tämä päätös kypsyy pian liitoksi olla kuuliainen Jumalalle. Kun tuo liitto on solmittu, Pyhä Henki, jumalallisen armon airut, tuo huojennusta ja anteeksiantoa. Silloin tuntee innoitusta julistaa jälleen Alman kanssa: ”Ja oi, mikä ilo, ja minkä ihmeellisen valon minä [näenkään]; niin, minun sieluni [täytyy] yhtä suuresta ilosta kuin tuskani oli!” (Alma 36:20.)

Kaikki parannuksenteon tuoma tuska on aina paljon vähäisempää kuin kärsimys, jota selvittämättömän rikkomuksen vaatima oikeudenmukaisuus edellyttää. Vapahtaja puhui tuskin lainkaan siitä, mitä Hän kesti tydyttääkseen oikeudenmukaisuuden vaatimukset ja sovittaakseen syntimme, mutta Hän esitti kyllä tämän paljastavan toteamuksen:

”Sillä katso, minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen;

mutta elleivät he tee parannusta, heidän täytyy kärsiä samoin kuin minä,

mikä kärsimys sai minut, tosiaankin Jumalan, suurimman kaikista, vapisemaan tuskasta ja vuotamaan verta joka huokosesta ja kärsimään sekä ruumiissa että hengessä – ja minä toivoin, ettei minun tarvitsisi juoda katkeraa maljaa” (OL 19:16–18).

Viidenneksi, olipa parannuksenteo kuinka tuskallista tahansa, tuska hukkuu anteeksisaamisen iloon. Eräässä yleiskonferenssipuheessa nimeltä ”Anteeksiantamuksen kirkas aamu” presidentti Boyd K. Packer esitti tämän vertauksen:

”Huhtikuussa vuonna 1847 ensimmäinen pioneerikomppania lähti Winter Quartersista Brigham Youngin johdolla. Samaan aikaan 1 600 mailia [n. 2 600 kilometriä] länteen Donnerin ryhmän säällittävät henkiin jääneet vaelsivat Sierra Nevada -vuoriston rinteitä pitkin alas Sacramenton laaksoon.

He olivat viettäneet ankaran talven lumikinosten saartamina huipun alapuolella. On lähes uskomatonta, että kukaan selviytyi hengissä päivien, viikkojen ja kuukausien nälkiintymisestä ja sanoin kuvaamattomista kärsimyksistä.

Heidän joukossaan oli 15-vuotias John Breen. Huhtikuun 24. päivän iltana hän käveli Johnsonin karjatilalle. Vuosia myöhemmin John kirjoitti:

”Tulimme Johnsonin tilalle vasta kauan pimeätulon jälkeen, joten näin sen ensimmäisen kerran aikaisiin aamulla. Sää oli hieno, vihreä ruoho peitti maan, linnut lauloivat puiden latvoissa, ja matka oli saatu päätökseen. Saatoin tuskin uskoa, että olin elossa.

Tuon aamun näkymä on jäänyt mieleeni valokuvan lailla. Suurimman osan tapahtumista olen unohtanut, mutta muistan aina leirimme Johnsonin karjatilalla lähellä.”

Presidentti Packer sanoi: ”Aluksi minua hämmensi kovin hänen toteamuksensa, että suurin osa tapahtumista oli unohtunut. Kuinka hän saattoi milloinkaan unohtaa monen kuukauden uskomattoman kärsimyksen ja murheen? Kuinka yksi kirkas aamu voi korvata tuon julman, synkän talven?

Ajatteltuani asiaa enemmän tulin

siihen tulokseen, ettei se ollutkaan lainkaan hämmästyttävää. Olen nähnyt jotain samanlaista tapahtuvan tunteilleni ihmisille. Olen nähnyt muutamien, jotka ovat viettäneet pitkän syyllisyyden ja hengellisen nälkiintymisen talven, heräävän anteeksiantamuksen aamuun. Aamun tultua he saivat tietää tämän:

'Katso, se, joka on tehnyt parannuksen synneistään, se saa anteeksi, enkä minä, Herra, muista niitä enää' [OL 58:42].⁴

Tunnustan kiittolisena ja todistan, että Herramme käsittämätön kärsimys, kuolema ja ylösnousemus "[toteuttavat] parannuksen ehdon" (Hel. 14:18). Parannuksen jumalallinen lahja on avain onneen täällä ja tämän jälkeen. Vapahtajan sanoin ja syvässä nöyryydessä ja rakkaudessa kutsun kaikkia tekemään parannuksen, "sillä taivasten valtakunta on tullut lähelle" (Matt. 4:17). Tiedän, että ottamalla vastaan tämän kutsun koette iloa sekä nyt että aina. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Bible Dictionary, hakusana "Repentance".
2. Mormonin kirja puhuu toistuvasti kastamisesta parannukseen (ks. Moosia 26:22; Alma 5:62; 6:2; 7:14; 8:10; 9:27; 48:19; 49:30; Hel. 3:24; 5:17, 19; 3. Nefi 1:23; 7:24–26; Moroni 8:11). Johannes Kastaja käytti samoja sanoja (ks. Matt. 3:11), samoin Paavali (ks. Ap. t. 19:4). Tämä ilmaus esiintyy myös Opissa ja liitoissa (ks. OL 35:5; 107:20). Kaste parannukseen tai parannuksen kaste viittaa yksinkertaisesti siihen, että kaste kuuliaisuuden liittoineen on parannuksen kulminaatiopiste. Tehtyään täydellisen parannuksen, kaste mukaan lukien, ihminen on kelvollinen saamaan kätten päällepanemisella Pyhän Hengen lahjan, ja juuri Pyhän Hengen kautta hän saa Hengen kasteen (ks. Joh. 3:5) ja syntien anteeksiannon: "Sillä portti, josta teidän tulee mennä sisälle, on parannus ja vesikaste; ja silloin tulee teidän syntienne anteeksianto tullen ja Pyhän Hengen kautta" (2. Nefi 31:17).
3. "The True Points of My Doctrine", *Journal of Book of Mormon Studies*, vuosikerta 5, nro 2, syyskuu 1996, s. 35, kursivointi lisätty.
4. Ks. *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 19.

Vanhin L. Tom Perry

kahdentoista apostolin koorumista

Täydellinen rakkaus karkottaa pelon

Jos vastaatte kehotukseen kertoa siitä, mihin uskotte ja mitä ajattelette Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista, rakkauden henki ja rohkeuden henki ovat jatkuvana kumppaninanne.

Presidentti Monson, olemme kaikki priemuissamme niistä kiehtovista uutisista, jotka koskevat uusia temppeleitä. Erityisen mielenkiintoista se on monille, monille sukulaisilleni Wyomingin osavaltiossa.

Kun uusi temppeli on rakennettu, kirkossa kautta maailman järjestetään – kuten Yhdysvalloissa ja Kanadassa on melko yleinen tapa – avoimien ovien tilaisuuksia. Uuden temppelin vihkimistä edeltävinä viikkoina avaaamme ovet ja kutsumme paikallisia hallinnon ja uskontokuntien johtohenkilöitä, paikallisia kirkon jäseniä sekä muihin uskontokuntiin kuuluvia tulemaan kiertokäynnille juuri rakennettuun temppeliimme.

Ne ovat suurenmoisia tapahtumia, jotka auttavat niitä, jotka eivät tunne kirkkoamme, saamaan siitä hieman enemmän tietoa. Lähes jokainen, joka käy uudessa temppelissä, ihailee sekä sen ulkopuolen että sisäpuolen kauneutta. Heihin tekee vaikutuksen se ammattitaito ja yksityiskohtiin kiinnitetty huomio, joka näkyy temppelin jokaisessa kohdassa. Lisäksi monet

vierailijoistamme tuntevat jotakin ainutlaatuisista ja erityistä, kun heitä opastetaan vihkimättömän temppelin läpi. Näin vieraat yleensä kommentoivat avoimien ovien tilaisuuksiamme, mutta se ei ole yleisin kommentti. Suurimman vaikutuksen vierailijoihin tekevät ne kirkon jäsenet, joita he tapaavat avoimien ovien tilaisuuksissamme. Heidän isäntänsä, myöhempien aikojen pyhät, jättävät heihin pysyvän vaikutuksen.

Kirkko saa nykyään osakseen enemmän huomiota kautta maailman kuin koskaan aiemmin. Tiedotusvälineiden edustajat kirjoittavat tai puhuvat kirkosta joka päivä kertoen sen monista toiminnoista. Monilla Yhdysvaltojen huomattavimmista uutiskanavista puhutaan säännöllisesti kirkosta tai sen jäsenistä. Nämä keskustelut levittäytyvät myös ympäri maapallon.

Kirkko herättää huomiota myös internetissä, joka – kuten tiedätte – on muuttanut dramaattisesti tapaa, jolla ihmiset jakavat tietoa. Ihmiset, jotka eivät ole koskaan kirjoittaneet sanoma- tai aikakauslehteen,

keskustelevat kirkosta ja sen opetuksista internetissä, blogeissa ja sosiaalissa verkoissa kaikkina vuorokaudenaikoina kautta koko maailman. He tekevät videoita ja jakavat niitä verkossa. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta puhuvat ihmiset ovat tavallisia ihmisiä – sekä kirkkomme että muiden uskonto-kuntien jäseniä.

Muutokset kommunikointitavojemme selittävät osaksi sen, miksi me ”mormonit” olemme näkyvämpiä kuin koskaan. Mutta kirkko kasvaa ja edistyy lakkaamatta. Monilla ihmisillä on kirkon jäseniä naapureina ja ystävinä, ja huomattavia kirkon jäseniä on hallinnossa, liike-elämässä, viihde-maailmassa, koulutus-alalla ja kaikkialla muualla – siltä vaikuttaa. Jopa ne, jotka eivät ole kirkon jäseniä, ovat panneet tämän merkille, ja he miettivät, mitä on tapahtumassa. On hienoa, että niin monet ovat nyt tietoisia kirkosta ja myöhempien aikojen pyhistä.

Vaikka kirkosta onkin tulossa entistä näkyvämpi, on yhä monia ihmisiä, jotka eivät ymmärrä sitä. Jotkut on opetettu olemaan epäluuloisia kirkkoa kohtaan, toimimaan kirkkoa koskevien kielteisten stereotyyppien mukaan asettamatta kyseenalaiseksi niiden lähdeä tai luotettavuutta. On myös paljon vääriä tietoja ja epäselvyyttä siitä, mikä kirkko on ja mitä se edustaa. Niin on ollut profeetta Joseph Smithin ajoista lähtien.

Joseph Smith kirjoitti historiansa osittain ”[oikaistakseen] yleisen mieliteen vääriä käsityksiä ja [saattaakseen] kaikkien totuutta etsivien tietoonsa tosiasiat” (JS–H 1). On totta, että aina

tulee olemaan ihmisiä, jotka muuttavat totuutta ja vääristelevät tahallaan kirkon opetuksia. Mutta useimmat niistä, joilla on kirkkoa koskevia kysymyksiä, haluavat yksinkertaisesti ymmärtää. Nämä ovat ennakkoluulottomia ihmisiä, jotka ovat aidosti kiinnostuneita meistä.

Kirkon kasvava näkyvyys ja maine tarjoavat meille jäsenille merkittäviä tilaisuuksia. Me voimme auttaa oikeasemaan yleistä mielipidettä ja korjata vääriä tietoja, kun meidät kuvataan jonakin sellaisena, mitä emme ole. Tärkeämpää on kuitenkin, että me kerromme, keitä me olemme.

Me voimme – te voitte – tehdä monia asioita edistääksemme ymmärtämystä kirkosta. Jos teemme sen samassa hengessä ja jos toimimme samalla tavalla kuin silloin kun isännöimme temppelein avoimien ovien tilaisuuksia, ystävämmme ja naapurimme oppivat ymmärtämään meitä paremmin. Heidän ennakkoluulonsa haihtuvat, kielteiset stereotyyppit häviävät, ja he alkavat ymmärtää kirkkoa sellaisena kuin se todella on.

Saanan ehdottaa muutamia ajatuksia siitä, mitä me voimme tehdä.

Ensiksi, meidän on oltava rohkeita julistaessamme Jeesusta Kristusta. Me haluamme muiden tietävän, että me uskomme, että Hän on koko ihmiskunnan historian keskushahmo. Hänen elämänsä ja opetuksensa ovat Raamatun ja muiden pyhinä pitämiemme kirjojen keskeinen sanoma. Vanha testamentti luo näyttämön Kristuksen palvelutyölle kuolevaisuudessa. Uusi testamentti kuvaa Hänen palvelutyötään kuolevaisuudessa. Mormonin

kirja antaa toisen todistuksen Hänen palvelutyöstään kuolevaisuudessa. Hän tuli maan päälle julistamaan evankeliumiaan, joka on perustana koko ihmiskunnalle, niin että kaikki Jumalan lapset voisivat saada tietää Hänestä ja Hänen opetuksistaan. Sitten Hän antoi henkensä ollakseen Vapahtajamme ja Lunastajamme. Voimme pelastua vain Jeesuksen Kristuksen kautta. Siksi me uskomme, että Hän on koko ihmiskunnan historian keskushahmo. Iankaikkinen kohtalomme on ikuisesti Hänen käsissään. On suurenmoinen asia uskoa Häneen ja hyväksyä Hänet Vapahtajaksemme, Herraksemme ja Mestariksemme.

Me uskomme myös, että vain Kristuksen kautta on mahdollista kokea suurinta tyytyväisyyttä, toivoa ja onnea – sekä tässä elämässä että iankaikisuuksissa. Oppimme, kuten sitä Mormonin kirjassa opetetaan, ilmaisee painokkaasti: ”Sen vuoksi teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. Ja nyt, jos te ponnistlette eteenpäin kestiten

itseänne Kristuksen sanalla ja kestätte loppuun asti, katso, näin sanoo Isä: Te saatte iankaikkisen elämän.” (2. Nefi 31:20.)

Me julistamme uskoamme Jeesukseen Kristukseen ja hyväksymme Hänet Vapahtajaksemme. Hän siunaa meitä ja opastaa meitä kaikissa pyrkimyksissämme. Kun ponnistelemme täällä kuolevaisuudessa, Hän vahvistaa meitä ja antaa meille rauhaa koettelemusten tullen. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet vaeltavat uskossa Häneen, jonka kirkko tämä on.

Toiseksi, olkaa vanhurskaita esimerkkejä muille. Kun olemme julistaneet uskonkäsityksemme, meidän on noudatettava neuvoa, joka meille annetaan kohdassa 1. Tim. 4:12: ”Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä puheissasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa.”

Vapahtaja opetti, miten tärkeää on olla esimerkki uskostamme, kun Hän sanoi: ”Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isäännä, joka on taivaissa” (Matt. 5:16).

Elämämme pitäisi olla esimerkki hyvyydestä ja hyveellisyydestä, kun pyrimme näyttämään Hänen esimerkkiään maailmalle. Meidän kunkin hyvät teot voivat olla kunniaksi sekä Vapahtajalle että Hänen kirkolleen. Kun teette hyvää olemalla kunniallisia ja vanhurskaita miehiä ja naisia, elämänne heijastaa Kristuksen valoa.

Seuraavaksi, puhukaa kirkosta suoraan. Jokapäiväisen elämämme kulussa meitä siunataan monilla tilaisuuksilla kertoa muille uskonkäsityksistämme. Kun ammatissamme ja yksityiselämässämme tapaamamme tuttavat tiedustelevat uskonnollisia käsityksiämme, he pyytävät meitä kertomaan, keitä me olemme ja mihin me uskomme. He saattavat olla

kiinnostuneita kirkosta tai sitten ei, mutta he ovat kiinnostuneita tutustumaan meihin syvemmin.

Suositukseni teille on, että myönnytte heidän pyyntöönsä. Tuttavanne eivät pyydä teitä opettamaan, saarnaamaan, selittämään ja kehottamaan. Aloittakaa heidän kanssaan kaksisuuntainen keskustelu – kertokaa jotakin omista uskonkäsityksistänne mutta kysykää myös heiltä heidän uskonkäsityksiään. Arvioikaa kiinnostuksen tasoa heidän esittämiensä kysymysten perusteella. Jos he esittävät paljon kysymyksiä, keskittykää keskustelussa vastaamaan niihin kysymyksiin. Muistakaa aina, että on parempi, että he kysyvät kuin että te kerrotte.

Jotkut jäsenet tuntuvat haluavan pitää kirkon jäsenyytensä salaisuutena. Heillä on syynsä. He saattavat esimerkiksi uskoa, ettei ole heidän asiansa kertoa uskonkäsityksistään. Ehkäpä he pelkäävät tekevänsä mahdollisesti virheen tai että heille esitetään kysymys, johon he eivät osaa vastata. Jos sellaisia ajatuksia ikinä risteilee miellesänne, minulla on teille muutamia neuvoja. Muistakaa yksinkertaisesti Johanneksen sanat: ”Pelkoa ei rakkaudessa ole, vaan täydellinen rakkaus karkottaa pelon” (1. Joh. 4:18). Jos me vain rakastamme Jumalaa ja rakastamme lähimmäisiämme, meille luvataan, että me voitamme pelkomme.

Jos olette käyneet viime aikoina Mormon.org-sivustolla, joka on kirkon sivusto niille, jotka ovat kiinnostuneita saamaan tietoa kirkosta, olette nähneet jäseniä, jotka ovat antaneet sinne tietoa itsestään. He luovat verkkoprofiileja, joissa he selittävät, keitä he ovat ja miksi heidän uskonkäsityksensä ovat heille tärkeitä. He puhuvat suoraan uskostaan.

Meidän tulee arvostaa sellaisia keskusteluja ja suhtautua niihin Kristuksen kaltaisella rakkaudella. Sävy, jolla puhumme tai kirjoitamme, tulee olla kunnioittava ja kohtelias muiden suhtautumisesta riippumatta. Meidän tulee olla rehellisiä ja avoimia ja yrittää ilmaista ajatuksemme selkeästi. Me haluamme välttää kaikenlaista väittelemistä tai puolustelemista.

Apostoli Paavali selitti: ”Niin kuin hän, joka teidät on kutsunut, on pyhä, niin tulkaa tekin pyhiksi kaikessa mitä teette” (1. Piet. 1:15).

Nykyajan ”keskustelutapa” näyttää käyttävän yhä enemmän internetiä. Me kannustamme ihmisiä, nuoria ja vanhoja, käyttämään internetiä ja sosiaalista mediaa ulospäin suuntautumiseen ja uskonkäsityksistään kertomiseen.

Kun hyödynnätte internetiä, saatatte törmätä kirkosta käytäviin keskusteluihin. Älkää epäröikö Hengen niin ohjatessa lisätä omaa kantaanne näihin keskusteluihin.

Vanhin Jeffrey R. Holland

kahdentoista apostolin koorumista

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin sanoma on erilainen kuin mikään muu, mitä välitätte muille. Tällä tiedon aikakaudella se on arvokkain tieto koko maailmassa. Sen arvosta ei ole epäilystäkään. Se on kallisarvoinen helmi (ks. Matt. 13:46).

Puhuessamme kirkosta emme yritä saada sitä kuulostamaan paremmalta kuin se on. Meidän ei tarvitse kaunistella sanomaamme. Meidän pitää välittää sanoma rehellisesti ja suoraan. Jos avaamme viestintäkanavat, Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin sanoma osoittaa arvonsa niille, jotka ovat valmiit ottamaan sen vastaan.

Joskus on suuri ero – ymmärryksen kiulu – sen välillä, miten me koemme kirkon sisältäpäin, ja sen, miten muut katsovat sitä ulkopuolelta. Se on ensisijainen syy siihen, miksi järjestämme temppeleiden avoimien ovien tilaisuuksia ennen kutakin käyttöön vihkimistä. Tempelin avoimien ovien tilaisuuksissa palvelevat vapaaehtoiset jäsenet yrittävät yksinkertaisesti auttaa muita näkemään kirkon sellaisena kuin he näkevät sen sisältäpäin. He kokevat kirkon ihmeellisenä tekona, jopa ihmeenä, ja haluavat muidenkin tuntevan sen. Pyydän teitä tekemään samoin.

Lupaen teille, että jos vastaatte kehotukseen kertoa siitä, mihin uskotte ja mitä ajattelette Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista, rakkauden henki ja rohkeuden henki ovat jatkuvana kumppaninanne, sillä ”täydellinen rakkaus karkottaa pelon” (1. Joh. 4:18).

Tämä on aikaa, jolloin meillä on yhä enemmän tilaisuuksia kertoa Jeesuksen Kristuksen evankeliumista muille. Rukoilen nöyrästi, että me valmistautuisimme hyödyntämään meille annettuja tilaisuuksia kertoa uskonkäsityksistämme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Herran taistoon kaikki meidät kutsuttu on

Jokaiselta mieheltä, nuorelta ja vanhalta, jolla on pappeus, pyydän voimakkaampaa ja omistautuneempaa ääntä, – – joka – – puhuu hyvän puolesta, evankeliumin puolesta, Jumalan puolesta.

Tuon erittäin sytyttävän laulun hengessä ja vanhin Richard G. Hinckleyn vaikuttava alkurukous sydämessäni haluan puhua tänä iltana varsin suoraan, ja tämän suoruuden kohdistan myös Aaronin pappeuden nuoriin miehiin.

Kun kertaamme Joseph Smithin ensimmäisen näyn mahtavuutta, me joskus sivuutamme sen uhkaavan hyökkäyksen, joka tuli juuri ennen sitä – hyökkäyksen, jonka tarkoituksena oli tuhota tuo poika, mikäli mahdollista, mutta joka tapauksessa estää ilmoitus, joka oli tulossa. Me emme puhu vastustajasta yhtään enempiä kuin meidän on pakko, enkä mielelläni puhu hänestä ollenkaan, mutta nuoren Josephin kokemus muistuttaa meitä siitä, mitä jokaisen miehen, myös jokaisen nuoren miehen, tässä kuulijakunnassa on syytä muistaa.

Ensimmäiseksi, Saatana tai Lusifer tai valheiden isä – millä nimellä häntä haluaakin kutsua – on todellinen, itse pahuuden henkilöitymä. Hänen

motiivinsa ovat jokaisessa tilanteessa pahansuopia, ja lunastavan valon ilmaantuminen, pelkkä ajatuskin totuudesta, tekee hänet hyvin levottomaksi. Toiseksi, hän vastustaa iankaikkisesti Jumalan rakkautta, Jeesuksen Kristuksen sovitusta sekä rauhan ja pelastuksen työtä. Hän sotii niitä vastaan milloin ja missä tahansa kykeneekin. Hän tietää, että lopussa hänet lyödään ja karkotetaan, mutta hän on päättänyt viedä mukanaan niin monia kuin vain voi.

Mitä taktiikoita perkele siis käyttää tässä taistelussa, jossa on kyse iankaikkisesta elämästä? Pyhän lehdon kokemus on tässä jälleen opettavainen. Joseph on kirjoittanut muistiin, että pyrkiessään vastustamaan kaikkea edessä olevaa Lusifer käytti sellaista hämmästyttävää vaikutusta Josephiin, että se kahlitsi hänen kielensä, niin ettei hän voinut puhua.¹

Kuten presidentti Boyd K. Packer tänä aamuna opetti, Saatana ei voi suoraan ottaa ketään hengiltä. Se

on yksi monista asioista, joita hän ei voi tehdä. Mutta nähtävästi hänen pyrkimyksensä työn pysäyttämiseksi tuottavat kohtuullisen hyvää tulosta, jos hän vain saa kahlittua uskollisten kielen. Veljet, jos näin on, niin etsin tänä iltana miehiä – niin nuoria kuin vanhojakin – jotka tuntevat riittävää huolta tästä hyvän ja pahan välisestä taistelusta lähteäkseen mukaan ja uskaltaakseen puhua. Me olemme sodassa, ja näiden muutamien seuraavien minuuttien ajan haluan olla yhden miehen väräysasema.

Pitääkö minun hyräillä muutama säe laulusta ”Herran taistoon kaikki”? Tunnettehan sen säkeen, jossa lauletaan: ”Kaikki, joille voitontahdon rintaan se toi, Tunnuksemme alle käydä voi.”² Hienoa tässä aseisiin kutsussa on tietenkin se, että me emme pyydä vapaaehtoisia ampumaan kiväärillä tai heittämään käsikranaattia. Ei, me haluamme pataljoonia, jotka käyttävät aseinaan jokaista sanaa, ”joka lähtee Jumalan suusta”³. Niinpä etsin tänä iltana lähetyssaarnaajia, jotka eivät vapaaehtoisesti kahlitse kieltään vaan Herran Hengen ja pappeutensa voiman avulla avaavat suunsa ja saavat puheellaan aikaan ihmeitä. Varhaiset veljet opettivat, että sellainen puhe olisi keino, jolla uskon ”voimallisimmat teot on tehty ja tullaan tekemään”⁴.

Erityisesti pyydän Aaronin pappeuden nuoria miehiä kohentamaan asentoaan ja kuuntelemaan tarkasti. Saanen ottaa mukaan vertauksen urheilumaailmasta. Nuoret miehet, tässä kamppailussa on kyse elämästä ja kuolemasta, joten aion nyt tulla lähellenne, aivan nenänne eteen, äänessäni juuri sen verran paloa, että se hieman kärventää kulmakarvojanne – niin kuin valmentajat tekevät, kun pelitilanne on täpärä ja voitto merkitsee kaikkea. Ja koska pelin tulos

riippuu teistä, tämä valmentaja sanoo teille, että pelatakseen tässä ottelussa joidenkuiden teistä on oltava moraalisesti puhtaampia kuin olette nyt. Tässä hyvän ja pahan välisessä taistelussa te ette voi pelata vastustajan puolella aina kun eteen tulee houkutus ja odottaa sitten voivanne siirtyä Vapahtajan puolelle, ikään kuin mitään ei olisi tapahtunut, kun koittaa aika mennä temppeleihin ja lähetystyöhön. Sitä te, nuoret ystäväni, ette voi tehdä. Jumala ei salli itseään pilkattavan.

Teillä ja minulla on siis tänä iltana pulma. Se on se, että tämän kirkon jäsenluettelossa on jo tuhansia Aaronin pappeuden ikäisiä nuoria miehiä, jotka muodostavat lähetyssaarnaajaehdokkaidemme joukon tulevaa lähetystyöpalvelua varten. Haasteena on saada nuo diakonit, opettajat ja papit pysymään kyllin aktiivisina ja kelvollisina, jotta heidät voidaan asettaa vanhimmiksi ja he voivat palvella lähetyssaarnaajina. Niinpä tarvitsemme sitä, että nuoret miehet, jotka jo ovat joukkueessa, *pysyvät* siinä ja lakkaavat tekemästä vakavia virheitä juuri silloin kun tarvitsemme teitä mukaan peliin ja pelaamaan kaikin voimin! Lähes kaikissa urheilukilpailuissa, joista tiedän, on lattialle tai kentälle piirretty rajat, joiden sisäpuolella jokaisen kilpailijan täytyy pysyä voidakseen kilpailla. Herra on piirtänyt kelvollisuuden rajat niille, jotka kutsutaan työskentelemään Hänen kanssaan tässä työssä. Yksikään lähetyssaarnaaja ei voi jättää tekemättä parannusta sukupuolirikkomuksesta, karkeasta kielenkäytöstä tai pornografian katselemisesta ja sitten

odottaa esittävänsä muille haasteen tehdä parannus niistä samoista asioista! Ette voi tehdä niin. Henki ei ole silloin teidän kanssanne, ja sanat juuttuvat kurkkuunne yrittäessänne lausua niitä. Te ette voi kulkea pitkin polkuja, joita Lehi kutsui kielletyiksi⁵, ja odottaa opastavanne muita kaidalle ja kapealle polulle⁶ – niin ei voi tehdä.

Mutta teidän kohdallanne tähän ongelmaan löytyy vastaus aivan yhtä lailla kuin se löytyy sen tutkijan kohdalla, jonka luo menette. Olittepa kuka tahansa ja olittepa tehneet mitä tahansa, te voitte saada anteeksi. Teistä nuorista miehistä joka ikinen voi jättää taakseen minkä tahansa rikkomuksen, jonka kanssa ehkä kamppaillette. Kyse on anteeksiantamuksen ihmeestä, Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksen ihmeestä. Mutta te ette pysty tekemään sitä ilman aktiivista sitoutumista evankeliumiin, ettekä te pysty siihen ilman parannusta, silloin kun sitä tarvitaan. Pyydän teitä nuoria miehiä olemaan aktiivisia ja olemaan puhtaita. Jos on tarpeen, pyydän teitä *tulemaan* aktiivisiksi ja *tulemaan* puhtaiksi.

Veljet, puhumme nyt teille rohkeasti, koska yhtään hienovaraisempi puhe ei näytä toimivan. Puhumme rohkeasti, koska Saatana on todellinen olento, joka on päättänyt tuhota teidät, ja te kohtaatte hänen vaikutuksensa yhä nuoremmalla iällä. Niinpä me tartumme teitä rinnuksista ja huudamme niin voimallisesti kuin osaamme:

*Kuule, kuinka taiston kutsu selvästi soi:
Käy joukkohon! Käy joukkohon!*⁷

Nuoret ystäväni, me tarvitsemme tulevana kuukausina ja vuosina kymmeniä tuhansia lähetyssaarnaajia lisää. Heidän täytyy tulla niiden entistä monilukuisempien Aaronin pappeuden veljien joukosta, jotka ovat

asetettuja, aktiivisia, puhtaita ja kelpo-
lisia palvelemaan.

Teitä, jotka olette palvelleet tai jotka olette palvelemassa tällä hetkellä, me kiitämme siitä hyvästä, mitä olette tehneet, ja ihmisistä, joiden elämään olette vaikuttaneet. Suuri kiitos teille! Käsitämme myös, että on joitakuita, jotka ovat koko elämänsä ajan halunneet palvella lähetystyössä mutta jotka terveydellisistä syistä tai muiden heistä riippumattomien esteiden vuoksi eivät voi tehdä niin. Julkisesti ja ylpeinä osoitamme kunnioituksemme tälle joukolle. Tiedämme toiveistanne, ja kiitämme teitä omistautumisestanne. Me rakastamme teitä ja ihailemme teitä. Te olette ”mukana joukkueessa” ja tulette aina olemaan, vaikka saattekin kunniallisen vapautuksen koko-aikaisesta palvelusta. Mutta me tarvitsemme teitä muita!

Sitten te Melkisedekin pappeuden veljet, älkää hymyilkö ja nojautuko mukavasti taaksepäin istuimillanne. En ole lopettanut vielä. Tarvitsemme tuhansia aviopareja lisää palvelemaan kirkon lähetyskentillä. Jokainen lähetysjohtaja anelee heitä. Kaikkialla missä avioparejamme palvelee, he tuovat työhön sellaista kypsyyttä, jota yksikään 19-vuotiaiden joukko, niin hyviä kuin he ovatkin, ei voi tarjota.

Kannustaakseen useampia aviopareja palvelemaan ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista koorumi ovat tehneet yhden rohkeimmista ja avokätisimmistä muutoksista, mitä on nähty lähetystyössä viimeisen 50 vuoden aikana. Tämän vuoden toukokuussa kentällä olevat pappeusjohtajat ovat saaneet tiedotteen siitä, että kirkon lähetystyörahastosta korvataan aviopareille asumiskuluja (ja puhumme *vain* asumiskuluista), jos kulut ylittävät ennalta määrätyn summan kuukaudessa. Millainen siunaus! Tämä on taivaan lähettämä avustus,

joka kohdistuu siihen suurimpaan yksittäiseen kuluun, joka aviopareilla on lähetystyönsä aikana. Johtavat veljet ovat myös päättäneet, että avioparit voivat olla lähetystyössä puoli vuotta tai vuoden sekä perinteisen 18 tai 23 kuukautta. Vielä yksi hieno ele on se, että aviopareille annetaan lupa palata pikaisesti kotiin omalla kustannuksellaan vakavan perhetilanteen niin vaatiessa. Ja lakatkaa huolehtimasta siitä, että teidän pitäisi koputella oviin tai noudattaa samaa aikataulua kuin 19-vuotiaiden! Emme pyydä teiltä näitä asioita, vaan meillä on joukko muita asioita, joita voitte tehdä, ja teillä on hyvin paljon joustovaraa siinä, kuinka teette ne.

Veljet, käsitämme, että pätevistä ja riittävistä terveydellisistä tai perheeseen liittyvistä tai taloudellisista syistä jotkut *teistä* eivät ehkä pysty lähtemään juuri nyt tai kenties koskaan. Mutta hieman suunnittelemalla monet teistä voivat lähteä.

Piispat ja vaaranjohtajat, keskustelkaa tästä tarpeesta neuvostoissanne ja konferensseissanne. Istukaa kokouksissanne korokkeella ja rukoillen katsokaa kuulijakuntaa saadaksenne vaikutelmia siitä, keiden pitäisi saada kutsu. Neuvotelkaa sitten heidän kanssaan ja auttakaa heitä asettamaan päivämäärä palvelua varten. Veljet, kun niin tapahtuu, sanokaa vaimollenne,

että jos te voitte jättää mukavan nojatuolinne ja kaukosäätimenne muutamaksi lyhyeksi kuukaudeksi, niin hekin voivat jättää lastenlapset. Ne suloiset pienokaiset pärjäävät kyllä, ja lupaan, että teette Herran palveluksessa heidän hyväkseen sellaista, mitä ette voisi ikimailmassa tehdä, jos jäisitte kotiin häääämään heidän ympärilleen. Voivatko isovanhemmat antaa sen suurempaa lahjaa jälkipolvelleen kuin lausua sekä sanoin että teoin: ”Tässä perheessä palvelemaan lähetystyössä!”

Lähetystyö ei ole ainoa asia, jota teidän tulee tehdä tässä suuressa, laajassa, loistavassa kirkossa. Mutta lähestulkoon kaikki muu, mitä meidän on tehtävä, riippuu siitä, että ihmiset ensin kuulevat Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ja liittyvät kirkkoon. Epäilemättä nimenomaan siitä syystä Jeesuksen viimeinen käsky kahdelletoista oli juuri niin perustavaa laatua oleva – ”menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni:

Montreal, Kanada

kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen”⁸. Silloin ja vain silloin voivat tulla täysin evankeliumin loput siunaukset – perheen yhteenkuuluvuus, nuorten ohjelmat, pappeuden lupaukset ja toimitukset, jotka johdattavat suoraan temppeeliin. Mutta kuten Nefi on todistanut, mikään siitä ei voi toteutua, ennen kuin henkilö on mennyt ”sisälle – – portista”⁹. Kun ajattelemme kaikkea, mitä iankaikiseen elämään johtavalla polulla on tehtävänä, me tarvitsemme paljon enemmän lähetyssaarnaajia avaamaan sitä porttia ja auttamaan ihmisiä kulkemaan siitä.

Jokaiselta mieheltä, nuorelta ja vanhalta, jolla on pappeus, pyydän voimakkaampaa ja omistautuneempaa ääntä – ääntä, joka paitsi vastustaa pahaa ja häntä, joka on sen henkilöitymä, myös puhuu hyvän puolesta, evankeliumin puolesta, Jumalan puolesta. Kaikenikäiset veljet, vapauttakaa kielenne ja nähkää, kuinka sananne saavat aikaan ihmeitä niiden elämässä, ”jotka ovat erossa totuudesta vain siksi, että eivät tiedä, mistä sen löytäisivät”¹⁰.

*Kiirehdi taistoon, kentille sen!
Totuus on kilpi turvallinen.
Puolella kulje oikeuden,
Niin riemuisaan, riemuisaan kotiin
marssitaan.*¹¹

Jeesuksen Kristuksen, meidän Messarimme, nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. JS–H 15.
2. ”Herran taistoon kaikki”, *MAP-lauluja*, 164.
3. OL 84:44; ks. myös 5. Moos. 8:3; Matt. 4:4.
4. *Lectures on Faith*, 1985, s. 73.
5. Ks. 1. Nefi 8:28.
6. Ks. 2. Nefi 31:18.
7. *MAP-lauluja*, 164.
8. Matt. 28:19.
9. 2. Nefi 33:9.
10. OL 123:12.
11. *MAP-lauluja*, 164.

Piispa Keith B. McMullin

toinen neuvonantaja johtavassa piispakunnassa

Aaronin pappeuden voima

Te ja Aaronin pappeuden virkanne olette välttämättömiä taivaallisen Isän työssä Hänen lastensa keskuudessa ja tämän maan valmistamisessa – – toista tulemista varten.

Johdattaville auktoriteeteille hiljattain pidetyssä koulutuskokouksessa presidentti Thomas S. Monson tähdensi jälleen Aaronin pappeuden haltijoiden velvollisuuksia ja mahdollisuuksia.¹ Puhun teille sen opetuksen hengessä.

Asianmukaisesti täytetty velvollisuus määrää kansojen ja kansakuntien kohtalon. Velvollisuuden periaate on niin perustavaa laatua oleva, että pappeudenhaltijoita kehoitetaan: ”Ja niin, jokainen oppikoon nyt velvollisuutensa ja toimimaan virassa, johon hänet on nimitetty, kaikessa uutteruudessa.”²

Presidentti Monson selitti: ”Velvollisuuden kutsu voi tulla huomaamatta, kun me pappeudenhaltijat otamme vastaan tehtäviä, joita meille annetaan.”³ Presidentti Monson lainasi George Albert Smithiä: ”Velvollisuutenne on aivan ensimmäiseksi oppia, mitä Herra haluaa, ja sen jälkeen Hänen pyhän pappeutensa valtuudella ja voimalla pitää kutsumuksenne kunnialla kanssaihminen edessä sillä tavoin, että ihmiset seuraavat teitä mielellään.”⁴

Puhuessaan omasta velvollisuudestaan Herramme on sanonut: ”Minä

en pyri toteuttamaan omaa tahtoani, vaan lähettäjäni tahdon.”⁵ ”Enhän minä ole tullut taivaasta tekemään oman tahtoni mukaan, vaan täyttämään lähettäjäni tahdon.”⁶ Koska Jeesus Kristus hoiti oman velvollisuutensa, ”koko ihmissuku voi pelastua – – noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia”⁷. Veljet, tämä on mittapuu, jonka mukaan meidän tulee toimia.

Kokemukseni mukaan te, jotka palvelette diakoneina, opettajina ja pappeina, olette juuri niin auliita, luotettavia ja pystyviä hoitamaan velvollisuutenne kuin me odotamme teidän olevan. Me ihailimme teitä. Teidän elinvoimaisuutenne on tarttuvaa, teidän kykynne hämmästyttäviä, teidän seuranne virkistävä. Te ja Aaronin pappeuden virkanne olette välttämättömiä taivaallisen Isän työssä Hänen lastensa keskuudessa ja tämän maan valmistamisessa Hänen pyhän Poikansa toista tulemista varten. Näkemyksemme teistä ja teidän velvollisuudestanne ulottuu ikäänne kauemmaksi. Paavali puhui teistä sanoessaan: ”Kenenkään ei pidä väheksyä sinua nuoruutesi vuoksi. Näytä sinä

[uskovista] hyvää esimerkkiä puheisiasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa.”⁸

*Miehille annettiin aikanaan
pappuus nimetty Aaronin mukaan.
Kautta leeviläisten, pappien,
profeettain
se siunasi lapsia Jumalan.*

*Sitten saapui maailman Vapahtaja
Johannes Kastajaa etsien,
saadakseen kasteen tällä voimalla,
merkiksi pelastuksen alkamisen.*

*Myöhempinä aikoina pappouden
voima
palautettiin jälleen päälle maan,
jotta pyhät totuudet alusta loppuun
syntyisivät sielussa uudestaan.*

*Aaronin pappuus, totuus uljas
tuli tietä valmistamaan,
jotta lunastuksen suorittaisi
Poika rakas Jumalan!*

*Hän, joka palvelee voimalla tällä,
ei voi olla pelkkä poikanen.
On pappouden viitta harteillaan,
ja me sanomme: ”Katso, ihminen!”⁹*

”Aaronin pappouden voima ja valtuus on pitää hallussaan enkelien palveluksen avaimia ja palvella ulkoisissa toimituksissa, evankeliumin

kirjaimessa, parannuksen kasteessa syntien anteeksisaamiseksi liittojen ja käskyjen mukaan.”¹⁰ Presidentti Boyd K. Packer on todennut: ”Olemme onnistuneet oikein hyvin jakamaan pappouden *valtuutta*. Pappouden valtuutta on sijoitettu nyt lähes kaikkialle. – – Mutta pappouden *valtuuden* jakaminen on kiiruhtanut mielestäni pappouden *voiman* jakamisen edelle.”¹¹ Tämä tilanne täytyy korjata Jumalan lasten ikuisen hyvinvoinnin vuoksi.

Profeettamme on kertonut meille, kuinka tämä voidaan tehdä. George Q. Cannonia lainaten presidentti Monson on sanonut: ”Haluan nähdä pappouden voiman vahvistuvan. – – Haluan nähdä tämän vahvuuden ja voiman leviävän koko pappoudenhaltijoiden joukkoon ulottuen kirkossa sen ylimmästä johtajasta viimeisimpään ja nöyrympään diakoniin. Jokaisen miehen tulee tavoitella ja saada osakseen Jumalan ilmoituksia, taivaan valoa, joka loistaa hänen sieluunsa ja antaa hänelle tietoa hänen velvollisuuksistaan koskien sitä osaa työstä, – – joka siirtyy hänelle hänen pappuudessaan.”¹²

Mitä diakoni, opettaja tai pappi voi tehdä saadakseen ilmoituksen hengen ja pitääkseen kutsumuksensa kunnialla? Hän voi elää niin, että pääsee osalliseksi Pyhän Hengen

puhdistavasta, pyhittävästä ja valaisevasta voimasta.

Nämä Alman sanat osoittavat tämän tärkeyden: ”Ja nyt minä sanon teille, että tämä on se järjestys, jonka mukaisesti minut on kutsuttu, – – saarnaamaan – – nousevalle sukupolvelle – –, että heidän täytyy tehdä parannus ja *syntyä uudesti*.”¹³ Kun ihminen syntyy uudesti, hänen sydämensä muuttuu. Hän ei halua mitään pahaa tai epäpuhdasta. Hän tuntee syvää ja kestävästä rakkautta Jumalaa kohtaan. Hän haluaa olla hyvä, palvella muita ja pitää käskyt.¹⁴

Presidentti Joseph F. Smith on kuvannut omaa kokemustaan tästä voimallisesta muutoksesta: ”Tunne, joka minut valtasi, oli sulan rauhan, rakkauksen ja valkeuden tunne. Tunsin sielussani, että jos olin tehnyt syntiä – –, se oli annettu minulle anteeksi, että olin todella puhdistunut synnistä; sydämeni oli liikuttunut, ja minä tunsin, etten olisi voinut vahingoittaa edes pienintä hyönteistä jalkojeni alla. Tunsin aivan kuin haluavani tehdä hyvää kaikkialla jokaiselle ja kaikelle. Tunsin itsessäni uuden elämän, uuden halun tehdä sitä, mikä oli oikein. Sielussani ei ollut enää vähäisintäkään halua pahaan. Olin tosin vasta pieni poika, – – mutta tällainen voima vaikutti minuun, ja tiedän, että se oli Jumalasta ja se oli ja on ollut elävänä todistuksena minulle otollisuudestani Herralle.”¹⁵

Niinpä me kutsumme teitä hienoja nuoria veljiä uutterasti pyrkimään siihen, että synnytte uudesti.¹⁶ Rukoilkaa tätä voimallista muutosta elämäänne. Tutkikaa pyhiä kirjoituksia. Enemmän kuin mitään muuta tuntekaa halua tuntea Jumala ja tulla Hänen pyhän Poikansa kaltaisiksi. Nauttikaa nuoruudestanne mutta jättäkää se, ”mikä kuuluu lapsuuteen”¹⁷.

Karttakaa karkeaa ja joutavaa löpöttelyä.

Paetkaa kaikkea pahaa.
Välttää kiistaa.

Tehkää parannusta siinä, missä se on tarpeen.¹⁸

Tämä auttaa teitä kohoamaan miehuutenne ylevään mittaan. Teistä tulee rohkeita, luotettavia, nöyriä, uskollisia ja hyviä. Ystävät ihailevat teitä, vanhemmat ylistävät teitä, pappeuden veljet luottavat teihin ja nuoret naiset ihannoivat teitä, ja teidän ansiostanne heistä tulee entistä parempia. Jumala kunnioittaa teitä ja siunaa teidän pappeuden palvelutyötänne *voimalla korkeudesta*.

Me muut teemme oman osamme. Me vanhemmat ja isovanhemmat valmistamme teitä entistä uskollisempaan palveluun Jumalan valtakunnassa. Me teidän veljenne aiomme olla esimerkkejä, joita te voitte seurata. Me aiomme lisätä koorumienne vahvuutta. Me aiomme tukea koorumienne johtokuntia, kun ne käyttävät johtamisavaimiaan. Aiomme tarjota teille mahdollisuuden huolehtia täysin Aaronin pappeuden velvollisuuksistanne ja pitää niihin liittyvät kutsumuksenne kunniaissa.

Teidän palvelutyönne kautta kirkolle tulee suurenmoisia siunauksia. ”Enkelit puhuvat Pyhän Hengen voimalla.”¹⁹ Tekin voitte tehdä niin. Kun te puhutte Pyhän Hengen voimalla ja annatte sakramentin pyhät vertauskuvat, miehet ja naiset, pojat ja tytöt pyrkivät tekemään parannuksen, kasvattamaan uskoaan Kristukseen ja pitämään Pyhän Hengen luonaan alati.

Kun te paastoatte ja keräätte paastouhreja, jäsenissä herää halu toimia Vapahtajan esimerkin mukaan. Herra huolehti köyhistä ja sorretuista, ja Hän kutsui: ”Tule – – ja seuraa minua.”²⁰ Teidän palvelutyönne vähempiosaisista huolehtimiseksi saa meidät mukaan Hänen pyhään työhönsä ja auttaa meitä säilyttämään omien menneiden syntiemme anteeksiannon.²¹

Kun käynte jokaisen jäsenen kodissa²², älkää pelätkö älkääkä ujoskelko. Pyhä Henki ilmoittaa teille juuri sillä hetkellä, mitä voitte sanoa, kuinka voitte todistaa ja millä tavoin voitte palvella.

Utterat pyrkimyksenne ”valvoa aina seurakuntaa”²³ tuottavat tulosta. Teidän teeskentelemätön käytöksenne saa epäuskoisimmankin sydämen heltyämään ja vastustajan otteen irtoamaan. Muille esittämästänne kutsusta tulla kirkkoon kanssanne, nauttia sakramentti kanssanne ja palvella kanssanne tulee sydämellistä balsamia niille, jotka ovat eksyneet varjoihin, joissa evankeliumin valo on vain himmeästi hehkuvaa hiillosta tai ei hohda ollenkaan.

Voi, rakkaat nuoret veljeni, älkää lyökö laimin sitä armolahjaa²⁴, jonka saitte, kun Aaronin pappeus annettiin teille ja teidät asetettiin.

”Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen.

Älä siis häpeä todistaa Herrassattamme – –, vaan kärsi sinäkin vaivaa evankeliumin vuoksi. Siihen saat voimaa Jumalalta.

Hän on meidät – – kutsunut pyhällä kutsullaan – –, jonka hän jo ennen aikojen alkua soi meille antamalla meille Kristuksen Jeesuksen.”²⁵

Rakas profeettamme on kutsunut teidät joukkueeseen.²⁶ Tervehdimme teitä, rukoilemme teidän puolestanne, iloitsimme palvelemisesta kanssanne ja kiitämme Jumalaa pelastavan palvelutyönne voimasta.

Todistan, että Jumala on meidän iankaikkinen Isämme ja asuu taivaissa. Jeesus Kristus on Jumalan pyhä Poika, maailman Lunastaja, ja te uskolliset Aaronin pappeuden haltijat olette Hänen lähettäjäitään maan päällä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Johtavien auktoriteettien koulutus, huhtikuu 2010.
2. OL 107:99.
3. ”Pyhä palvelukutsu”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 54.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1942, s. 14; ks. myös Thomas S. Monsonin lainaamana artikkelissa ”Pyhä palvelukutsu”, s. 54.
5. Joh. 5:30.
6. Joh. 6:38.
7. UK 3.
8. 1. Tim. 4:12.
9. Keith B. McMullinin runo; ks. Keith B. McMullin, ”Katso, ihminen!”, *Valkeus*, tammi 1998, s. 44.
10. OL 107:20.
11. ”Pappeuden voima”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 7.
12. Johtavien auktoriteettien koulutus, huhtikuu 2010; ks. myös George Q. Cannon, *Deseret Weekly*, 2. marraskuuta 1889, s. 593.
13. Alma 5:49, kursivointi lisätty.
14. Ks. Marion G. Romney, ”Liitoista”, *Valkeus*, huhtikuu 1976, s. 60–62.
15. *Evankeliumin oppi*, 1980, s. 90.
16. Ks. Joh. 3:3–7; Alma 5:14–21, 49.
17. 1. Kor. 13:11.
18. Ks. 2. Tim. 2:16, 22–26.
19. 2. Nefi 32:3.
20. Luuk. 18:22; ks. myös Joh. 14:12–14.
21. Ks. Moosia 4:26.
22. Ks. OL 20:47.
23. OL 20:53.
24. 1. Tim. 4:14.
25. 2. Tim. 1:7–9.
26. Johtavien auktoriteettien koulutus, huhtikuu 2010.

Vanhin W. Christopher Waddell
seitsemänkymmenen koorumista

Elämänne tilaisuus

Lähetystyöstänne tulee teille pyhä perusta uskollisen palvelunne ja auliin uhrinne ansiosta.

Yksi lähetysaarnajan elämän virstanpylväistä on hänen viimeinen eli kotiinlähöpuhuttelunsa lähetysjohtajan kanssa. Puhuttelussa keskeistä on keskusteleminen kaikesta siitä, mikä tuntuu olevan elinikäinen määrä unohtumattomia kokemuksia ja tärkeitä opetuksia, jotka on saatu vain puolessatoista tai kahdessa vuodessa.

Vaikka monet näistä kokemuksista ja opetuksista voivat olla lähetystyöpalvelussa tavallisia, niin jokainen lähetystyö on ainutlaatuinen haasteineen ja mahdolluuksineen, jotka saavat meidät venymään ja koettelevat meitä meidän kunkin tarpeiden ja persoonallisuuden mukaisesti.

Kauan ennen kuin lähdimme maanpäällisestä kodistamme palvelemaan kokoaikaisessa lähetystyössä, me lähdimme taivaallisten vanhempien luota täyttääksemme tehtävämme kuolevaisuudessa. Meillä on taivaallinen Isä, joka tuntee meidät – meidän vahvuutemme ja heikkoutemme, meidän kykymme ja mahdollisuutemme. Hän tietää, ketä lähetysjohtajaa ja keitä tovereita ja jäseniä ja tutkijoita me tarvitsemme, jotta meistä tulisi sellaisia lähetysaarnajia, aviomiehiä, isiä ja pappeudenhaltijoita, jollaisia meistä voi tulla.

Profeetat, näkijät ja ilmoituksen-saajat määräävät lähetysaarnajien

lähetyskentän Pyhän Hengen ohjauksen ja vaikutuksen mukaan. Innoitetut lähetysjohtajat ohjaavat siirtoja kuuden viikon välein ja oppivat pian, että Herra tietää täsmälleen, missä Hän haluaa kunkin lähetysaarnajan palvelevan.

Vanhin Javier Misiego Madridista Espanjasta palveli muutama vuosi sitten kokoaikaisessa lähetystyössä Arizonassa Yhdysvalloissa. Siihen aikaan hänen lähetystyökutsunsa Yhdysvaltoihin vaikutti hieman epätavalliselta, koska useimmat espanjalaiset nuoret miehet kutsuttiin palvelemaan omassa maassaan.

Vanhin Misiego ja hänen toverinsa kutsuttiin kerran erääseen vaarnan takkavalkeailtaan. Tuon tilaisuuden päätyttyä vanhin Misiegon luo tuli juttelemaan eräs vähemmän aktiivinen kirkon jäsen, joka oli tullut ystävänsä kutsusta. Tämä mies oli kappelissa ensimmäistä kertaa vuosiin. Hän kysyi vanhin Misiegolta, mahtaisiko tämä tuntee erään José Misiegon Madridista. Kun vanhin Misiego vastasi, että hänen isänsä nimi oli José Misiego, mies innostui kyselemään lisää varmistaakseen, että kyse oli *hänen tarkoittamastaan* José Misiegosta. Kun varmistui, että he puhuivat samasta miehestä, tämä vähemmän aktiivinen jäsen alkoi itkeä. ”Sinun isäsi oli ainoa

henkilö, jonka kastoin koko lähetystyöni aikana”, hän selitti ja kertoi, että oli omasta mielestään epäonnistunut lähetysaarnajana. Hän kertoi olleensa vuosia epäaktiivinen riittä-mättömyyden tunteiden ja huolenaiheiden vuoksi, koska hän uskoi, että oli jotenkin tuottanut pettymyksen Herralle.

Silloin vanhin Misiego kertoi, mitä tuo lähetysaarnajan otaksuttu epäonnistuminen on merkinnyt hänen perheelleen. Hän kertoi tälle, että hänen isänsä, joka oli kastettu nuorena naimattomana aikuisena, oli solminut temppeliavioliiton, että hän itse oli neljäs kuudesta lapsesta, että kaikki kolme poikaa ja yksi sisko olivat palvelleet kokoaikaisessa lähetystyössä, että kaikki olivat aktiivisia kirkossa ja että kaikki ne, jotka olivat menneet naimisiin, oli sinetöity temppelissä.

Vähemmän aktiivinen entinen lähetysaarnaja alkoi nyyhkyttää. Hän sai nyt kuulla, että hänen työnsä oli ollut siunaukseksi kymmenien ihmisten elämässä, ja Herra oli lähettänyt lähetysaarnajan Madridista Espanjasta saakka erääseen takkavalkeailtaan Arizonaan Yhdysvaltoihin, jotta hän saisi tietää, ettei hän ollut epäonnistunut. Herra tietää, missä Hän haluaa kunkin lähetysaarnajan palvelevan.

Millä tavalla tahansa Herra haluaa-kin siunata meitä lähetystyön aikana, lähetystyön siunausten ei ole tarkoitus päättyä siihen, kun vaarnanjohtajamme vapauttaa meidät. Lähetystyö on harjoituskenttä elämää varten. Uskollisen palvelun kautta hankittujen kokemusten, opetusten ja todistuksen on määrä luoda evankeliumikeskeinen perusta, joka kestää kautta kuolevaisuuden ja iankaikkisuuksiin. Jotta siunaukset jatkuisivat lähetystyön jälkeen, eräät ehdot on kuitenkin täytettävä. Opissa ja liitoissa sanotaan: ”Sillä kaikki, jotka haluavat saada

siunauksen minun käsistäni, pysykööt laissa, joka on määrätty sen siunauksen saamiseksi, ja sen ehdoissa” (OL 132:5). Israelilaisten Egyptistä lähdön kertomus opettaa tätä periaatetta.

Saatuana tehtävänsä Herralta Mooses palasi Egyptiin johdattamaan Israelin lapset pois vankeudesta. He eivät päässeet vapaiksi, vaikka vitsaukset seurasivat toisiaan, kunnes tuli kymmenes ja viimeinen vitsaus: ”Sinä yönä minä kuljen läpi Egyptin ja surmaan Egyptin jokaisen esikoisen” (2. Moos. 12:12).

Herra käski kansaansa suojautumaan ”tuhoojaa” (ks. jae 23) vastaan uhraamalla virheettömän (ks. jae 5) karitsan ja ottamalla uhrieläimen veren talteen. Sitten heidän oli määrä ottaa verta ja sivellä sitä jokaisen kodin sisäänkäynnin ”ovenpieliin ja ovenkamaan” (jae 7) – mihin liittyi tämä lupaus: ”Kun minä näen veren, menen ohitsenne. – – Eikä tämä vitsaus satu teihin.” (Jae 13.)

”Israelilaiset tekivät tarkoin niiden määräysten mukaan” (jae 28). He uhrasivat uhrin, ottivat veren talteen ja sivelivät sitä kotiensa ovenpieliin. ”Puolenyön aikaan Herra surmasi Egyptissä jokaisen esikoisen” (jae 29). Moosesta ja hänen kansaansa varjeltiin Herran lupauksen mukaisesti.

Israelilaisten käyttämä veri – Vapahtajan tulevan sovituksen vertauskuva – oli peräisin heidän uhraamastaan uhrista. Siitä huolimatta uhri ja veri eivät olisi yksin riittäneet luvatussiunauksen saamiseen. *Ellei verta olisi sivelty pihtipieliin, uhri olisi ollut turha.*

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Lähetystyö on vaikeata. Se verottaa voimia, se kysyy kykyjä, se vaatii parasta ponnistusta – –. Mikään muu työ ei vaadi useampia työtunteja tai suurempaa omistautumista tai sellaista uhrautumista ja palavaa

rukousta.” (Ks. ”Jotta kaikki kuulisivat”, *Valkeus*, heinäkuu 1995, s. 49.)

Tuon uhrautumisen seurauksena meillä on lähetystyöstä palatesamme omat lahjamme: Uskon lahja. Todistuksen lahja. Hengen tehtävän ymmärtämisen lahja. Evankeliumin päivittäisen tutkimisen lahja. Vapahtajamme palvelemisen lahja. Lahjat, jotka on huolella pakattu kuluneisiin pyhiin kirjoituksiin, repaleisiin *Saarnatkaa minun evankeliumiani* -kirjoihin, lähetystyöpäiväkirjoihin ja kiitollisiin sydämiin. Lähetystyöpalvelun jatkuvat siunaukset vaativat kuitenkin tekoja uhrin jälkeen, kuten israelilaisiltakin vaadittiin.

Kun sisar Waddell ja minä johdimme muutama vuosi sitten Barcelonan lähetyskenttää Espanjassa, annoin jokaiselle lähetysaarnajalle viimeisessä puhuttelussa vielä yhden viimeisen tehtävän. Heitä pyydettiin heti kotiin palattuaan pohtimaan kaikessa rauhassa niitä opetuksia ja lahjoja, joita hyvä taivaallinen Isä on heille antanut. Heitä pyydettiin tekemään niistä luettelo ja pohtimaan rukoillen, kuinka he voisivat parhaiten soveltaa noita opetuksia elämäänsä lähetystyön jälkeen – opetuksia, jotka vaikuttaisivat kaikkiin heidän elämänsä puoliin:

koulutukseen ja uranvalintaan, avioliittoon ja lapsiin, tulevaan palveluun kirkossa – ja mikä tärkeintä – siihen, millaisiksi he haluaisivat jatkossa tulla, sekä heidän jatkuvaan kehitykseensä Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina.

Ei ole sellaista kotiin palannutta lähetysaarnajaa, jonka olisi liian myöhäistä pohtia uskollisesta palvelusta saatuja opetuksia ja soveltaa niitä tunnollisemmin. Niin tehdesämme me tunnemme Hengen vaikutuksen täydempänä elämäsämme, perheemme vahvistuu ja me pääsemme lähemmäksi Vapahtajamme ja taivaallista Isäämme. Vanhin L. Tom Perry on esittänyt tämän kutsun eräässä aiemmassa yleiskonferenssissa: ”Pyydän teitä kotiin palanneita lähetysaarnajia omistautumaan uudelleen ja olemaan taas täynnä lähetystyöpalvelun halua ja henkeä. Pyydän, että te tavoittelette taivaallisen Isämme palvelijan osaa, että te olette taivaallisen Isämme palvelijoita ja että te toimitte taivaallisen Isämme palvelijoiden tavoin. – – Haluan luvata teille, että teitä varten on varattu suuria siunauksia, jos jatkatte eteenpäin sillä innolla, joka teillä kerran oli kokoaikaisena lähetysaarnajana.” (”Kotiin palannut

lähetyssaarnaaja”, *Liahona*, tammikuu 2002, s. 89.)

Nuorille miehille, joilla palveleminen kokoaikaisena lähetyssaarnaajana on vielä edessä, annan presidentti Monsonin neuvon viime lokakuulta: ”Toistan sen, mitä profeetat ovat pitkään opettaneet – että jokaisen kelvollisen, kykenevän nuoren miehen tulisi valmistautua palvelemaan lähetystyössä. Palveleminen lähetystyössä on pappeusvelvollisuus – velvoite, jota Herra odottaa meiltä, jotka olemme saaneet niin paljon.” (”Tavatessamme jälleen”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 5.)

Herra tuntee teidät aivan samoin kuin menneet ja nykyiset lähetyssaarnaajat ja on valmistanut teille lähetystyökokemuksen. Hän tuntee teidän lähetysohittajanne ja hänen suurenmoisen vaimonsa, jotka rakastavat teitä kuin omia lapsiaan ja jotka etsivät innoitusta ja johdattusta teidän hyväksenne. Hän tuntee jokaisen toverinne ja tietää, mitä opitte heiltä. Hän tuntee jokaisen alueen, jolla tulette työskentelemään, jäsenet, jotka tulette tapaamaan, ihmiset, joita tulette opettamaan, ja niiden ihmisten elämän, joihin tulette vaikuttamaan iankaikkisesti.

Lähetystyöstänne tulee teille pyhä perusta uskollisen palvelunne ja auliin uhrinne ansiosta. Saatte nähdä kääntymisen ihmeen, kun Henki toimii kauttanne koskettaen opettamienne ihmisten sydäntä.

Kun valmistaudutte palvelemaan, tehtävää on paljon. Tehokkaaksi Herran palvelijaksi tuleminen edellyttää muutakin kuin sen, että lähetyssaarnaaja erotetaan tehtävänsä, hänen rintaansa pannaan nimikyltti tai että hän menee lähetyssaarnaajien koulutuskeskukseen. Se on prosessi, joka alkaa kauan ennen kuin teitä aletaan kutsua vanhimmiksi.

Hankkikaa ennen lähetystyöhön

lähtemistänne omakohtainen todistus Mormonin kirjasta tutkimalla ja rukouksella. ”Mormonin kirja on vaikuttava todiste Kristuksen jumalallisuudesta. Se on myös todiste palautuksesta profeetta Joseph Smithin kautta. – – Lähetyssaarnaajana [teillä itsellänne] täytyy ensin olla todistus siitä, että Mormonin kirja on totta. – – Tämä Pyhän Hengen todistus [tulee olemaan opetuksenne] keskeisin asia.” (*Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 105.)

Saapukaa lähetystyöhön kelvollisina Pyhän Hengen toveruuteen. Presidentti Ezra Taft Bensonin sanoin: ”Henki on tärkein yksittäinen tekijä tässä työssä. Kun Henki vahvistaa [teitä kutsumuksessanne, voitte] tehdä ihmeitä Herralle lähetyksentällä. Ilman Henkeä [ette] koskaan menesty, olivatpa [lahjanne ja kykynne] millaiset tahansa.” (Julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani*, s. 186.)

Saapukaa lähetystyöhön valmiina tekemään työtä. ”[Menestystänne] lähetyssaarnaajana mitataan ensisijaisesti [sitoumuksellanne] etsiä, opettaa, kastaa ja konfirmoida.” Teidän odotetaan työskentelevän tehokkaasti joka päivä, tekevän parhaanne tuodaksenne sieluja Kristuksen luokse. (Ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani*, s. 10, 11.)

Toistan vanhin M. Russell Ballardin kutsun, joka annettiin aiemmin eräälle ryhmälle nuoria miehiä, jotka valmistautuivat palvelemaan: ”Käännymme teidän puoleenne, nuoret Aaronin pappeuden veljeni. Me tarvitsemme teitä. Kuten Helamanin kaksituhatta nuorta soturia, tekin olette Jumalan henkilapsia ja tekin voitte saada voiman rakentaa ja puolustaa Hänen valtakuntaansa. Tarvitsemme teitä tekemään pyhiä liittoja, aivan kuin hekin tekivät. Tarvitsemme teitä olemaan säntillisen kuuliaisista ja uskollisia,

aivan kuin hekin olivat.” (”Suurenmoisin lähetyssaarnaajien sukupolvi”, *Liahona*, marraskuu 2002, s. 47.)

Kun hyväksytte tämän kutsun, opitte jotakin suurenmoista, kuten oppivat vanhin Misiego ja kaikki ne, jotka ovat palvelleet uskollisesti, palanneet kotiin ja soveltaneet oppimaansa. Tulette oppimaan, että profeettamme presidentti Thomas S. Monsonin sanat ovat totta: ”Teillä on elämänne lähetystyötilaisuus. Iankaikkisuuden siunaukset odottavat teitä. Teillä on etuoikeus olla pappeuden palvelutyön näyttämöllä osallistujina eikä katselijoina.” (Ks. ”Jotta kaikki kuulisivat”, *Valkeus*, heinäkuu 1995, s. 49.) Todistan, että tämä on totta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Huoltotyötä Herran tavalla

Kirkon huoltotyön periaatteet eivät ole vain hyviä ideoita. Ne ovat Jumalan innoittamia totuuksia – ne ovat Hänen tapansa auttaa tarvitsevia.

Kuusikymmentäviisi vuotta sitten, pian toisen maailmansodan jälkeen, koin omakohtaisesti kirkon huoltotyöohjelman siunaukset. Vaikka olin pieni lapsi, muistan yhä säilöttyjen persikoiden ja vehnäpuuron makean maun ja sen erityisen tuoksun, joka oli huolehtivaisten yhdysvaltalaisen kirkon jäsenten lahjoittamissa vaatteissa, jotka sodan jälkeen lähetettiin saksalaisille pyhille. En koskaan unohda ja pidän aina arvossa näitä rakkauden ja ystävyyden tekoja niille meistä, jotka olivat suuressa puutteessa.

Tämä henkilökohtainen kokemus sekä innoitetun huoltotyösuunnitelman 75-vuotisjuhlavuosi saavat minut pohtimaan jälleen niitä peruseriaatteita, jotka koskevat köyhistä ja tarvitsevista huolehtimista, omavaraisesti tulemista ja lähimmäistemme palvelemista.

Uskomme tyvässä

Joskus pidämme huoltotyötä pelkäämään yhtenä evankeliumiin liittyvänä aiheena – yhtenä monista evankeliumin puun oksista. Mutta minä uskon, että Herran suunnitelmassa sitoutumisemme huoltotyön periaatteisiin

tulee olla aivan uskomme ja Hänelle omistautumisemme tyvässä.

Aikojen alusta asti taivaallinen Isämme on puhunut hyvin selkeästi tästä aiheesta aina lempeästä pyynnöstä ”Jos sinä rakastat minua, – – sinä muistat köyhiä ja pyhität omaisuudestasi heidän elannokseen”¹ suoraan käskyyn ”Muistakaa kaikessa köyhiä ja tarvitsevia, sairaita ja ahdistettuja, sillä se, joka ei näin tee, se ei ole minun opetuslapseni”² ja painokkaaseen varoitukseen ”Jos joku siis ottaa runsaudesta, jonka minä olen tehnyt, eikä anna osastaan minun evankeliumini lain mukaan köyhille ja tarvitseville, hän kohottaa katseensa jumalattomien kanssa helvetin piinassa”³.

Ajallinen ja hengellinen on sidottu yhteen

Kahdessa suuressa käskyssä – rakastaa Jumalaa ja lähimmäisiämme – yhdistyvät se, mikä on ajallista, ja se, mikä on hengellistä. On tärkeää huomata, että näitä kahta käskyä sanotaan ”suuriksi”, koska kaikki muut käskyt ovat niiden varassa.⁴ Toisin sanoen meidän henkilökohtaisen, meidän perheemme ja kirkon tärkeysjärjestyksen

täytyy alkaa niistä. Kaikkien muiden tavoitteiden ja tekojen tulee kummuta näiden kahden suuren käskyn lähteestä – rakkaudestamme Jumalaa ja lähimmäisiämme kohtaan.

Kolikon kahden puolen tavoin ajallinen ja hengellinen ovat erottamattomia.

Kaiken elämän Antaja on julistanut: ”Kaikki on minulle hengellistä, enkä minä ole milloinkaan antanut teille ajallista lakia.”⁵ Minulle se tarkoittaa, että ”hengellinen elämä on ennen kaikkea elämää. Se ei ole pelkästään jotakin, mistä tulee tietää ja mitä tulee tutkia, vaan sitä on tarkoitus elää.”⁶

Valitettavasti on niitä, jotka jättävät ajallisen vaille huomiota, koska he pitävät sitä vähemmän tärkeänä. He arvostavat hengellistä samalla väheksyen ajallista. Vaikka on tärkeää, että ajatuksemme ovat kääntyneet kohti taivasta, meiltä jää ymmärtämättä uskontomme ydin, jos kätemme eivät ole myös kääntyneet kohti lähimmäisiämme.

Henok esimerkiksi rakensi Siionin yhteiskunnan hengellisesti luomalla kansan, jolla oli yksi sydän ja yksi mieli *sekä* varmistamalla ajallisella työnteolla, ettei heidän keskuudessaan ollut köyhiä.⁷

Kuten aina, voimme katsoa mallia täydellisestä esimerkistämme Jeesuksesta Kristuksesta. Presidentti J. Reuben Clark jr. onkin opettanut: ”Kun Vapahtaja tuli maan päälle, Hänellä oli kaksi suurta tehtävää: ensimmäinen oli toteuttaa Messiaan tehtävä, sovitaa lankeemus ja täyttää laki, ja toinen oli työ, jonka Hän teki lihassa veljiensä ja sisariensa keskuudessa helpottamalla heidän kärsimyksiään.”⁸

Samalla tavoin hengellinen kehityksemme on erottamattomasti sidottu yhteen sen ajallisen palvelemisen kanssa, jota teemme muiden hyväksi.

Toinen täydentää toista. Toinen ilman toista on väärennös Jumalan onnensuunnitelmasta.

Herran tapa

Maailmassa on monia hyviä ihmisiä ja järjestöjä, jotka yrittävät vastata köyhien ja tarvitsevien hätään kaikkialla. Me olemme siitä kiitollisia, mutta Herran tapa pitää huolta tarvitsevista on toisenlainen kuin maailman tapa. Herra on sanonut: ”Se täytyy tehdä minun omalla tavallani.”⁹ Hän ei ole kiinnostunut vain välittömistä tarpeistamme, vaan Häntä huolettaa myös iankaikkinen edistymisemme. Tästä syystä Herran tapaan on köyhistä huolehtimisen lisäksi sisältynyt aina omavaraisuus ja lähimmäistemme palveleminen.

Vuonna 1941 Gilajoki tulvi ja peitti Duncanin laakson Arizonassa. Nuori vaaranjohtaja nimeltään Spencer W. Kimball kokoontui neuvonantajiansa kanssa, arvioi vahingot ja lähetti Salt Lake Cityyn sähkeen pyytäen suurta rahasummaa.

Sen sijaan että olisi lähettänyt rahaa, presidentti Heber J. Grant lähetti kolme miestä: Henry D. Moylen, Marion G. Romney ja Harold B. Leen. He kävivät presidentti Kimballin luona ja antoivat hänelle tärkeän opetuksen: ”Tämä ei ole ’anna minulle’ -ohjelma”, he sanoivat. ”Tämä on ’oman avun’ ohjelma.”

Monia vuosia myöhemmin presidentti Kimball sanoi: ”Johtavien veljien olisi varmaankin ollut helppoa lähettää meille [rahat], eikä minun olisi ollut kovin vaikeaa istua toimistossani ja jakaa ne, mutta miten paljon hyvää meille koituikaan siitä, että sadat [jäsenistämme] lähtivät Duncanin ja rakensivat aitoja ja kuljettivat heinää ja tasoittivat maata ja tekivät kaiken, mitä piti tehdä. Se on omaa apua.”¹⁰

Noudattamalla Herran tapaa

San Salvador, El Salvador

presidentti Kimballin vaaran jäsenet paitsi saivat avun välittömiin tarpeisiinsa myös tulivat omavaraisemmiksi, lievittivät kärsimystä ja kasvoivat rakkaudessa ja ykseydessä palvellessaan toinen toistaan.

Meidät kaikki on kutsuttu työhön

Juuri tälläkin hetkellä on monia kirkon jäseniä, jotka kärsivät. He ovat nälissään, taloudellisesti ahtaalla ja kamppailevat kaikenlaisten fyysisten, emotionaalisten ja hengellisten huolien kanssa. He rukoilevat koko sielunsa tarmolla apua, helpotusta.

Veljet, ettehan ajattele, että se on jonkun muun velvollisuus. Se on minun, ja se on teidän. Meidät kaikki on kutsuttu työhön. ”Kaikki” tarkoittaa *kaikkia* – jokaista Aaronin ja Melkisedekin pappeuden haltijaa, rikasta ja köyhää, jokaisessa kansakunnassa. Herran suunnitelmassa jokainen voi tehdä jotakin.¹¹

Se opetus, jonka saamme sukupolvi toisensa jälkeen, on, että *kaikilla*, rikkailla ja köyhällä, on sama pyhä velvoite auttaa lähimmäistään. Meidän kaikkien yhteistyötä tarvitaan, jotta huoltotyön ja omavaraisuuden periaatteita sovellettaisiin onnistuneesti käytäntöön.

Liian usein huomaamme ympärillämme tarpeita toivoen, että joku

ilmaantuu taianomaisesti jostakin kaukaa täyttämään nuo tarpeet. Ehkäpä odotamme asiantuntijoita, joilla on erikoistietoa tiettyjen ongelmien ratkaisemiseen. Kun teemme niin, jätämme lähimmäisemme ilman palvelua, jota voisimme antaa, ja viemme itseltämme tilaisuuden palvella. Vaikka asiantuntijoissa ei ole mitään vikaa, olkaamme realisteja: heitä ei tule koskaan olemaan riittävästi kaikkien ongelmien ratkaisemiseksi. Sen sijaan Herra on antanut pappeutensa ja sen organisaation käyttöömme jokaisen kansakunnan keskuudessa, jossa kirkko toimii. Ja aivan sen rinnalle Hän on antanut Apuyhdistyksen. Kuten me pappeudenhaltijat tiedämme, mikään huoltotyöponnistus ei onnistu, ellei siinä käytetä hyväksi sisartemme merkittäviä lahjoja ja kykyjä.

Herran tapa ei ole istua joen rannalla ja odottaa, että vesi väistyy, ennen kuin ylitämme joen. Herran tapa on kokoontua yhteen, kääriä hihat, ryhtyä työhön ja rakentaa silta tai vene, jolla ylitämme haasteidemme joen. Te Siionin miehet, te pappeudenhaltijat, olette niitä, jotka voivat näyttää tietä ja tuoda apua pyhille soveltamalla käytäntöön huoltotyöohjelman innoitettuja periaatteita! Teidän tehtävänne on avata silmänne, käyttää pappeuttanne ja ryhtyä työhön Herran tavalla.

Paras organisaatio maan päällä

1930-luvun suuren lamakauden aikaan johtavat veljet pyysivät Harold B. Leetä, joka palveli tuolloin vaaranjohtajana, etsimään vastauksen ahdistavaan köyhyyteen, murheeseen ja nälkään, jotka olivat tuohon aikaan hyvin yleisiä kautta maailman. Hän kamppaili löytääkseen ratkaisun ja vei asian Herran eteen kysyen: ”Millaisen organisaation tarvitsemme – – vastataksemme tarpeisiin?”

Ja ”oli kuin Herra olisi sanonut [hänelle]: ”Poikasi, ette te tarvitse mitään muuta organisaatiota. Minä olen antanut teille parhaan organisaation maan päällä. Mikään ei ole parempi kuin pappeuden organisaatio. Teidän ei tarvitse muuta kuin panna pappeus töihin kaikkialla maailmassa. Siinä kaikki.”¹²

Se on lähtökohta meidänkin aikamme. Meillä on jo Herran organisaatio paikallaan. Haasteemme on päättää, kuinka käytämme sitä.

Meidän täytyy aloittaa tutustumalla siihen, mitä Herra on jo ilmoittanut. Meidän ei pitäisi otaksua, että tiedämme. Meidän pitää lähestyä aihetta lapsen nöyryydellä. Jokaisen sukupuolen on opittava uudelleen opit, joihin Herran tapa pitää huolta tarvitsevista perustuu. Kuten monet profeetat ovat opastaneet meitä vuosien varrella, kirkon huoltotyön periaatteet eivät ole vain hyviä ideoita. Ne ovat Jumalan ilmoittamia totuuksia – ne ovat Hänen tapansa auttaa tarvitsevia.

Veljet, tutkikaa ensin ilmoitettuja periaatteita ja oppeja. Lukekaa käsikirjoista kirkon huoltotyötä koskevat asiat¹³, käyttäkää hyväksenne internetin verkkosivustoa providentliving.org, lukekaa uudelleen kesäkuun 2011 *Liahonan* artikkeli, joka käsittelee kirkon huoltotyösuunnitelmaa. Ottakaa selville, mikä on Herran tapa pitää huolta pyhistään. Oppikaa, kuinka

Leicester, Englanti

tarvitsevista huolehtimisen, lähimmäisten palvelemisen ja omavaraisuuden periaatteet täydentävät toisiaan. Herran tavan mukainen omavaraisuus koskettaa tasapainoisella tavalla monia elämän osa-alueita, mukaan lukien koulutus, terveys, työllisyys, perheen raha-asiat ja hengellinen voima. Tutustukaa kirkon huoltotyöohjelmaan nykyaikana.¹⁴

Kun olette tutkineet kirkon huoltotyösuunnitelman oppeja ja periaatteita, pyrkikää soveltamaan oppimaanne käytäntöön niissä tarpeissa, joita taloudenhoitotehtävänne piiriin kuuluvilla on. Se tarkoittaa sitä, että teidän täytyy varsin pitkälle ottaa itse selville, mitä teidän tulee tehdä. Jokainen perhe, jokainen seurakunta, jokainen alue maailmassa on erilainen. Kirkon huoltotyössä ei ole yhtä kaikille sopivaa vastausta. Se on oman avun ohjelma, jossa yksilöt ovat vastuussa henkilökohtaisesta omavaraisuudesta. Resursseihimme sisältyvät henkilökohtainen rukous, Jumalalta saamamme lahjat ja kyvyt sekä se apu, jota voimme saada omalta perheeltämme ja sukulaisiltamme ja eri

tahoilta yhteiskunnassa sekä tietenkin pappeuskoorumien ja Apuyhdistyksen huolehtiva tuki. Näin meitä johdetaan kautta omavaraisuuden innoitetun mallin.

Teidän pitää tehdä suunnitelma, joka on sopusoinnussa Herran opin kanssa ja vastaa maantieteellisen alueenne olosuhteita. Teidän ei tarvitse aina katsoa Salt Lake Cityyn voidaksenne toteuttaa jumalallisia huoltotyön periaatteita. Sen sijaan teidän pitää katsoa käsikirjoihin, sydämeenne ja taivaaseen. Luottakaa Herran innoitukseen ja noudattakaa Hänen tapaansa.

Lopuksi teidän täytyy tehdä alueellanne sitä, mitä Kristuksen opetuslapset ovat tehneet jokaisena taloudenhoitokautena: neuvotella yhdessä, käyttää kaikkia saatavissa olevia resursseja, tavoitella Pyhän Hengen innoitusta, pyytää Herralta vahvistusta ja kääriä sitten hihat ja ryhtyä työhön.

Annan teille lupauksen: jos noudatatte tätä mallia, saatte erityistä opastusta Herran tavalla huolehtimisen kysymyksiin *keille, mitä, milloin ja missä*.

Herran tavalla huolehtimisen siunauksia

Kirkon huoltotyön, Herran tavalla huolehtimisen, profeettalliset lupaukset ja siunaukset ovat suurenmoisimpia ja ihmeellisimpiä, mitä Herra on julistanut lapsilleen. Hän on sanonut: ”Jos annat nälkäiselle omastasi ja ravitset sen, joka kärsii puutetta, niin sinun pimeyteesi koittaa valo ja yön varjo muuttuu keskipäivän kirkkaudeksi. Ja Herra on alati ohjaava sinua.”¹⁵

Olimmepa rikkaita tai köyhiä, asuimmepa missä tahansa tällä maapallolla, me kaikki tarvitsemme toisiamme, sillä uhratessamme aikaamme, kykyjämme ja voimavarojamme henkemme kypsyy ja jalostuu.

Tämä Herran tavalla huolehtimisen

työ ei ole pelkästään yksi kohta kirkon ohjelmien luettelossa. Sitä ei voi lainlyödä tai panna syrjään. Se on keskeistä opillemme. Se on uskontomme ydin. Veljet, meidän suuri ja erityinen etuoikeutemme pappeudenhaltijoina on panna pappeus työhön. Meidän täytyy kääntää sydämemme ja ajatuksemme siihen, kuinka meistä tulee omavaraisempia, kuinka pidämme paremmin huolta tarvitsevista ja teemme lapeudentyötä.

Ajallinen on kietoutunut hengelliseen. Jumala on antanut meille tämän kuolevaisuuden kokemuksen ja siihen kuuluvat ajalliset haasteet työpajaksi, jossa me voimme kasvaa sellaisiksi olennoiksi, jollaisiksi taivaallinen Isä haluaa meidän tulevan. Rukoilen, että ymmärtäisimme sen suuren velvollisuuden ja siunauksen, joka liittyy Herran tavan noudattamiseen ja Hänen tavallaan huolehtimiseen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 42:29, 30.
2. OL 52:40.
3. OL 104:18.
4. Ks. Matt. 22:36–40.
5. OL 29:34.
6. Thomas Merton, *Thoughts in Solitude*, 1956, s. 46.
7. Ks. Moos. 7:18.
8. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1937, s. 22.
9. OL 104:16; ks. myös jae 15.
10. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1974, s. 183, 184.
11. Ks. Moosia 4:26; 18:27.
12. Huoltotyön maatalouskokouksessa pidetystä puheesta, 3. lokakuuta 1970, s. 20.
13. Ks. *Käsikirja 1: Vaarnanjohtajille ja piispoille*, 2010, luku 5: "Kirkon huoltotyön hallinnoiminen"; *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, luku 6: "Huoltotyön periaatteet ja johtaminen"; *Huoltotyötä Herran tavalla – yhteenveto johtajan huoltotyöoppaasta*, kirjanen, 2009.
14. Vanhin Glen L. Ruddin vuonna 1995 julkaistu kirja *Pure Religion: The Story of Church Welfare since 1930*, joka on saataavissa kirkon jakelupalveluista, on erinomainen lähdeos Herran huoltotyöohjelman oppien ja historian tutkimiseen.
15. Jees. 58:10–11; ks. myös jakeet 7–9.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Valmistautumista pappeudessa – "Tarvitsen apuasi"

Älkää kantako huolta siitä, kuinka kokemattomia olette tai luulette olevanne, vaan ajatelkaa sitä, mitä teistä voi Herran avulla tulla.

Rakkaat veljeni, minulle on ilo olla kanssanne tässä Jumalan pappeuden maailmanlaajuisessa kokouksessa. Tänä iltana puhun valmistautumisesta pappeudessa – sekä omasta valmistautumisestamme että siitä, kun valmistamme muita.

Useimmat meistä ihmettelevät varmasti aika ajoin itsekseen: "Olenko valmis tähän tehtävään pappeudessa?" Vastaukseni on: "Kyllä, sinua on valmistettu siihen." Tarkoitukseni tänään on auttaa teitä ymmärtämään tuota valmistamista ja saada siitä rohkeutta.

Kuten tiedätte, Aaronin pappeuden tarkoituksena on olla valmistava pappeus. Suuri enemmistö Aaronin pappeuden haltijoista on nuoria diakoneja, opettajia ja pappeja, iältään 12–19-vuotiaita.

Saatamme päätyä ajattelemaan, että valmistaminen pappeudessa tapahtuu Aaronin pappeuden vuosina. Mutta meidän taivaallinen Isämme on valmistanut meitä siitä asti, kun saimme opetusta Häneltä Hänen

valtakunnassaan ennen kuin synnyimme. Hän valmistaa meitä tänäkin iltana. Ja Hän valmistaa meitä edelleen niin kauan kuin annamme Hänen tehdä niin.

Koko pappeudessa valmistamisen tarkoituksena – kuolevaisuutta edeltävässä elämässä ja tässä elämässä – on tehdä meidät ja ne, joita me palvelemme Hänen puolestaan, sopiviksi iankaikkiseen elämään. Ensimmäisiin opetuksiin kuolevaisuutta edeltävässä elämässä sisältyi epäilemättä pelastussuunnitelma, jonka keskipisteenä on Jeesus Kristus ja Hänen sovituksensa. Sen lisäksi että meille opetettiin suunnitelma, me myös olimme neuvostoissa, joissa valitsimme sen.

Koska mieleemme peitettiin unohduksen verholla syntymän yhteydessä, meidän on tässä elämässä pitänyt keksiä keino oppia uudelleen se, minkä kerran tiesimme ja mitä puolustimme. Osana valmistautumistamme tässä elämässä on ollut löytää tuo kallisarvoinen totuus, jotta voimme sitten

liiton kautta sitoutua siihen uudelleen. Se on edellyttänyt uskoa, nöyryyttä ja rohkeutta meiltä sekä apua niiltä ihmisiltä, jotka ovat löytäneet totuuden ja sitten kertoneet siitä meille.

Näitä ovat saattaneet olla vanhemmat, lähetysaarnajat tai ystävät. Mutta se apu on ollut osa valmistamistamme. Valmistamiseemme pappeudessa liittyy aina muita, joita on jo valmistettu tarjoamaan meille mahdollisuus ottaa evankeliumi vastaan, niin että voimme sitten päättää toimia pitämällä liitot, jotta saamme ne sydämeemme. Jotta meistä tulisi kelpo- lisiä iankaikkiseen elämään, meidän palvelutyöhömmä tässä elämässä tulee sisältyä työskenteleminen koko sydämeistämme, väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme sekä pyrkimys valmistaa muita palaamaan kanssamme Jumalan luo.

Siten pappeudessa valmistamiseen tässä elämässä sisältyy mahdollisuuksia palvella ja opettaa toisia. Siihen sisältyy kenties se, että olemme opettajia kirkossa, viisaita ja rakastavia isiä, koorumin jäseniä ja Herran Jeesuksen Kristuksen lähetysaarnajia. Herra tarjoaa mahdollisuudet, mutta meistä riippuu, olemmeko me valmiita. Tarkoitukseni tänä iltana on mainita joitakin ratkaisevia valintoja, jotka ovat välttämättömiä, jotta pappeudessa valmistautuminen olisi menestyksellistä.

Sekä opettavan että opetettavan henkilön hyvät valinnat riippuvat siitä, että heillä on jonkin verran ymmärrystä siitä, kuinka Herra valmistaa pappeuden palvelijoitaan.

Ensiksikin, Herra kutsuu ihmisiä, niin nuoria kuin vanhojakin, jotka maailman silmissä ja jopa omissa silmissään saattavat näyttää heikoilta ja vähäisiltä. Hän voi kääntää nuo ilmeiset vajavuudet vahvuuksiksi. Se muuttaa tavan, jolla viisas johtohenkilö valitsee, ketä kouluttaa ja

kuinka kouluttaa. Ja se voi muuttaa tavan, jolla pappeudenhaltija suhtautuu hänelle tarjottuihin tilaisuuksiin kehittyä.

Ajatellaanpa muutamia esimerkkejä. Olin kokematon pappi isossa seurakunnassa. Piispani soitti minulle eräänä sunnuntai-iltapäivänä. Kun vastasin puhelimeen, hän kysyi: ”Ehditkö lähtemään kanssani? Tarvitsen apuasi.” Hän selitti vain, että hän halusi minun lähtevän kanssaan käymään erään naisen luona, jota en tuntenut mutta jolla ei ollut ruokaa ja jonka oli tarpeen oppia hoitamaan raha-asioitaan paremmin.

Tiesin, että piispalla oli piispakunnassa kaksi kokenutta neuvonantajaa. Kummallakin oli kypsyttä ja paljon kokemusta. Toinen neuvonantajista omisti ison liikeyrityksen, ja myöhemmin hänestä tuli lähetysjohtaja ja johtava auktoriteetti. Toinen neuvonantajista oli maineikas tuomari kaupungissa.

Minä olin piispan vasta kutsuttu ensimmäinen apulainen pappien koorumissa. Hän tiesi, että ymmärrykseni huoltotyön periaatteista oli vähäinen. Vielä vähemmän tiesin raha-asioiden hoidosta. En ollut vielä kirjoittanut yhtään sekkiä, minulla ei ollut pankkitiliä enkä ollut edes nähnyt henkilökohtaista talousarviota. Kokemattomuudestani huolimatta ymmärsin kuitenkin, että piispa oli äärimmäisen vakavissaan, kun hän sanoi: ”Tarvitsen apuasi.”

Olen sittemmin ymmärtänyt, mitä tuo innoitettu piispa tarkoitti. Hän näki minussa kultaisen tilaisuuden valmistaa erästä pappeudenhaltijaa. Olen varma, ettei hän edeltäkäsini nähnyt siinä harjaantumattomassa pojassa tulevaa johtavan piispakunnan jäsentä. Mutta sinä päivänä ja kaikkina niinä päivinä, jolloin tunsin hänet vuosien mittaan, hän suhtautui minuun

kuin hyvin lupaavaan valmistamisen projektiin.

Piispa tuntui nauttivan siitä, mutta se oli hänelle työtä. Kun palasimme kotiini käytyämme apua tarvitsevan lesken luona, piispa pysäköi auton. Hän avasi hyvin kuluneet ja täynnä merkintöjä olevat pyhät kirjoituksensa. Ja hän ojensi minua ystävällisesti. Hän sanoi minulle, että minun piti opiskella pyhiä kirjoituksia ja oppia lisää. Mutta varmasti hän näki, että olin kyllin heikko ja vähäinen ottaakseni vastaan opetusta. Vielä tänäkin päivänä muistan, mitä hän opetti sinä iltapäivänä. Mutta sitäkin paremmin muistan, kuinka hän luotti siihen, että voisin oppia ja olla parempi – ja että olisin sitä.

Hän näki todellisen minäni yli niihin mahdollisuuksiin, joita piilee ihmisessä, joka tuntee itsensä kyllin heikoksi ja vähäiseksi halutakseen Herran apua ja uskoakseen saavansa sitä.

Piispat, lähetysjohtajat ja isät voivat päättää toimia niiden mahdollisuuksien mukaisesti. Näin sen äskettäin todistuskokouksessa, kun eräs diakonien koorumin johtaja lausui todistuksensa. Hänestä oli tulossa opettaja, ja hän jättäisi taakseen kooruminsa jäsenet.

Hän todisti hyvin tunteisiin vetoavalla äänellä siitä, kuinka hänen kooruminsa jäsenet olivat kasvaneeet hyvytydessä ja voimassa. En ole koskaan kuullut kenenkään ylistävän järjestöä hienommin kuin hän sen teki. Hän ylisti heidän palveluaan. Ja sitten hän sanoi tietävänsä, että oli pystynyt auttamaan uusia diakoneja näiden tuntiessa riittämättömyyttä, koska hän oli itse tuntenut riittämättömyyttä, kun hänestä oli tullut pappeudenhaltija.

Se, että hän oli tuntenut itsensä heikoksi, oli tehnyt hänestä kärsivällisemmän, myötätuntoisemman ja siten kykenevämmän vahvistamaan

ja palvelemaan muita. Minusta näytti siltä, että niiden kahden vuoden aikana Aaronin pappeudessa hänestä oli tullut kokenut ja viisas. Hän oli oppinut, että kooruminjohtajana häntä oli auttanut selkeä ja elävä muistikuva hänen omista tarpeistaan kaksi vuotta nuorempana. Hänen haasteensa tulevaisuudessa, kun hän olisi johtaja, ja meidän haasteemme ilmaantuu silloin, kun ajan ja menestymisemme myötä nuo muistikuvat haalistuvat ja hämärtyvät.

Paavali varmaankin näki sen vaaran neuvoessaan nuorempaa pappeus-toveriaan Timoteusta. Hän kannusti ja opetti tätä valmistautumaan itse pappeudessa ja auttamaan Herraa valmistamaan muita.

Kuunnelkaa, mitä Paavali sanoi Timoteukselle, nuoremmalle toverilleen:

”Kenenkään ei pidä väheksyä sinua nuoruutesi vuoksi. Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä puheisiasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa.

Lue seurakunnalle pyhiä kirjoituksia, kehota ja opeta ahkerasti siihen saakka, kun tulen.

Älä lyö laimin armolahjaa, jonka sait silloin, kun vanhimmat profeettain sanojen perusteella panivat kätensä sinun päällesi. – –

Valvo itseäsi ja opetustasi¹, pidä kiinni näistä ohjeista! Silloin pelastat sekä itsesi että ne, jotka kuulevat sinua.”²

Paavali antoi hyvän neuvon meille kaikille. Älkää kantako huolta siitä, kuinka kokemattomia olette tai luulette olevanne, vaan ajatelkaa sitä, mitä teistä voi Herran avulla tulla.

Se opetus, jolla Paavali kehottaa meitä kestitsemään itseämme valmistautumisessamme pappeudessa, on Kristuksen sanat, jotta voimme niiden avulla tulla kelvollisiksi saamaan

Pyhän Hengen. Silloin voimme tietää, mitä Herra haluaisi meidän tekevän palvelutyössämme, ja saada rohkeutta tehdä se, kohtasimmepa tulevaisuudessa mitä vaikeuksia tahansa.

Meitä valmistetaan pappeuden palvelutyöhön, joka käy ajan myötä yhä haastavammaksi. Esimerkiksi lihaksemme ja aivomme ikääntyvät siinä missä mekin. Kykymme oppia ja muistaa se, mitä olemme lukeneet, heikkenee. Sen pappeuden palvelutyön tekeminen, mitä Herra odottaa meiltä, vaatii elämässämme päivä päivältä yhä enemmän itsekuria. Me voimme olla valmiita siihen koetukseen lisäämällä joka päivä uskoa palvelemisen avulla.

Herra on antanut meille mahdollisuuden valmistautua sen avulla, mitä Hän on kutsunut pappeuden valaksi ja liitoksi³.

Se on liitto, jonka teemme Jumalan kanssa ja jonka mukaan pidämme kaikki Hänen käskynsä ja palvelemme, kuten Hän palvelisi, jos Hän olisi läsnä henkilökohtaisesti. Sen mittapuun mukaan eläminen parhaan kykymme mukaan lisää sitä voimaa, jota tarvitsemme kestääksemme loppuun asti.

Suurenmoiset opettajat pappeudessa ovat näyttäneet minulle, kuinka sitä voimaa voi lisätä: ottamalla tavaksi jatkaa eteenpäin huolimatta väsymyksestä ja pelosta, jotka saattaisivat saada ajattelemaan luovuttamista. Herran suurenmoiset opettajat ovat näyttäneet minulle, että hengellisen kestävyuden voima tulee siitä, että jatkaa työskentelyä ohi sen vaiheen, jolloin muut olisivat pitäneet tauon.

Teillä suurenmoisilla pappeusjohtajilla, jotka olette kasvattaneet tätä hengellistä voimaa nuoruudessanne, on sitä yhä, kun fyysiset voimat heikkenevät.

Nuorempi veljeni oli työmatkalla eräässä pienessä utahilaisessa

kaupungissa. Hän sai puhelun hotellihuoneeseensa presidentti Spencer W. Kimballilta. Oli myöhäinen ilta, ja veljelläni oli ollut rankka työpäivä. Samaa voi varmaankin sanoa myös presidentti Kimballista, joka aloitti keskustelun tähän tapaan. Hän sanoi: ”Kuulin, että olet kaupungissa. Tiedän, että on myöhä ja olet ehkä vuoteessa, mutta voisitko auttaa minua? Tarvitsen sinut toverikseni tarkastaaksemme kaikkien seurakuntakeskustemme tilan tässä kaupungissa.” Veljeni lähti sinä iltana presidentti Kimballin mukaan, vaikkei hänellä ollut tietoa seurakuntakeskusten ylläpidosta tai seurakuntakeskuksista ylipäätään, eikä hän tiennyt, miksi presidentti Kimball tekisi jotakin sellaista pitkän päivänsä päätteeksi tai miksi tämä tarvitsi mitään apua.

Vuosia myöhemmin sain Japanissa samanlaisen puhelun hotelliin myöhään illalla. Olin silloin kirkon uusi kouluasiainmies. Tiesin, että presidentti Gordon B. Hinckley oli omaan tehtävänsä liittyen käymässä Japanissa ja yöpyi samassa hotellissa. Vastasin puhelimeen sen soidessa juuri kun olin paneutunut vuoteeseen käydäkseni nukkumaan. Olin uupunut tehtyäni kaiken sen, mihin luulin minulla olevan voimia.

Presidentti Hinckley kysyi miellyttävällä äänellään: ”Miksi sinä olet nukkumassa, kun minä olen täällä lukemassa käsikirjoitusta, joka meitä on pyydetty käymään läpi?” Niinpä nousin ylös ja ryhdyin työhön, vaikka tiesinkin, että presidentti Hinckley pystyisi esittämään käsikirjoituksesta paremman selonteon, kuin minä mitenkään pystyisin. Mutta jotenkin hän sai minut tuntemaan, että hän tarvitsi apuani.

Miltei jokaisen kokouksen päätteeksi presidentti Thomas S. Monson kysyy ensimmäisen presidenttikunnan sihteeriltä: ”Olenko työni suhteen

Davao, Filippiinit

aikataulussa?” Ja hän aina hymyilee saadessaan vastauksen: ”Voi kyllä, presidentti, olet aikataulussa.” Presidentti Monsonin tyytyväinen hymy on minulle viesti. Se saa minut ajattelemaan: ”Onko vielä jotakin enemmän, mitä voisin tehdä tehtävissäni?” Ja sitten palaan työhön toimistooni.

Suurenmoiset opettajat ovat näyttäneet minulle, kuinka voin valmistautua pitämään valan ja liiton, kun aika ja ikä vaikeuttavat sitä. He ovat näyttäneet ja opettaneet minulle, kuinka voin harjoittaa itsekuria työskennelläkseni uutterammin kuin luulin pystyväni, kun minulla vielä on terveyttä ja voimia.

En voi olla täydellinen palvelija joka hetki, mutta voin yrittää ponnistella enemmän kuin luulin pystyväni. Kun olen varhain ottanut sen tavaksi, olen valmistautunut myöhemmin tulevia koettelemuksia varten. Teitä ja minua voidaan valmistaa voimalla pitää valamme ja liittomme niiden koetusten läpi, joita epäilemättä tulee elämämme lopun lähestyessä.

Näin todisteen siitä eräessä kirkon kouluneuvottelukunnan kokouksessa. Siinä vaiheessa presidentti Spencer W. Kimball oli jo palvellut vuosia kärsien samalla jatkuvista terveyteen liittyvistä haasteista, joita vain Job ymmärtäisi. Presidentti Kimball johti sen aamun kokousta.

Yhtäkkiä presidentti Kimball lakkasi puhumasta. Hän lypsähti tuolissaan. Hänen silmänsä menivät kiinni. Hänen

päänsä notkahti rinnalle. Istuin hänen lähellään. Vanhin Holland istui meidän vieressämme. Me kaksi nousimme autamaan presidentti Kimballia. Koska olimme kokemattomia toimimaan hätätilanteissa, päätimme kantaa hänet hänen istuessa yhä tuolissaan hänen lähellä olevaan toimistoonsa.

Tuona äärimmäisen hätänsä hetkenä presidentti Kimballista tuli meidän opettajamme. Nostimme kumpikin hänen tuoliaan omalta puoleltamme ja kannoimme hänet kokoushuoneesta kirkon hallintorakennuksen käytävään. Yhä pökertyneenä hän raotti silmiään ja sanoi: ”Voi, varottehan, ettette loukkaa selkäänne.” Kun pääsimme hänen toimistonsa ovelle, hän sanoi: ”Voi, minusta tuntuu kamaalta, kun keskeytin kokouksen.” Vain hetki sen jälkeen kun olimme tuoneet hänet hänen toimistoonsa ja tietämättä vieläkään, mitä hänen ongelmansa olivat, hän katsahti meihin ja sanoi: ”Eikö teidän pitäisi palata siihen kokoukseen?”

Lähdimme ja kiiruhdimme takaisin tietäen, että jollakin tavoin meidän osallistumisellamme kokoukseen oli varmasti merkitystä Herralle. Lapsuudesta asti presidentti Kimball oli pakottanut itsensä venymään kestävyiden rajojensa yli palvellakseen ja rakastaakseen Herraa. Se oli hänellä niin syvään juurtunut tapa, että se auttoi häntä hänen tarvitessaan sitä. Hän oli valmistautunut. Ja niinpä hän

pystyi opettamaan meitä ja näyttämään meille, kuinka voimme valmistautua pitämään valan ja liiton: valmistautumalla vakaasti vuosien mittaan käyttäen kaiken voimamme tehtäviin, jotka saattavat tuntua pieniltä pienine seurauksineen.

Rukoukseni on, että voimme pitää pappeuden liittomme tullaksemme itse kelvollisiksi iankaikkiseen elämään ja auttaaksemme niitä, joita meidät kutsutaan opettamaan. Lupaan teille, että jos teette kaiken voitavanne, Jumala lisää voimaanne ja viisauttanne. Hän antaa teille kokemusta. Lupaan teille, että ne, joita koulutatte ja joille näytätte esimerkkiä, ylistävät nimeänne, kuten minä olen tänään ylistänyt niitä suurenmoisia kouluttajia, jotka olen tuntenut.

Todistan, että Isä Jumala elää ja rakastaa teitä. Hän tuntee teidät. Hän ja Hänen ylösnoussut ja kirkastettu Poikansa Jeesus Kristus ilmestyivät kokemattomalle pojalle Joseph Smithille. He uskoivat hänelle evankeliumin täyteen ja tosi kirkon palauttamisen. He kannustivat häntä, kun hän tarvitsi sitä. He antoivat hänen kokea rakastavaa kuritusta, kun se saisi hänet nöyrytymään niin että hän voisi ylentyä. He valmistivat häntä – ja He valmistavat meitä – saamaan voiman jatkaa työskentelyä kohti selestistä kirkkautta, joka on kaiken pappeuden palvelutyön päämäärä ja syy.

Jätän teille siunaukseni, niin että pystytte huomaamaan ne loistavat mahdollisuudet, joita Jumala on antanut teille kutsuessaan teidät ja valmistaessaan teitä Hänen palvelutyöhönsä ja palvelemaan muita. Rakkaan johtajamme ja opettajamme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 2. Nefi 32:3–6.
2. 1. Tim. 4:12–14, 16.
3. Ks. OL 84:39.

Presidentti Thomas S. Monson

Uskalla seistä yksin

Olkaamme aina rohkeita ja valmistautuneita puolustamaan sitä, mihin me uskomme.

Rakkaat veljeni, on valtava etu-
keus saada olla kanssanne tänä
iltana. Meillä Jumalan pappeuden
haltijoilla on välillämme vahva side ja
veljeys.

Luemme Op in ja liittojen luvun 121
jakeesta 36, että ”pappeuden oikeudet
on liitetty erottamattomasti taivaan
voimiin”. Mikä ihmeellinen lahja meille
onkaan annettu: olla pappeudenhaltija
– pappeuden, joka on ”liitetty erot-
tamattomasti taivaan voimiin”. Tämä
kallisarvoinen lahja tuo kuitenkin
mukanaan paitsi erityisiä siunauksia
myös vakavia velvollisuuksia. Meidän
täytyy käyttäytyä elämässämme niin,
että olemme aina kelvollisia pap-
peuteen, joka meillä on. Me elämme
aikana, jolloin ympärillämme on
paljon sellaista, minkä tarkoituksena
on houkutella meitä poluille, jotka
saattavat johtaa meidän tuhoomme.
Sellaisten polkujen välttäminen vaatii
päättäväisyyttä ja rohkeutta.

Muistan ajan – ja jotkut teistä täällä
tänä iltana muistavat myös – jolloin
useimpien ihmisten periaatteet olivat
hyvin samanlaisia kuin meidän peri-
aatteemme. Se ei enää ole totta. Luin
äskettäin *New York Times* -lehden
artikkelin eräästä kesällä 2008 teh-
dystä tutkimuksesta. Eräs arvostettu
Notre Dame -yliopiston sosiologi
johti tutkimusryhmää, joka haastatteli

perusteellisesti 230:tä nuorta aikuista
eri puolilla Amerikkaa. Uskoakseni
voimme hyvin olettaa, että tulok-
set olisivat samanlaisia useimmissa
maailmankolkissa.

Kerron teille vain osan tästä hyvin
paljonpuhuvasta artikkelista:

”Haastattelijat esittivät avoimia
kysymyksiä oikeasta ja väärästä,
moraalisista pulmatilanteista sekä
elämän tarkoituksesta. Vastaukset oli-
vat sekavia – – huomaa, että nuorilla
on vaikeuksia sanoa mitään järkevää
näistä asioista. Heillä ei yksinkertai-
sesti ole siihen tarvittavia käsitteitä tai
sanastoa.

Kun nuoria pyydettiin kuvailemaan
jotakin kohtaamaansa moraalista pul-
matilannetta, kaksi kolmasosaa heistä
joko ei pystynyt vastaamaan kysy-
mykseen tai kuvaili ongelmatilanteita,
jotka eivät liity lainkaan moraaliin –
kuten esimerkiksi olisiko heillä varaa
vuokrata tietty asunto tai oliko heillä
tarpeeksi kolikoita pysäköintimittariin.”

Artikkeli jatkuu:

”Tyypillinen kanta, johon suurin
osa heistä palasi yhä uudelleen, oli se,
että moraaliset valinnat ovat pelkäs-
tään henkilökohtaisia mieltymyksiä.
'Se on henkilökohtaista', vastaajat
tavallisesti sanoivat. 'Se riippuu yksi-
löstä. Mikä minä olen siitä puhumaan?’

Hylättyään sokean kunnioituksen

auktoriteetteja kohtaan monet nuorista
ovat päätyneet toiseen ääripäähän
[sanoen]: 'Minä tekisin sitä, mistä arve-
lisiin tulevani onnelliseksi tai niin kuin
minusta tuntuisi. Minulla ei ole mitään
muuta keinoa tietää, mitä tehdä, kuin
se, miltä minusta itsestäni tuntuu.’”

Haastattelijat korostivat sitä, että
suurimmalle osalle nuorista, joiden
kanssa he puhuivat, ”koulut, instituutit
[tai] perheet eivät olleet antaneet
keinoja kehittää moraalista vaistoaan”¹.

Veljet, kenelläkään ääneni kuu-
luvilla olevalla ei pitäisi olla mitään
epäilyä siitä, mikä on moraalista ja
mikä ei ole, eikä kenelläkään pitäisi
olla mitään epäilyä siitä, mitä meiltä
Jumalan pappeuden haltijoina odo-
tetaan. Meille on opetettu Jumalan
lakeja, ja niitä opetetaan meille edel-
leen. Huolimatta siitä, mitä saatatte
nähdä tai kuulla muualla, nämä lait
ovat muuttumattomat.

Kun me elämme jokapäiväistä
elämäämme, on miltei väistämätöntä,
että uskoamme koetellaan. Joskus
saatamme huomata olevamme muiden
ympäröimänä ja olla silti vähemmis-
tönä tai jopa yksin puolustamassa
tietoa siitä, mikä on hyväksyttävää
ja mikä ei ole. Onko meillä moraa-
lista rohkeutta puolustaa lujana omia
uskonkäsityksiämme, vaikka meidän
täytyisi tehdä se yksin? Jumalan pap-
peuden haltijoina meille on äärimmäi-
sen tärkeää, että me kykenemme koh-
taamaan – rohkeina – mitkä tahansa
eteemme tulevat haasteet. Muistakaa
Tennysonin sanat: ”Voimani on kuin
kymmenen voima, sill' sydämeni puh-
das on.”²

Yhä useammin joillakin kuului-
suuksilla ja muilla ihmisillä, jotka
syystä tai toisesta ovat julkisuudessa,
on taipumus pilkata uskontoa yleensä
ja toisinaan etenkin meidän kirk-
koamme. Jos meidän todistuksemme
ei ole juurtunut tarpeeksi lujasti,

sellaiset arvostelut voivat saada meidät epäilemään omia uskonkäsityksiämme tai horjumaan päätöksissämme.

Lehin näyssä elämän puusta, mikä on 1. Nefin kirjan luvussa 8, Lehi näkee muun muassa ihmisiä, jotka pitävät kiinni rautakaiteesta, kunnes he tulevat elämän puun luokse ja nauttivat sen hedelmää, jonka tiedämme kuvaavan Jumalan rakkautta. Sitten, surullista kyllä, nautittuaan hedelmää jotkut ovat häpeissään, koska ihmislasten ylpeyttä kuvaavat ”suuressa ja avarassa rakennuksessa” olevat ihmiset osoittelevat heitä sormellaan ja pilkkaavat heitä – ja he lankeavat kielletyille poluille ja joutuvat hukkaan.³ Miten voimallinen keino vastustajalle onkaan ivailu ja pilkkaaminen! Siis veljet, onko meillä rohkeutta pysyä vahvana ja lujana kohdatessamme sellaista hankalaa vastustusta?

Ensimmäinen kokemukseni siitä, kun puolustin rohkeasti vakaumustani,

taisi tapahtua palvellessani Yhdysvaltain laivastossa toisen maailmansodan lopulla.

Laivaston alokasleiri ei ollut mikään helppo kokemus minulle eikä kenellekään sen läpi käyneelle. Ensimmäiset kolme viikkoa olin vakuuttunut, että henkeni oli vaarassa. Laivasto ei yrittänyt kouluttaa minua, se yritti tehdä minusta selvää.

Muistan ikuisesti, kun ensimmäisen viikon jälkeen koitti sunnuntai. Saimme komentavalta kersantilta tervetulleen viestin. Seisoessamme asennossa harjoituskentällä Kalifornian raikkaassa tuulenvireessä kuulimme hänen käskynsä: ”Tänään jokainen menee kirkkoon – siis kaikki minua lukuun ottamatta. Minä aion rentoutua!” Sitten hän huusi: ”Kaikki te katoliset, te kokoonnutte Camp Decaturiin – älkääkä tulko takaisin ennen kello kolmea. Eteenpäin, mars!” Aika suuri joukko lähti pois. Sitten hän ärjyi seuraavan käskynsä: ”Te, jotka olette

juutalaisia, te kokoonnutte Camp Henryyn – älkääkä tulko takaisin ennen kello kolmea. Eteenpäin, mars!” Vähän pienempi joukko marssi pois. Sitten hän sanoi: ”Te loput protestantit kokoonnutte Camp Farragutin tiloissa – älkääkä tulko takaisin ennen kello kolmea. Eteenpäin, mars!”

Mielessäni kävi heti ajatus:

”Monson, sinä et ole katolinen, sinä et ole juutalainen, sinä et ole protestantti. Sinä olet mormoni, joten sinä jätät seisomaan paikallesi!” Voin vakuuttaa teille, että tunsin olevani aivan yksin. Rohkea ja päättäväinen kylläkin, mutta yksin.

Sitten kuulin suopeimmat sanat, mitä koskaan kuulin tämän kersantin lausuvan. Hän katsoi minuun päin ja kysyi: ”Entä miksikäs te miehet itseänne kutsutte?” Siihen hetkeen asti en ollut huomannut, että vieressäni tai takanani harjoituskentällä seisoi muitakin. Melkein yhteen ääneen jokainen meistä vastasi: ”Mormoneiksi!” On vaikea kuvata iloa, joka täytti sydämeni, kun katsoin taakseni ja näin kourallisen muita laivaston alokkaita.

Kersantti raapi päätään hämmentynyt ilme kasvoillaan, mutta lopulta hän sanoi: ”No te kaverit, menkää etsimään jokin kokoontumispaikka. Älkääkä tulko takaisin ennen kello kolmea. Eteenpäin, mars!”

Marssiessamme pois ajattelin vuosia aiemmin Alkeisyhdistyksessä oppimani lorun sanoja:

*Uskalla olla mormoni,
uskalla yksin seistä.
Puolesta vakaumuksesi
uskalla taittaa peistä.*

Vaikka kokemuksen päättyikin toisin kuin olin odottanut, olin ollut halukas seisomaan yksinkin, jos se olisi ollut tarpeen.

Sen päivän jälkeen on ollut hetkiä, jolloin takanani ei seisonutkaan ketään, ja näin ollen todella *seisoin* yksin. Kuinka kiitollinen olenkaan, että tein kauan sitten tuon päätöksen pysyä vahvana ja uskollisena, aina valmistautuneena ja valmiina puolustamaan uskontoani, mikäli tarve vaatisi.

Siltä varalta, että joskus tuntisimme olevamme riittämättömiä edessämme oleviin tehtäviin, veljet, saanen kertoa teille toteamuksesta, jonka silloinen kirkon presidentti Ezra Taft Benson esitti puhuessaan Kaliforniassa vuonna 1987 suurelle joukolla kirkon jäseniä. Presidentti Benson sanoi:

”Kautta kaikkien aikojen profeetat ovat katsoneet ajan käytäviä pitkin meidän aikaamme. Miljardit kuolleet ja vielä syntymättömät katsovat meihin. Älkää erehtykö tässä asiassa – te olette merkitty sukupolvi. – –

Lähes kuusituhatta vuotta Jumala on pitänyt teitä luonaan ja antanut teidän tulla esiin viimeisinä päivinä ennen Herran toista tulemistä. Jotkut ihmiset hairahtuvat, mutta Jumalan valtakunta pysyy vahingoittumattomana odottaen johtajansa – Jeesuksen Kristuksen – paluuta.

Vaikka tätä sukupolvea verrataan pahuudessaan Nooan päiviin, jolloin Herra puhdisti maan vedenpaisumuksella, tällä kertaa kyseessä on suuri eroavuus. Se on siinä, että Jumala on säästänyt viimeiseen vuoroon vahvimpia lapsiaan, jotka auttavat viemään valtakunnan voittoon.”⁴

Niin, veljet, me edustamme joitakin

Hänen vahvimista lapsistaan. Meillä on vastuu olla kelpollisia kaikkiin niihin loistaviin siunauksiin, joita taivaallisella Isällämme on tarjolla meitä varten. Minne tahansa menemmekin, pappeutemme kulkee mukana. Seisomme me pyhissä paikoissa? Ennen kuin vaarannatte itsenne ja pappeutenne menemällä sellaisiin paikkoihin tai osallistumalla sellaisiin toimintoihin, jotka eivät ole teidän tai tuon pappeuden arvoisia, pyydän teitä ottamaan huomioon seuraukset. Jokaiselle meistä on annettu Aaronin pappeus. Sen yhteydessä jokainen sai voiman, jolla on enkelien palveluksen avaimet. Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut:

”Teillä ei ole varaa tehdä mitään, mikä laskisi verhon teidän ja hyväksenne palvelevien enkeleiden välille.

Te ette voi olla missään suhteessa moraalityttömiä. Ette voi olla epärehellisiä. Ette voi pettää tai valehdella. Ette voi käyttää Jumalan nimeä turhaan tai puhua rivosti ja silti saada oikeuden enkelten palvelukseen.”⁵

Jos jotkut teistä ovat kompastuneet matkallaan, haluan teidän ymmärtävän ilman minkäänlaista epäilystä, että tie takaisin on olemassa. Tätä tapahtumasarjaa kutsutaan parannukseksi. Meidän Vapahtajamme antoi henkensä tarjotakseen teille ja minulle tuon siunatun lahjan. Vaikka parannuksen polku ei ole helppo, lupaukset ovat todellisia. Meille on sanottu: ”Vaikka teidän syntyne ovat verenpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi”⁶ – – enkä

enää muista [niitä]”⁷. Mikä lausunto. Millainen siunaus. Mikä lupaus.

Jotkut teistä ehkä ajattelevat mielessään: ”No, en elä kaikkien käskyjen mukaan enkä tee kaikkea, mitä minun pitäisi, mutta silti elämäni sujuu aika hyvin. Luulen, että voin sekä syödä kakkuni että säästää sen.” Uskokaa pois, veljet, ettei se pidemmän päälle onnistu.

Joitakin kuukausia sitten sain kirjeen eräältä mieheltä, joka luuli kerran voivansa saada sen kaiken. Hän on nyt tehnyt parannuksen ja saattanut elämänsä sopusointuun evankeliumin periaatteiden ja käskyjen kanssa. Haluan lukea teille otteen hänen kirjeestään, sillä se edustaa vajavaisen ajattelutavan todellisuutta: ”Minun on täytynyt oppia itse (kantapään kautta), että Vapahtaja oli ehdottoman oikeassa sanoessaan: ’Kukaan ei voi palvella kahta herraa. Jos hän toista rakastaa, hän vihaa toista; jos hän toista pitää arvossa, hän halveksii toista. Te ette voi palvella sekä Jumalaa että mammonaa.’⁸ Minä yritin, niin kovasti kuin vain yrittää voi, palvella kumpaakin. Lopulta minä sain”, hän sanoi, ”kaiken sen tyhjyyden, pimeyden ja yksinäisyyden, joita Saatana tarjoaa niille, jotka uskovat hänen petoksiinsa, harhoihinsa ja valheisiinsa.”

Jotta voisimme olla vahvoja ja kestäisimme kaikki ne voimat, jotka vetävät meitä väärään suuntaan, tai kaikki ne äänet, jotka kehottavat meitä valitsemaan väärän polun, meillä täytyy olla oma todistus. Olittepa 12 tai 112 – tai mitä tahansa siltä väliltä – voitte tietää itse, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on tosi. Lukekaa Mormonin kirja. Pohtikaa sen opetuksia. Kysykää taivaalliselta Isältä, onko se totta. Meille on luvattu, että ”jos te kysytte vilpittömin sydämin, vakain aikkein, Kristukseen uskoen, hän ilmoittaa [siitä] teille totuuden Pyhän Hengen voimalla”⁹.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit

Lokakuu 2011

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIIN KOORUMI

Boyd K. Packer

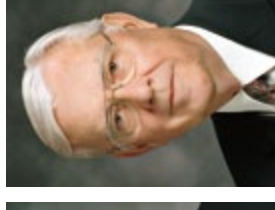
L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

Ronald A. Rasband

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

Tad R. Callister

SEITSEMÄNKYMMENEN ENSIMMÄINEN KOORUMI

(caakkojärjestyksessä)

Marcos A. Adunkaitis

Jose L. Alonso

Carlos H. Arnado

Ian S. Aderin

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gerald Causse

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Conhage

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Duncan

David F. Evans

Enrique R. Faldaballo

Eduardo Gavaret

Carlos A. Goady

Christoffer Goehlen jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Gow

James J. Hamala

Keith K. Hilbig

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Richard J. Moynnes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pucker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Raimel E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

Jose A. Taxeira

Octaviano Tenorio

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinos

W. Christopher Waddell

William R. Walker

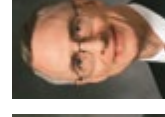
F. Michael Watson

Kazuhiko Yamashita

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Craig A. Cardon

Bruce A. Carlson

J. Deen Connish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Haleck

Larry R. Lawrence

Per G. Molin

James B. Martino

Jairo Marzagrandi

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

JOHTAVA PIISPAKUNTA

Richard C. Edgley
ensimmäinen
neuvonantaja

H. David Burton
johtava piispa

Keith B. McMullin
toinen
neuvonantaja

**Myöhempien aikojen pyhiä kokoon-
tuu eri paikkoihin kautta maailman
kuulemaan yleiskonferenssipuheita
omalla kielellään (ks. OL 90:11).
Kuvissa myötöpäivään ylhäältä
vasemmalta alkaen on kirkon jäseniä
Johannesburgissa Etelä-Afrikassa,
Salvadorissa Brasiliassa, San Salva-
dorissa El Salvadorissa, Montrealissa
Kanadassa, Montalbanissa Filippii-
neillä, Gómez Palaciossa Meksikossa
ja Tokiossa Japanissa.**

Kun tiedämme Mormonin kirjan olevan totta, siitä seuraa, että Joseph Smith oli todella profeetta ja että hän näki Jumalan, iankaikkisen Isän, ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen. Siitä seuraa myös, että evankeliumi palautettiin näinä myöhempinä aikoina Joseph Smithin kautta – mihin kuuluu sekä Aaronin että Melkisedekin pappeuden palautus.

Kun meillä sitten on todistus, meidän velvollisuutenamme on kertoa tuosta todistuksesta muille. Monet teistä veljistä olette palvelleet läheytysaarnajina eri puolilla maailmaa. Monet teistä nuorista miehistä tulette vielä palvelemaan. Valmistautukaa nyt sitä tilaisuutta varten. Huolehtikaa siitä, että olette kelvollisia palvelemaan.

Jos olemme valmistautuneita kertomaan evankeliumista muille, olemme valmiina vastaamaan apostoli Pietarin neuvoon, kun hän kehotti: ”Olkaa aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu.”¹⁰

Saamme koko elämämme ajan tilaisuuksia kertoa uskonkäsityksistämme, vaikka emme aina tiedä, milloin meitä kutsutaan tekemään niin. Sellainen tilaisuus tuli minulle vuonna 1957, kun työskentelin kustannusalalla ja minua pyydettiin menemään Texasin Dallasiin, jota kutsutaan joskus kirkkojen kaupungiksi, puhuakseni siellä eräässä kokouksessa. Kokouksen päätyttyä menin kiertoajelulle kaupungin lähiöihin. Ohittaessamme erilaisia kirkkoja bussinkuljettaja kommentoi: ”Vasemmalla näette metodistikirkon” tai ”Oikealla näkyy katolinen katedraali”.

Kun ohitimme eräällä kukkulalla sijaitsevan kauniin punaisen tiilirakennuksen, kuljettaja huudahti: ”Mormonit kokoontuvat tuossa rakennuksessa.” Bussin takaosassa oleva nainen kysyi: ”Kuljettaja, voitko kertoa

meille vähän enemmän mormoneista?”

Kuljettaja pysäytti bussin kadun laitaan, kääntyi ympäri istuimellaan ja vastasi: ”Rouva, tiedän mormoneista vain sen, että he kokoontuvat siinä punaisessa tiilirakennuksessa. Onko tässä bussissa ketään, joka tietäisi jotakin enemmän mormoneista?”

Odotin jonkun vastaavan. Etsin katseellani jokaisen henkilön kasvoilta jonkinlaista merkkiä siitä, että hän halusi sanoa jotakin. Ei mitään. Ymmärsin, että oli minun tehtäväni tehdä, kuten apostoli Pietari kehotti, ”– [olla] aina [valmis] antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin [minun toivoni] perustuu”. Ymmärsin myös tässä sanonnassa piilevän totuuden: ”Kun tulee aika tehdä päätös, valmistautumisen aika on ohi.”

Seuraavien noin viidentoista minuutin ajan minulla oli etuoikeus kertoa bussissa olijoille todistukseni kirkosta ja meidän uskonkäsityksistämme. Olin kiitollinen todistuksestani ja kiitollinen siitä, että olin valmistautunut kertomaan siitä.

Rukoilen koko sydämestäni ja sielustani, että jokainen mies, jolla on pappeus, kunnioittaa sitä pappeutta ja on uskollinen sille luottamukselle, jota sen antamisella ilmaistiin. Tietäköön jokainen meistä pappeudenhaltijoista, mihin uskoo. Olkaamme aina rohkeita ja valmistautuneita puolustamaan sitä, mihin me uskomme, ja jos meidän täytyy tehdä se yksin, tehkäämme se rohkeasti, sen voiman vahvistamina,

että todellisuudessa emme ole koskaan yksin, kun seisomme taivaallisen Isämme rinnalla.

Kun mietimme sitä suurenmoista lahjaa, jonka olemme saaneet – ”pappeuden oikeudet on liitetty erottamattomasti taivaan voimiin” – päättäkäämme aina varjella ja puolustaa sitä ja olla kelvollisia sen suurenmoisiin lupauksiin. Veljet, noudattakaamme sitä Vapahtajan ohjetta meille, joka on 3. Nefissä: ”Pitäkää valonne korkealla, jotta se loistaisi maailmalle. Katso, minä olen valo, joka teidän on pidettävä korkealla – se, mitä te olette nähneet minun tekevän.”¹¹

Rukoukseni ja siunaukseni kaikille, jotka kuulevat ääneni, on, että seuraisimme aina sitä valoa ja pitäisimme sitä korkealla koko maailman nähdä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. David Brooks, ”If It Feels Right ...”, *New York Times*, 12. syyskuuta 2011, nytimes.com.
2. Artikkelissa James Faust, ”Itsekurin voima”, *Liahona*, heinäkuu 2000, s. 54.
3. Ks. 1. Nefi 8:26–28.
4. ”In His Steps”, kirkon koululaitoksen takkavalkeailta, 8. helmikuuta 1987, ks. myös ”In His Steps” julkaisussa 1979 *Devotional Speeches of the Year: BYU Devotional and Fireside Addresses*, 1980, s. 59.
5. ”Henkilökohtainen kelvollisuus käyttää pappeutta”, *Liahona*, heinäkuu 2002, s. 59.
6. Jes. 1:18.
7. Jer. 31:34.
8. Matt. 6:24.
9. Moroni 10:4.
10. 1. Piet. 3:15.
11. 3. Nefi 18:24.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Todistus

Mormonin kirja on paras opas saadaksemme tietää, kuinka hyvin menestymme ja kuinka menestyisimme paremmin.

Olen kiitollinen tästä tilaisuudesta puhua teille tänä sapatina Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon yleiskonferenssissa. Jokaisella kirkon jäsenellä on sama pyhä vastuu. Me otimme sen vastaan ja lupasimme kantaa sen hyvin, kun meidät kastettiin. Alman, Mormonin kirjan suuren profeetan, sanojen perusteella saamme tietää, että lupasimme Jumalalle, millaisia meistä tulisi: ”Halukkaita suremaan surevien kanssa, niin, ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä lienettekin, aina kuolemaan asti, jotta Jumala lunastaisi teidät ja teidät luettaisiin ensimmäiseen ylösnousemukseen kuuluvien joukkoon, jotta saisitte iankaikkisen elämän.”¹

Se on Jumalalta saatu ylevä vastuu ja loistava lupaus. Sanomani tänään on rohkaisun sanoma. Samalla kun Mormonin kirja tekee meille selväksi tuon vastuun, se myös ohjaa meitä eteenpäin iankaikkiseen elämään johtavalla polulla.

Ensiksi – lupasimme, että meistä tulee armeliaita. Toiseksi – lupasimme, että meistä tulee Jumalan todistajia.

Ja kolmanneksi – lupasimme kestää. Mormonin kirja on paras opas saadaksemme tietää, kuinka hyvin menestymme ja kuinka menestyisimme paremmin.

Aloittakaamme armeliaaksi tulemisesta. Muistutan teitä äskettäisistä kokemuksista. Monet teistä ovat osallistuneet palvelupäivään. Niitä on järjestetty tuhansia kautta maailman.

Eräs teidänkaltaistenne pyhien neuvosto rukoili tietääkseen, mitä palvelua suunnitella. He pyysivät Jumalalta apua tietääkseen, keitä meidän tulee palvella, miten palvelemme ja keitä kutsumme mukaan. He kenties rukoilivat sitäkin, etteivät unohtaisi lapioita tai juomavettä. Ennen kaikkea he rukoilivat, että kaikki palvelemiseen osallistuvat ja kaikki sitä osakseen saavat tuntisivat Jumalan rakkautta.

Tiedän, että noihin rukouksiin vastattiin ainakin yhdessä seurakunnassa. Yli 120 jäsentä tarjoutui auttamaan. Kolmessa tunnissa he siistivät täysin erään paikkakunnallamme olevan kirkon tontin. Se oli raskasta ja riemulista työtä. Tuon kirkon papit ilmaisivat kiitollisuutta. Kaikki, jotka tekivät yhdessä työtä tuona päivänä, tunsivat ykseyttä ja suurempaa rakkautta. Jotkut jopa sanoivat tunteneensa iloa

kitkiessään rikkaruohoja ja leikatesaan pensaita.

Mormonin kirjan sanat auttoivat heitä tietämään, miksi he tunsivat sitä iloa. Kuningas Benjamin sanoi kansalleen: ”[Oppikaa], että kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette – Jumalanne palveluksessa.”² Ja Mormon opetti sanoillaan Mormonin kirjassa: ”Aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, ja se kestää ikuisesti; ja kenellä sitä havaitaan olevan viimeisenä päivänä, hänen käy hyvin.”³

Herra pitää teille antamansa lupauksen, kun te pidätte omanne. Kun palvelette muita Hänen puolestaan, Hän antaa teidän tuntea rakkautaan. Aikanaan rakkauden tunteista tulee osa omaa luonnetanne. Ja saatte sydämeenne Mormonin vakuutuksen, että kun sinnikkäästi palvelette elämässä muita, teillä on kaikki hyvin.

Aivan kuten lupasitte Jumalalle, että teistä tulisi armeliaita, te lupasitte olla Hänen todistajinaan koko elämänne ajan missä sitten olettekin. Jälleen Mormonin kirja on paras tuntemani opas auttamaan meitä pitämään tuon lupauksen.

Minua pyydettiin kerran puhumaan erään yliopiston valmistujailaisuudessa. Yliopiston rehtori oli halunnut kutsua puhujaksi presidentti Gordon B. Hinckleyn mutta sai tietää, ettei tämä päässyt paikalle. Ja niinpä minä sain kutsun. Olin silloin kahdentoista apostolin koorumin nuori jäsen.

Henkilö, joka kutsui minut puhumaan, huolestui saatuaan tietää enemmän tehtävästäni apostolina. Hän soitti minulle ja sanoi, että hän ymmärsi nyt, että tehtäväni oli todistaa Jeesuksesta Kristuksesta.

Hyvin lujan sävyyn hän sanoi minulle, etten voisi siellä puhuesani tehdä niin. Hän selitti, että yliopisto kunnioitti kaikkien ihmisten

uskonnollisia käsityksiä, myös niitä, jotka kielsivät Jumalan olemassaolon. Hän toisti: ”Ette voi täyttää velvollisuuttanne täällä.”

Laskin luurin mielessäni vakavia kysymyksiä. Pitäisikö minun ilmoittaa yliopistolle, etten pitäisi sopimustani puhua? Tapahtumaan oli aikaa vain kaksi viikkoa. Esiintymisestääni siellä oli jo ilmoitettu. Mikä vaikutus sillä, etten pitäisi osaani sopimuksesta, olisi kirkon hyvälle maineelle?

Rukoilin tietääkseni, mitä Jumala halusi minun tekevän. Vastaus tuli minulle yllättävällä tavalla. Tajusin, että Nefin, Abinadin, Alman, Amulekin ja Moosian poikien esimerkki soveltui tilanteeseeni. He todistivat rohkeasti Jeesuksesta Kristuksesta ollessaan kuolemanvaarassa.

Niinpä ainoa vaihtoehto, joka minulle jäi, oli valmistautuminen. Käivoin esiin kaiken mahdollisen tiedon tuosta yliopistosta. Kun puheen pitämisen ajankohta lähestyi, levottomuuteni kasvoi ja rukoukseni voimistuivat.

Löysin – Kaislameren jakautumisen ihmeen tavoin – erään uutisartikkelin. Tuo yliopisto oli saanut mainetta siksi, että se oli tehnyt samaa kuin kirkkomme on oppinut tekemään humanitaarisissa ponnisteluissamme kautta maailman. Ja niinpä kuvailin puheessani, mitä me kumpikin olimme tehneet kohottaaksemme suuressa hädässä olevia ihmisiä. Sanoin tietäväni, että Jeesus Kristus oli syy siunauksiin, joita meidän kummankin palveleamat ihmiset olivat saaneet elämänsä.

Tilaisuuden jälkeen yleisö nousi seisten osoittamaan suosiotaan, mikä minusta tuntui hieman epätavalliselta. Olin ällistynyt mutta edelleen hieman huolissani. Muistin, mitä Abinadille oli tapahtunut. Vain Alma oli hyväksynyt hänen todistuksensa. Mutta sinä iltana suurella juhlapäivällisellä kuulin

yliopiston rehtorin sanovan, että hän oli kuullut puheessani Jumalan sanat.

Niin ihmeellinen lausuma on harvinainen kokemuksissani Kristuksen todistajana. Mutta Mormonin kirjan vaikutus luonteeseemme, voimaamme ja rohkeuteemme olla Jumalan todistajina on varma. Tuon kirjan oppi ja uskolliset esimerkit kohottavat, opastavat ja rohkaisevat meitä.

Jokainen lähetyssaarnaaja, joka saarnaa Jeesuksen Kristuksen nimeä ja evankeliumia, saa siunauksia kestitsemällä itseään päivittäin Mormonin kirjan sanoilla. Vanhemmat, jotka kamppailevat juurruttaakseen lapsen sydämeen todistuksen Vapahtajasta, saavat apua etsiessään tapaa tuoda Mormonin kirjan sanat ja hengen kotiin ja kaikkien perheensä jäsenten elämään. Se on osoittautunut meille todeksi.

Voin nähdä sen ihmeen tapahtuvan jokaisessa sakramenttikokouksessa ja jokaisessa luokassa, joihin olen osallistunut kirkossa. Puhujat ja opettajat osoittavat rakastavansa pyhiä kirjoituksia, etenkin Mormonin kirjaa, ja ymmärtävänsä niitä hyvin. Henkilökohtainen todistus kumpuaa selkeästi syvältä heidän sydämistään. He opettavat lisääntyneellä vakaumuksella ja todistavat voimallisesti.

Näen todisteita myös siitä, että menestymme paremmin sen kolmannen asian kohdalla, jonka me kaikki olemme luvanneet kasteessa. Me lupasimme kestää, pitää Jumalan käskyt niin kauan kuin elämme.

Kävin sairaalassa erään vanhan ystävän luona, joka sairasti parantumatonta syöpää. Otin mukaani kaksi nuorta tytärtämme. En odottanut, että ystäväni pystyisi edes tunnistamaan heitä. Meidän tullessamme hänen oma perheensä oli koolla ja seisoi hänen vuoteensa ympärillä.

Ystäväni kohotti katseensa ja hymyili. Tulen aina muistamaan hänen katseensa, kun hän näki, että olimme tuoneet mukamme tyttäremme. Hän viittasi heitä tulemaan lähemmäs hänen vuoteensa luo. Hän nousi istumaan, halasi heitä ja esitteli heidät perheelleen. Hän puhui siitä, miten suurenmoisia nuo kaksi pientä tyttöä olivat. Oli kuin hän olisi esitellyt prinsessoja kuninkaallisessa hovissa.

Odotin käyntimme päättyvän pikaisesti. Ajattelin, että hän oli varmasti väsynyt. Mutta kun katselin, oli kuin vuodet olisivat haihtuneet. Hän oli säteilevä ja ilmeisen täynnä rakkautta meitä kaikkia kohtaan.

Hän näytti nauttivan hetkestä aivan kuin aika olisi pysähtynyt. Suurimman

osan elämästään hän oli pitänyt huolta Herran lapsista. Mormonin kirjan kertomuksen ansiosta hän tiesi, että ylösnoussut Vapahtaja oli ottanut pienet lapset yhden kerrallaan, siunannut heitä ja sitten itkenyt ilosta.⁴ Hän oli itse kokenut tuota iloa niin kauan, että kykeni kestämään Herran rakastavassa palveluksessa loppuun asti.

Näin tuon saman ihmeen erään miehen makuuhuoneessa. Hän oli palvellut uskollisesti niin kauan, että ajattelin hänen tehneen kyliksi ja ansainneen levon.

Tiesin, että hän oli saanut pitkälistä ja kivuliasta hoitoa eräaseen sairauteen, ja lääkärit olivat sanoneet hänelle, ettei sairaus ollut parannettavissa. He eivät tarjonneet hoitoa eivätkä toivoa.

Hänen vaimonsa vei minut heidän kotonaan hänen makuuhuoneeseensa. Siellä mies oli – makaamassa selällään huolella sijatulla vuoteella. Hän oli pukeutunut juuri silitettyyn valkoiseen paitaan ja solmioon, ja hänellä oli uudet kengät.

Hän näki yllättyneen katseen silmissäni ja hiljaa nauraen selitti: ”Kun olet antanut minulle siunauksen, haluan olla valmis vastaamaan kutsuun ottaa vuoteeni ja lähteä työhön.” Osoittautui, että hän oli valmis puhutteluun, joka hänellä pian olisi Mestarin kanssa, jonka hyväksi hän oli tehnyt työtä hyvin uskollisesti.

Hän oli esimerkki täysin kääntyneistä myöhempien aikojen pyhistä, joita tapaan usein heidän palveltuaan koko elämänsä ajan uskollisesti. He jatkavat eteenpäin.

Presidentti Marion G. Romney kuvaili sitä tällä tavoin: ”Ihmisessä, joka on kokonaan kääntynyt, halu tehdä jotakin vastoin Jeesuksen Kristuksen evankeliumia on itse asiassa kuollut. Sen tilalle on tullut rakkaus Jumalaa kohtaan sekä vakaa

ja hallitseva päättäväisyys pitää Hänen käskynsä.”⁵

Juuri tuota vakaata päättäväisyyttä huomaa yhä useammin Jeesuksen Kristuksen kokeneissa opetuslapsissa. Kuten tyttäriäni tervehtinyt sisar sekä mies, joka oli uusissa kengissä valmis nousemaan ja marssimaan, he noudattavat Vapahtajan käskyä loppuun asti. Te kaikki olette nähneet sen.

Voitte nähdä sen jälleen, jos avaatte Mormonin kirjan uudelleen. Tunnen yhä ihailua sydämessäni, kun luen nämä Jumalan ikääntyvän ja päättäväisen palvelijan sanat: ”Sillä tälläkin hetkellä koko ruumiini vapisee tavattomasti yrittäessäni puhua teille; mutta Herra – – vahvistaa minua ja on sallinut minun puhua teille.”⁶

Te – kuten minä – voitte saada rohkeutta Moronin meille antamasta kestämisestä esimerkistä. Hän oli yksin palvelutyössään. Hän tiesi, että hänen elämänsä loppu oli lähellä. Ja silti, kuunnelkaa, mitä hän kirjoitti niiden ihmisten vuoksi, jotka eivät olleet vielä syntyneet ja olivat hänen vihollistensa jälkeläisiä kuolevaisuudessa: ”Niin, tulkaa Kristuksen luokse ja tulkaa

täydellisiksi hänessä ja kieltäkää itseltänne kaikki jumalattomuus; ja jos te kiellätte itseltänne kaiken jumalattomuuden ja rakastatte Jumalaa koko väkevyydestänne, mielestänne ja voimastanne, silloin hänen armonsa riittää teille, niin että te hänen armostaan voitte olla täydellisiä Kristuksessa.”⁷

Moroni esitti tuon todistuksen elämänsä ja palvelutyönsä jäähyväispuheena. Hän kehotti rakkauteen kuten profeetat kehottavat kautta Mormonin kirjan. Hän lisäsi todistuksensa Vapahtajasta, kun kuolema hämmötti hänen edessään. Hän oli todella kääntynyt Jumalan lapsi, kuten mekin voimme olla: täynnä rakkautta, uskollisia ja pelottomia todistaessamme Vapahtajasta ja Hänen evankeliumistaan sekä päättäväisiä kestämään loppuun asti.

Moroni opetti meille, mitä se meiltä vaatii. Hän sanoi, että ensimmäinen askel täydelliseen kääntymykseen on usko. Mormonin kirjan tutkiminen rukoillen vahvistaa uskoa Isään Jumalaan, Hänen rakkaaseen Poikaansa ja Hänen evankeliumiinsa. Se vahvistaa uskoa Jumalan profeettoihin, muinaisiin ja nykyisiin.

Se voi lähentää Jumalaan enemmän kuin mikään muu kirja. Se voi muuttaa elämän paremmaksi. Kehotan teitä tekemään siten kuin eräs lähestyötoverini teki. Hän oli karannut kotoa teini-ikäisenä, ja joku oli pannut Mormonin kirjan laatikkoon, jonka hän otti mukaansa suuremman onnen tavoittelussaan.

Vuodet kuluivat. Hän muutti paikasta toiseen ympäri maailman. Yhtenä päivänä, kun hän oli yksin ja onneton, hän näki laatikon. Laatikko oli täynnä tavaroita, joita hän oli kuljetanut mukanaan. Laatikon pohjalta hän löysi Mormonin kirjan. Hän luki siinä olevan lupauksen ja kokeili sitä. Hän tiesi, että se oli totta. Tuo todistus muutti hänen elämänsä. Hän löysi onnen, joka ylitti hänen rakkaimmat unelmansa.

Huolet ja kiinnostus kaikkea sitä kohtaan, mitä olette koonneet matkallanne, on saattanut piilottaa oman Mormonin kirjan näkyvistänne. Pyydän teitä hartaasti tutkimaan sen sivuja syvällisesti ja usein. Siinä on täyteydessään Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, joka on ainoa tie kotiin Jumalan luo.

Jätän teille varman todistukseni, että Jumala elää ja vastaa rukouksiinne. Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja. Mormonin kirja on tosi ja kiistaton todistus siitä, että Hän elää, että Hän on ylönnoussut ja elävä Vapahtajamme.

Mormonin kirja on kallisarvoinen todistus. Jätän teille nyt todistukseni Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moosia 18:9.
2. Moosia 2:17.
3. Moroni 7:47.
4. Ks. 3. Nefi 17:21–22.
5. Ks. Richard G. Scottin lainaamana artikkelissa ”Täydellinen kääntymys tuon onnen”, *Liahona*, heinäkuu 2002, s. 27.
6. Moosia 2:30.
7. Moroni 10:32.

Vanhin Robert D. Hales
kahdentoista apostolin koorumista

Herraan turvaaminen – toteutukoon Sinun tahtosi

Elämämme tarkoitus maan päällä on kasvaa, kehittyä ja vahvistua omien kokemustemme kautta.

Tänä sapattiaamuna kiitämme Herrastamme ja todistamme siitä, että Hän todella elää. Hänen evankeliuminsa on palautettu profeetta Joseph Smithin kautta. Mormonin kirja on tosi. Meitä johtaa tänä päivänä elävä profeetta, presidentti Thomas S. Monson. Ennen kaikkea todistamme vakaasti Jeesuksen Kristuksen sovituksesta ja siitä koituvista iankaikkisista siunauksista.

Minulla on muutaman viime kuukauden aikana ollut tilaisuus tutkia Vapahtajan sovitushuria ja sitä, kuinka Hän itse valmistautui antamaan tuon iankaikkisen uhrin meidän jokaisen hyväksi, ja oppia lisää siitä.

Hänen valmistautumisensa alkoi kuolevaisuutta edeltävässä elämässä, kun Hän turvasi Isäänsä ja sanoi: ”Isä, sinun tahtosi tapahtukoon, ja kunnia olkoon sinun ikuisesti.”¹ Tuosta hetkestä lähtien tähän päivään saakka Hän on tahdonvapauttaan käyttäen hyväksynyt taivaallisen Isän suunnitelman ja toteuttanut sitä. Pyhät kirjoitukset opettavat meille, että koko

nuoruutensa Hän oli Isänsä luona² ja ”odotti Herralta palvelutyönsä ajan tulemistä”³. Kolmenkymmenen vuoden iässä Hän kohtasi ankan kiusauksen mutta päätti vastustaa sitä ja sanoi: ”Poistu luotani, Saatana!”⁴ Getsemanessa Hän turvasi Isäänsä ja julisti: ”Mutta älköön toteutukoon minun tahtoni, vaan sinun”⁵, ja sitten Hän tahdonvapauttaan käyttäen kärsi meidän syntiemme tähden. Julkisen oikeudenkäynnin nöyryytyksen ja tuskallisen ristiinnaulitsemisen ajan Hän turvasi Isäänsä valmiina siihen, että Häntä ”[haavoitettaisiin] meidän rikkomustemme tähden – [ja runneltaisiin] meidän pahojen tekojemme tähden”⁶. Silloinkin kun Hän huusi: ”Jumalani, Jumalani, miksi hylkäsit minut?”⁷ Hän turvasi Isäänsä ja käytti tahdonvapauttaan antaen anteeksi vihamiehilleen⁸, huolehti äidistään⁹ ja kesti loppuun asti, kunnes Hänen elämänsä päättyi ja tehtävänsä kuolevaisuudessa tuli suoritetuksi¹⁰.

Olen usein miettinyt, miksi Jumalan Pojalla ja Hänen pyhillä profetoillaan

ja kaikilla uskollisilla pyhillä on koettelemuksia ja vaikeuksia silloinkin kun he yrittävät toteuttaa taivaallisen Isän tahdon. Miksi se on niin vaikeaa etenkin heille?

Ajattelen Joseph Smithiä, joka nuorena poikana kärsi sairaudesta ja koki vainoa koko elämänsä ajan. Vapahtajan tavoin hän huudahti: ”Oi Jumala, missä olet?”¹¹ Jopa silloinkin kun hän näytti olevan yksin, hän tahdonvapauttaan käyttäen turvasi Herraan ja toteutti taivaallisen Isänsä tahdon.

Ajattelen pioneeriesivanhempiämme, jotka ajettiin pois Nauvoosta, jotka ylittivät tasangot ja jotka seurasivat tahdonvapauttaan käyttäen profeettaa silloinkin kun he kärsivät sairautta, puutetta ja jotkut jopa kuoleman. Miksi niin hirveitä vaikeuksia? Mitä varten? Mihin tarkoitukseen?

Näitä kysymyksiä esittäessämme me käsitämme, että elämämme tarkoitus maan päällä on kasvaa, kehittyä ja vahvistua omien kokemustemme kautta. Miten teemme sen? Pyhät kirjoitukset antavat meille vastauksen yhdellä yksinkertaisella lauseella: me panemme toivomme Herraan.¹² Meille kaikille annetaan koettelemuksia ja vaikeuksia. Näiden kuolevaisuuden haasteiden ansiosta me ja taivaallinen Isämme näemme, seuraammeko me vapaasta tahdostamme Hänen Poikaansa. Hän tietää jo, ja meillä on tilaisuus oppia, että olivatpa olosuhteemme miten vaikeita tahansa, ”kaikki tämä antaa [meille] kokemusta ja on [meidän hyväksemme]”¹³.

Tarkoittaako tämä sitä, että me ymmärrämme aina haasteemme? Eikö meillä kaikilla ole joskus syytä kysyä: ”Oi Jumala, missä olet?”¹⁴ On! Kun puoliso kuolee, kumppani kyselee sitä kummissaan. Kun taloudelliset vaikeudet kohtaavat perhettä, isä kysyy sitä. Kun lapset eksyvät polulta, äiti ja

isä itkevät surusta. Niin, ”illalla on vieraana itku mutta aamulla ilo”¹⁵. Sitten, lisääntyneen uskomme ja ymmärryksemme sarastuksessa me nousemme ja päätämme turvata Herraan sanoen: ”Tapahtukoon sinun tahtosi.”¹⁶

Mitä Herraan turvaaminen siis tarkoittaa? Pyhissä kirjoituksissa *turvaaminen* tarkoittaa toivoa, ennakoita iloitsemista ja luottamista. Toivon ja luottamuksen kohdistaminen Herraan edellyttää uskoa, kärsivällisyyttä, nöyryyttä, sävyisyyttä, pitkämielisyyttä, käskyjen pitämistä ja loppuun asti kestämistä.

Herraan turvaaminen tarkoittaa uskon siemenen kylvämistä ja ravitsemista ”hyvin uutterasti ja kärsivällisesti”¹⁷.

Se tarkoittaa, että rukoilemme kuten Vapahtaja rukoili – Jumalaa, taivaallista Isäämme – ja sanomme: ”Tulkoon Sinun valtakuntasi. Tapahtukoon Sinun tahtosi.”¹⁸ Se on rukous, jonka lausumme koko sielustamme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen nimessä.

Herraan turvaaminen tarkoittaa

mietiskelemistä sydämessämme ja Pyhän Hengen saamista, niin että me voimme tietää ”kaiken, mitä [meidän] tulee tehdä”¹⁹.

Kun noudatamme Hengen kiuskauksia, me huomaamme, että ”ahdinko saa aikaan kestävyyttä”²⁰, ja me opimme jatkamaan ”kärsivällisesti, kunnes [meistä] tehdään täydellisiä”²¹.

Herraan turvaaminen tarkoittaa lujana pysymistä²² ja uskossa eteenpäin ponnistelemista, ”niin että [meillä] on täydellinen toivon kirkkaus”²³.

Se tarkoittaa luottamista ”yksin Kristuksen ansioihin”²⁴ ja sitä, että me sanomme Hänen armonsa avulla: ”Tapahtukoon sinun tahtosi, oi Herra, eikä meidän.”²⁵

Kun me turvaamme Herraan, me olemme ”järkkymättömiä – – käskyjen pitämisessä”²⁶ ja tiedämme, että ”[saamme] jonakin päivänä levätä kaikista [ahdingoistamme]”²⁷.

Emmekä me ”[heitä] pois [rohkeuttamme]”²⁸, niin että ”kaikki, millä [meitä] on ahdistettu, koituu yhdessä [meidän parhaaksemme]”²⁹.

Nuo ahdingot ovat monenlaisia muodoltaan ja kooltaan. Jobin kokemus muistuttaa meille, mitä meidän voidaan kutsua kestämiin. Job menetti kaiken omaisuutensa, mukaan lukien maansa, talonsa ja eläimensä, perheensä jäseniä, maineensa, fyysisen terveytensä ja jopa henkisen hyvinvointinsa. Silti hän turvasi Herraan ja lausui voimallisen henkilökohtaisen todistuksen. Hän sanoi:

”Minä tiedän, että lunastajani elää. Hän sanoo viimeisen sanan maan päällä.

Ja sitten, kun – – lihani on riistetty irti, minä saan nähdä Jumalan.”³⁰

”Olen valmis, vaikka hän surmaisi minut.”³¹

Vaikka meillä on Jobin, profeettojen ja Vapahtajan loistavat esimerkit, meistä on silti haastavaa turvata

Herraan, etenkin kun emme voi täysin ymmärtää Hänen suunnitelmaansa ja tarkoituksiaan meitä varten. Tuota ymmärrystä annetaan useimmiten ”[rivi] rivin päälle [ja opetus] opetuksen päälle”³².

Omassa elämässäni olen oppinut, että en aina saa vastausta rukoukseen, koska Herra tietää, että en ole valmis. Kun Hän vastaa, Hän vastaa usein ”vähän täällä ja vähän tuolla”³³, koska en kestä tai en ole valmis tekemään enempää.

Rukoilemme liian usein kärsivällisyyttä, mutta haluamme sitä aivan heti! Presidentti David O. McKay rukoili nuorena miehenä todistusta siitä, että evankeliumi on totta. Monta vuotta myöhemmin tuo todistus viimein tuli hänen palvellessaan lähetystyössä Skotlannissa. Myöhemmin hän kirjoitti: ”Se oli minulle vakuutus siitä, että vilpittömään rukoukseen vastataan ’kerran jossakin’.”³⁴

Me emme ehkä tiedä, milloin tai kuinka Herra vastaa, mutta todistan, että vastaukset tulevat Hänen aikanaan ja Hänen tavallaan. Joitakin vastauksia meidän pitää kenties odottaa tuonpuoleiseen asti. Tämä voi koskea joitakin lupauksia patriarkallisissa siunauksissamme ja joitakin siunauksia perheenjäsenille. Älkäämme luovuttako Herran suhteen. Hänen siunauksensa ovat iankaikkisia, eivät hetkellisiä.

Herraan turvaaminen antaa meille korvaamattoman tilaisuuden huomata, että on monia, jotka turvaavat meihin. Lapsemme odottavat, että me osoitamme kärsivällisyyttä, rakkautta ja ymmärtämystä heitä kohtaan. Vanhemmamme odottavat, että me osoitamme kiittolisuutta ja myötätuntoa. Veljemme ja sisaremmme odottavat, että olemme suvaitsevaisia, armeliaita ja anteeksi-antavaisia. Puolisomme odottaa, että me rakastamme häntä kuten Vapahtaja on rakastanut meitä jokaista.

Kun kestäimme fyysisistä kärsimystä, me tulemme yhä tietoisemmiksi siitä, kuinka moni palvelee meitä jokaista. Tunnen rakastavan taivaallisen Isän ja Hänen rakkaan Poikansa kiittolisuuden kaikkia marioita ja marttoja, kaikkia laupiaita samarialaisia kohtaan, jotka palvelevat sairaita, auttavat heikkoja ja huolehtivat henkisesti ja fyysisesti sairaista. Päivittäisessä Kristuksen kaltaisessa palvelutyössämme te palvelette Herraa ja toteutatte taivaallisen Isän tahtoa. Hänen vakuutuksensa teille on selvä: ”Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”³⁵ Hän tuntee teidän uhrauksenne ja murheenne. Hän kuulee rukouksenne. Kun edelleenkin uskossa turvaatte Häneen ja palvelette Häntä, teillä on Hänen rauhansa ja leponsa.

Jokainen meistä on Herralle rakkaampi kuin voimme mitenkään ymmärtää tai kuvitella. Olkaamme sen tähden ystävällisempiä toisiamme

kohtaan ja ystävällisempiä itseämme kohtaan. Muistakaamme, että se, joka turvaa Herraan, tulee pyhäksi Hänen sovituksensa kautta, ”alistuvaksi, sävyisäksi, nöyräksi, kärsivälliseksi, sellaiseksi, joka on täynnä rakkautta ja halukas alistumaan kaikkeen, mitä Herra näkee hyväksi panna hänen kannettavakseen, niin kuin lapsi alistuu isänsä tahtoon”³⁶.

Sillä tavalla Vapahtajamme alistui Isänsä tahtoon Getsemanen puutarhassa. Hän pyysi hartaasti opetuslapsiltaan: ”Valvokaa minun kanssani”, mutta kun Hän kolme kertaa palasi heidän luokseen, uni oli alkanut painaa heidän silmiään.³⁷ Vailla näiden opetuslastensa seuraa ja lopulta vailla Isänsä läsnäoloa Vapahtaja kärsi omasta tahdostaan ”kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia”³⁸ meidän puolestamme. Häntä vahvistamaan lähetettiin enkeli³⁹, eikä Hän kaihtanut juoda katkerasta maljasta⁴⁰. Hän turvasi Isäänsä ja sanoi: ”Toteutukoon sinun tahtosi”⁴¹, ja nöyrästi Hän polki viinikuurnan yksinään⁴². Nyt yhtenä Hänen kahdestatoista apostolistaan näinä myöhempinä aikoina rukoilen, että meitä vahvistetaan, niin että me valvomme Hänen kanssaan ja turvaamme Häneen koko elämämme ajan.

Tänä sapattiaamuna osoitan kiittolisuutta siitä, että minä ja te emme ole yksin getsemanessamme⁴³. Hän, joka valvoo *meitä*, ”ei hän väsy, ei hän nuku”⁴⁴. Hänen enkelinsä täällä ja verhon tuolla puolen ovat meidän ympärillämme tukeakseen meitä⁴⁵. Lausun teille erityisen todistukseni, että Vapahtajamme lupaus on tosi, sillä Hän on sanonut: ”[Ne], jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy.”⁴⁶ Turvatkaamme Häneen ponnistellen

eteenpäin uskossa, niin että voimme sanoa rukouksissamme: ”Toteutukseen sinun tahtosi”⁴⁷ ja palata Hänen luokseen kunniallisesti. Vapahtajamme ja Lunastajamme Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. Moos. 4:2.
2. Ks. Luuk. 2:49.
3. JSR Matt. 3:24.
4. Luke 4:8, englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
5. Luuk. 22:42.
6. Moosia 14:5; ks. myös Jes. 53:5.
7. Matt. 27:46; Mark. 15:34.
8. Ks. Luuk. 23:34.
9. Ks. Joh. 19:27.
10. Ks. Joh. 19:30.
11. OL 121:1.
12. Ks. Ps. 37:9; 123:2; Jes. 8:17; 40:31; 2. Nefi 18:17.
13. OL 122:7.
14. OL 121:1.
15. Ps. 30:6.
16. Matt. 6:10; 3. Nefi 13:10; ks. myös Matt. 26:39.
17. Alma 32:41.
18. Matt. 6:10; Luuk. 11:2.
19. 2. Nefi 32:5.
20. Room. 5:3.
21. OL 67:13.
22. Ks. Alma 45:17.
23. 2. Nefi 31:20.
24. Moroni 6:4.
25. OL 109:44.
26. Alma 1:25.
27. Alma 34:41.
28. Hepr. 10:35.
29. OL 98:3.
30. Job 19:25–26.
31. Job 13:15.
32. 2. Nefi 28:30.
33. 2. Nefi 28:30.
34. *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2004, s. XIX.
35. Matt. 25:40.
36. Moosia 3:19.
37. Matt. 26:38; ks. myös jakeet 39–45.
38. Alma 7:11.
39. Ks. Luuk. 22:43.
40. Ks. ”Muistoksi Ristiinnaulitun”, *MAP-lauluja*, 115; ks. myös 3. Nefi 11:11; OL 19:18–19.
41. Matt. 26:42.
42. Ks. OL 76:107; 88:106; 133:50.
43. Ks. ”Missä on turvani?”, *MAP-lauluja*, 75.
44. Ps. 121:4.
45. OL 84:88.
46. Jes. 40:31.
47. Matt. 26:42.

Vanhin Tad R. Callister

seitsemänkymmenen koorumiin johtokunnasta

Mormonin kirja – kirja Jumalalta

Yhdessä Raamatun kanssa Mormonin kirja on korvaamaton todistus Kristuksen opeista ja Hänen jumalallisuudestaan.

Vuosia sitten isoisäni isoisä otti ensimmäistä kertaa käteensä Mormonin kirjan. Hän aukaisi sen keskeltä ja luki muutamia sivuja. Sitten hän julisti: ”Tämän kirjan on kirjoittanut joko Jumala tai paholainen, ja minä aion ottaa selvää, kumpi sen kirjoitti.” Kymmenen seuraavan päivän kuluessa hän luki kirjan läpi kahteen kertaan, ja sitten hän julisti: ”Paholainen ei olisi voinut kirjoittaa sitä – sen täytyy olla Jumalasta.”¹

Siinä on Mormonin kirjan nerous – ei ole olemassa välimaastoa. Se on joko Jumalan sanaa, niin kuin on väitetty, tai se on täyttä huijausta. Tämä kirja ei pelkästään väitä olevansa moraalinen tutkielma tai teologinen selitysteos tai kokoelma näkemyksellisiä kirjoituksia. Se väittää olevansa Jumalan sanaa – joka lause, joka jae, joka sivu. Joseph Smith julisti, että Jumalan enkeli johdatti hänet kultalevyjen luokse. Nuo levyt sisälsivät muinaisella Amerikan mantereella eläneiden profeettojen kirjoituksia, ja Joseph Smith käänsi ne jumalallisten voimien avulla. Jos tuo kertomus on totta, niin silloin Mormonin kirja on pyhä kirjoitus juuri niin kuin se väittää olevansa; jos ei, se on hieno mutta kaikesta

huolimatta pirullinen väärennös.

C. S. Lewis puhui samanlaisesta pulmatilanteesta, jossa ihmisen täytyy valita, hyväksyykö vai hylkääkö hän Vapahtajan jumalallisuuden – siinäkin ei ole olemassa välimaastoa: ”Yritän tällä kaikella estää ketään luki-joistani lausumasta sitä kaikkein typerintä mielipidettä, jonka Jeesuksesta usein kuulee: ’Kyllä minä sen uskon, että Jeesus oli suuri opettaja, mutta sitä en usko, että hän mikään Jumala oli niin kuin väitti.’ Noin meidän ei missään tapauksessa pidä sanoa. Jos joku, joka on pelkkä ihminen, puhuu sel- laista kuin Jeesus, hän ei ole mikään suuri opettaja. – Sinun on tehtävä valintasi näistä vaihtoehdoista. Joko Jeesus oli – ja on – Jumalan Poika, tai sitten hän on hullu tai jotain sitäkin pahempaa. – Mutta älä yritäkään holhoavien äänenpainoin selittää, että hän oli suuri ihminen ja opettaja. Sitä mahdollisuutta Jeesus ei meille jätä. Se ei ollut hänen tarkoituksensa.”²

Samalla tavoin meidän on tehtävä yksinkertainen valinta Mormonin kirjan suhteen – se on joko Jumalasta tai paholaisesta. Muuta vaihtoehtoa ei ole. Pyydän teitä hetkeksi tekemään testin, joka auttaa teitä määrittämään tämän

kirjan todellisen luonteen. Kysykää itseltänne, vievätkö seuraavat Mormonin kirjan kohdat teitä lähemmäksi Jumalaa vai paholaista:

”Kestitkää itseänne Kristuksen sanoilla, sillä katso, Kristuksen sanat kertovat teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä” (2. Nefi 32:3).

Tai nämä rakastavan isän sanat pojilleen: ”Ja nyt, poikani, muistakaa, muistakaa, että teidän on rakennettava perustuksenne meidän Lunastajamme kalliolle, hänen, joka on Kristus, Jumalan Poika” (Hel. 5:12).

Tai nämä profeetan sanat: ”Tulkaa Kristuksen luokse ja tulkaa täydelliseksi hänessä” (Moroni 10:32).

Olisiko paholainen mitenkään voinut kirjoittaa näitä Mormonin kirjan lauseita? Kun Vapahtaja oli karkottanut eräitä pahoja henkiä, fariseukset väittivät Hänen tehneen niin ”itsensä Belsebulin, pääpaholaisen, avulla”. Vapahtaja vastasi, että sellainen päätelmä oli järjetön: ”Jokainen valtakunta”, Hän sanoi, ”joka jakautuu ja taistelee itseään vastaan, tuhoutuu, eikä myöskään – – perhe kestä, jos sitä repivät riidat.” Sitten Hänen vakuuttavat sanansa: *”Jos Saatana ajaa ulos Saatanan, silloin se on noussut itseään vastaan. Kuinka sen valtakunta silloin voi pysyä koossa?”* (Matt. 12:24–26, kursivointi lisätty.)

Jos edellä mainitut Mormonin kirjan kohdat opettavat meitä kumartamaan

ja rakastamaan ja palvelemaan Vapahtajaa (minkä ne tekevät), niin kuinka ne voisivat olla paholaisesta? Jos niin olisi, hän olisi noussut itseään vastaan ja tuhoaisi siten oman valtakuntansa, mikä olisi Vapahtajan mukaan mahdoton tilanne. Vilpityn, ennakkoluuloton Mormonin kirjan lukeminen johdattaa ihmisen samaan päätelmään kuin iso-isäni isoisan, nimittäin: ”Paholainen ei olisi voinut kirjoittaa sitä – sen täytyy olla Jumalasta.”

Mutta miksi Mormonin kirja on niin välttämätön, jos meillä on jo Raamattu, joka opettaa meille Jeesuksesta Kristuksesta? Oletteko koskaan ihmetelleet, miksi maailmassa on tänä päivänä niin monia kristillisiä kirkkoja, kun kerran ne saavat oppinsa periaatteesta samasta Raamatusta? Siksi, että ne tulkitsevat Raamattua eri tavoin. Jos ne tulkitsisivat sitä samalla tavoin, ne olisivat samaa kirkkoa. Tämä ei ole Herran toivoma tilanne, sillä apostoli Paavali julisti, että ”yksi on Herra, yksi usko, yksi kaste” (Ef. 4:5). Auttaakseen tämän ykseyden toteutumisessa Herra on säätänyt jumalallisen todistusten lain. Paavali opetti: ”Jokainen asia on vahvistettava kahden tai kolmen todistajan sanalla” (2. Kor. 13:1).

Raamattu on yksi todistus Jeesuksesta Kristuksesta, Mormonin kirja on toinen. Miksi tämä toinen todistus on niin ratkaiseva? Seuraavasta esimerkistä voi olla apua: kuinka monta

suoraa viivaa voi piirtää paperiarkilla olevan yksittäisen pisteen kautta? Vastaus on: äärettömän määrän. Kuvitella hetkisen, että tuo yksittäinen piste edustaa Raamattua ja että sadat sen kautta piirretyt suorat viivat edustavat Raamatun eri tulkintoja ja että kukin noista tulkinnoista edustaa eri kirkkoa.

Mitä kuitenkin tapahtuu, jos tuolla paperiarkilla on toinen piste, joka edustaa Mormonin kirjaa? Kuinka monta suoraa viivaa voi piirtää noiden kahden kiintopisteen kautta – Raamatun ja Mormonin kirjan? Vain yhden. Vain yksi tulkinta Kristuksen opeista jää jäljelle näiden kahden todistajan todistettua.

Yhä uudelleen Mormonin kirja toimii vahvistavana, selventävänä, yhdistävänä todistuksena Raamatusta opetuista opeista, joten vain ”yksi on Herra, yksi usko, yksi kaste”. Esimerkiksi jotkut ihmiset ovat ymmällään siitä, onko kaste välttämätön pelastukselle, vaikka Vapahtaja julisti Nikodemokselle: ”Jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan” (Joh. 3:5). Mormonin kirja poistaa kuitenkin kaiken aiheeseen liittyvän epäilyksen: ”Ja hän käskää kaikkia ihmisiä, että heidän on tehtävä parannus ja otettava kaste hänen nimeensä – –, tai muuten heitä ei voida pelastaa Jumalan valtakuntaan” (2. Nefi 9:23).

Maailmassa on tänä päivänä useita

Jundiai, Brasilia

eri kastamistapoja, vaikka Raamattu kertoo meille tavan, jolla Vapahtaja, suuri Esimerkkimme, kastettiin: ”Hän nousi heti vedestä” (Matt. 3:16).

Olisiko Hän voinut nousta vedestä, ellei Hän olisi ensin laskeutunut veteen? Siltä varalta, että tästä aiheesta olisi erimielisyyttä, Mormonin kirja hälventää sen näillä suorilla opillisilla sanoilla oikeasta kastamistavasta: ”Ja sitten upottakaa heidät veteen” (3. Nefi 11:26).

Monet uskovat, että ilmoitus lakkasi Raamatun myötä, vaikka Raamattu itse on todistus Jumalan ilmoitusmallista yli 4 000 vuoden ajalta ihmisen olemassaolon aikana. Mutta yksi tällainen väärä oppi on kuin dominonappula, joka kaatuessaan kaataa toisia dominonappuloita tai, tässä tapauksessa, oikeita oppeja. Usko siihen, että ilmoitukset ovat lakanneet, kaataa sen opin, että Jumala on sama eilen, tänään ja ikuisesti (ks. Morm. 9:9). Se kaataa Aamoksen opettaman opin, jonka mukaan ”Herra Jumala [ei] tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille” (Aam. 3:7). Ja se kaataa opin, jonka mukaan ”Jumala [ei] erottele ihmisiä” (Ap. t. 10:34) vaan puhuu siis kaikille ihmisille kaikkina aikoina. Mutta onneksi Mormonin kirja nostaa uudelleen kunniaan raamatullisen totuuden jatkuvasta ilmoituksesta:

”Ja vielä minä puhun teille, jotka kiellätte Jumalan ilmoitukset ja sanotte, että ne ovat lakanneet, ettei ole ilmoituksia – –.

Sillä emmekö me lue, että Jumala on sama eilen, tänään ja ikuisesti?” (Morm. 9:7, 9.)

Toisin sanoen, jos Jumala, joka on muuttumaton, puhui muinaisina aikoina, Hän puhuu samalla tavoin nykyaikana.

Luettelo opillisista vahvistuksista ja selvennyksistä jatkuu jatkumistaan, mutta mitkään niistä eivät ole yhtä voimallisia eivätkä sydämeenkäyviä kuin Mormonin kirjan sanat Jeesuksen Kristuksen sovituksista. Haluaisitteko te saada sielunne kiistattoman todistuksen siitä, että Vapahtaja laskeutui syntienne alapuolelle ja ettei ole mitään syntiä, ei mitään kuolevaisuuden ahdinkoa, joka olisi Hänen sovituksensa armon ulottumattomissa – että jokaiseen kamppailuunne Hänellä on hoitokeinona ylivoimaista parantavaa voimaa? Lukekaa silloin Mormonin kirja. Se opettaa teitä ja todistaa teille, että Kristuksen sovitus on ääretön, koska se ympäröi ja kattaa ja ylittää jokaisen ihmisen tunteman rajallisen heikkouden. Juuri siksi profeetta Mormon julisti: ”Teidän tulee toivoa Kristuksen sovituksen – – kautta” (Moroni 7:41).

Ei ihme, että Mormonin kirja julistaa rohkeasti: ”Ja jos te uskotte Kristukseen, te uskotte näihin sanoihin, sillä ne ovat Kristuksen sanoja” (2. Nefi 33:10). Yhdessä Raamatun kanssa Mormonin kirja on korvaamaton todistus Kristuksen opeista ja Hänen jumalallisuudestaan. Yhdessä Raamatun kanssa se ”[opettaa] kaikkia ihmisiä tekemään hyvää” (2. Nefi 33:10). Ja yhdessä Raamatun kanssa se johdattaa meidät yhden Herran, yhden uskon ja yhden kasteen luo. Siksi Mormonin kirja on niin ratkaisevan tärkeä meidän elämässämme.

Joitakin vuosia sitten osallistuin kirkkomme jumalanpalvelukseen Kanadan Torontossa. Puhujana oli 14-vuotias tyttö. Hän kertoi keskustelleensa uskonnosta erään koulutoverinsa kanssa. Ystävä kysyi häneltä: ”Mihin kirkkoon sinä kuulut?”

Hän vastasi: ”Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon eli mormoneihin.”

Hänen ystävänsä vastasi: ”Tiedän sen kirkon, ja tiedän, ettei se ole totta.”

”Mistä tiedät?” tyttö kysyi.

”Koska olen tutkinut sitä”, hänen ystävänsä sanoi.

”Oletko lukenut Mormonin kirjan?”

”En”, kuului vastaus. ”En ole.”

Sitten tämä suloinen nuori tyttö sanoi: ”Sitten et ole tutkinut minun kirkkoani, koska minä olen lukenut Mormonin kirjan jokaisen sivun ja tiedän, että se on totta.”

Minäkin olen lukenut Mormonin kirjan jokaisen sivun yhä uudestaan, ja todistan vakaasti isoisäni isoisän tavoin, että se on Jumalasta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Willard Richards julkaisussa LeGrand Richards, *Kummia tekoja ja ihmeitä*, 1972, s. 60–61.
2. *Tätä on kristinuskko*, 1985, s. 57.

Elaine S. Dalton
Nuorten Naisten ylijohtaja

Rakastakaa hänen äitiään

Kuinka isä voi kasvattaa onnellisen, tasapainoisen tyttären nykymaailmassa, joka on entistä myrkyllisempi? Herran profeetat ovat opettaneet vastauksen.

Mitkään sanat eivät kuvaile sitä pyhää hetkeä, kun tuore isä pitelee tyttövauvaa sylissään ensimmäistä kertaa. Tänä vuonna kolmesta pojastamme on tullut tyttövauvan tuore isä. Kun katselin rotevan, vahvan, rugbya pelaavan poikamme Jonin pitelevän ensimmäistä tyttövauvaansa sylissään, hän katsoi tätä kunnioittavan hellästi ja sitten hän katsoi minua ilmeellä, joka tuntui sanovan: ”Kuinka minä kasvatan tyttöä?”

Tänä aamuna haluaisin puhua pojillemme ja kaikille isille. Kuinka isä voi kasvattaa onnellisen, tasapainoisen tyttären nykymaailmassa, joka on entistä myrkyllisempi? Herran profeetat ovat opettaneet vastauksen. Se on yksinkertainen ja se on tosi: ”Tärkeintä, mitä isä voi tehdä [tyttärensä] hyväksi, on rakastaa [hänen] äitiään.”¹ Se, miten rakastatte tyttärensä äitiä, opettaa tyttärelle hellyyttä, uskollisuutta, kunnioitusta, myötätuntoa ja omistautumista. Hän oppii esimerkinne perusteella, mitä odottaa nuorilta miehiltä ja mitä ominaisuuksia etsiä tulevassa puolisossaan. Sillä, miten rakastatte ja kunnioitatte vaimoanne, voitte osoittaa tyttärelle, ettei hänen pitäisi

koskaan tyytyä vähempään. Esimerkinne opettaa tyttärensä arvostamaan naiseutta. Te osoitate hänelle, että hän on taivaallisen Isämme tytär, Isän, joka rakastaa häntä.

Rakastakaa hänen äitiään niin paljon, että avioliitonne on selestinen. Temppeleliavioliitto ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi ansaitsee suurimmat ponnistuksenne ja ensimmäisen sijan tärkeysjärjestyksessänne. Vasta sen jälkeen kun Nefi oli saanut valmiiksi temppelein erämaassa, hän sanoi: ”Ja – me elimme onnellisina.”² Tuo onnellisuus löytyy temppeleissä. Se on liittojen pitämistä. Älkää päästäkö elämäänne tai kotiinne mitään sellaista vaikutusta, joka saisi teidät vaarantamaan liitonne tai sitoutumisenne vaimoonne ja perheeseen.

Nuorten Naisten ohjelmassa autamme tyttärensä ymmärtämään, että hän on Jumalan tytär ja että on tärkeää pysyä hyveellisenä ja kelvollisena saamaan temppelein ja temppeleliavioliiton siunaukset. Me opetamme tyttärelle pyhien liittojen tekemisen ja pitämisen tärkeyttä. Me opetamme häntä sitoutumaan nyt elämään niin, että hän voi olla aina kelvollinen

menemään temppeleihin ja ettei hän anna minkään lykätä, häiritä tai tehdä häntä kelvottomaksi saavuttamaan tuota tavoitetta. Teidän esimerkinne hänen isänään puhuu äänekkäämmin kuin tärkeät sanamme. Nuoret naiset ovat huolissaan isästään. Monet ilmaisevat, että heidän suurin toiveensa on olla ikuisesti yhdessä perheenä. He haluavat teidän olevan paikalla, kun he menevät temppeleihin tai heidät vihitään temppeleissä. Pysytelkää lähellä tyttärensä ja auttakaa häntä valmistautumaan ja pysymään kelvollisena temppeleihin. Kun hän täyttää 12, viekää hänet usein mukanaan temppeleihin suorittamaan kasteita esivanhempienne ja muiden puolesta. Hän tulee vaalimaan noita muistoja ikuisesti.

Nykyajan populaarikulttuuri yrittää syövyttää ja halventaa iankaikkista roolianne patriarkkana ja isänä ja vähätellä tärkeimpiä velvollisuuksianne. Ne on annettu teille ”jumalallisen suunnitelman mukaan”, ja isänä teidän on määrä johtaa perhettäne rakkaudessa ja vanhurskaudessa, ja te olette velvollisia suojelemaan perhettäne ja huolehtimaan sen toimeentulosta.”³

Isät, te olette kotinne, vaimonne ja lastenne suojelija. Nykyään ”ei ole helppoa varjella perhettäne pahuuden työntymiseltä heidän mieleensä ja henkeensä. – Nämä vaikutukset voivat virrata ja virtaavatkin vapaasti kotiin. Saatana [on hyvin nokkela]. Hänen ei tarvitse hajottaa ovea.”⁴

Teidän on oltava hyveellisyyden varjelijoina. ”Pappeudenhaltija on hyveellinen. Hyveellinen käyttäytyminen tarkoittaa, että [teillä] on puhtaat ajatukset ja teot. – Hyveellisyys on – jumaluuden ominaisuus.” Se ”on sukua pyhyydelle.”⁵ Nuorten Naisten arvot ovat Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia, ja niihin kuuluu hyveellisyyden arvo. Kutsumme teitä nyt

liittymään joukkoomme johtamaan maailmaa paluussa hyveellisyyteen. Jotta tekisitte niin, ”teidän täytyy osoittaa hyveellisyyttä ja pyhyyttä”⁶ poistamalla elämästänne kaiken, mikä on jumalatonta eikä sovi miehelle, jolla on Jumalan pyhä pappeus. ”Hyve kaunistakoon [ajatuksianne] lakkaamatta; silloin [teidän luottamuksenne] vahvistuu Jumalan edessä – – [ja] Pyhä Henki on [kumppaninne] alati”.⁷ Olkaa siis varovaisia siinä, mitä katselette viihteenä tiedotusvälineistä tai painotuotteista. Henkilökohtainen hyveellisyytenne on mallina tyttärillenne ja myös pojillenne siitä, mitä on todellinen voima ja moraalinen rohkeus. Olemalla hyveellisyyden varjelija omassa elämässänne, kodissanne ja lastenne elämässä osoitatte vaimollenne ja tyttärillenne, mitä todellinen rakkaus todella on. Henkilökohtainen puhtautenne antaa teille voimaa.

Te olette tyttärenne suojelija enemässä kuin laillisessa mielessä. Olkaa läsnä tyttärenne elämässä. Antakaa hänen tietää, mitä mittapuita, odotuksia, toiveita ja unelmia teillä on hänen menestykselleen ja onnellelleen. Keskustelkaa hänen kanssaan, tutustukaa hänen ystäviinsä, ja kun aika koittaa, hänen poikaystäviinsä. Auttakaa häntä ymmärtämään koulutuksen tärkeys. Auttakaa häntä ymmärtämään, että säädylisyyden periaate on suoja.

Auttakaa häntä valitsemaan sellaista musiikkia ja tiedotusvälineiden tarjontaa, joka luo Hengelle otollisen ilmapiiirin ja sopii Jumalan tyttärelle. Osallistukaa aktiivisesti hänen elämäänsä. Ja jos hän ei teinivuosinaan tule kotiin treffeiltä sovittuun aikaan, menkää hakemaan hänet. Hän vastustelee ja sanoo teille, että olette pilanneet hänen seuraelämänsä, mutta sisimmässään hän tietää, että te rakastatte häntä ja että te välitätte riittävästi ollaksenne hänen varjelijansa.

Te ette ole tavallisia miehiä. Koska olitte uskollisia kuolevaisuutta edeltäneessä valtakunnassa, olitte kelvollisia tulemaan johtajiksi ja saamaan pappeuden voiman. Siellä te osoititte suurta uskoa ja hyviä tekoja, ja olette nyt täällä tehdäkseen samoin.⁸ Pappeutenne erottaa teidät muista.

Muutaman viikon päästä kolme poikaamme ovat antaneet tyttövauvoilleen nimen ja siunauksen. Toivon, että se on ensimmäinen monista pappeuden siunauksista, joita he saavat isältään, koska maailmassa, jossa he varttuvat, he tarvitsevat noita siunauksia. Tyttärenne arvostaa pappeutta ja päättää sydämessään, että sen hän haluaa tulevaan kotiinsa ja perheeseensä. Muistakaa aina, että ”pappeuden oikeudet on liitetty erottamattomasti taivaan voimiin” ja että niitä voidaan käyttää ”[vain] vanhurskauden

periaatteiden mukaan”⁹.

Isät, te olette tyttärenne sankari. Minun isäni oli minun sankarini. Minulla oli tapana odottaa häntä kotimme portailla joka ilta. Hän nosti minut syliinsä ja pyöritti ympäri ja antoi minun mennä seisomaan suurille kengilleen ja tanssitti sitten sisälle. Rakastin haastetta yrittää seurata hänen jokaista askeltaan. Teen niin yhä.

Tiesittekö, että teidän todistuksellanne on voimallinen vaikutus tyttärenne? Minä tiesin, että isälläni oli todistus. Tiesin, että hän rakasti Herraa. Ja koska isäni rakasti Herraa, minäkin rakastin. Tiesin, että hän välitti leskistä, koska hän käytti lomansa maalatakseen naapurissa asuvan lesken talon. Minusta se oli paras loma, mitä perheellämme ikinä oli, koska hän opetti minut maalamaan! Te siunaatte tyttärenne elämää tuleviksi vuosiksi, jos etsitte tapoja viettää aikaa hänen kanssaan ja lausua hänelle todistuksenne.

Mormonin kirjassa Abis kääntyi, koska hänen isänsä kertoi hänelle merkittävästä näystä. Sen jälkeen Abis piti monien vuosien ajan todistuksen sydämessään ja eli vanhurskaasti hyvin jumalattomassa yhteiskunnassa. Sitten tuli aika, jolloin hän ei kyennyt enää olemaan vaiti, ja hän juoksi talosta toiseen kertomaan todistuksestaan ja ihmeistä, joita hän oli nähnyt kuninkaan hovissa. Abisin kääntymyksen ja todistuksen voima oli välikappaleena kokonaisen yhteiskunnan muuttumisessa. Ihmisistä, jotka kuulivat hänen todistavan, tuli kansa, joka kääntyi Herraan eikä koskaan luopunut pois, ja heidän pojistaan tuli urheita sotilaita!¹⁰

Kirkon laulussa sanotaan: ”Nouskaa, te miehet Jumalan!”¹¹ Se on kutsu teille, miehille, joilla on Jumalan pyhä pappeus. Sanottakoon teistä samoin kuin sanottiin sotapäällikkö Moronista:

”[Hän] oli vahva ja mahtava mies – –, jolla oli oivallinen ymmärrys; – – mies, joka oli luja Kristuksen uskossa. – –

Jos kaikki ihmiset olisivat olleet ja olisivat ja tulisivat aina olemaan Moronin kaltaisia, katso, itse helvetin voimat olisivat iäksi järkkyneet; – – Perkeleellä ei olisi koskaan valtaa ihmislasten sydämiin.”¹²

Veljet, isät, nuoret miehet, ”olkaa uskollisia teissä olevalle kuninkaallisuudelle”¹³.

Kuinka siis kasvatatte tytön? Rakastakaa hänen äitiään. Johdattakaa perheenne temppeeliin, olkaa hyveellisyyden varjelijoina ja pitäkää kunniaa pappeuttanne. Isät, teidän hoiviinne on uskottu taivaallisen Isämme kuninkaallisia tyttäriä. He ovat hyveellisiä ja valittuja. Rukoukseni on, että te huolehditte heistä, vahvistatte heitä, olette mallina hyveellisestä käytöksestä ja opetatte heitä kulkemaan Vapahtajan jokaisessa jalanjäljessä – sillä Hän elää! Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Presidentti David O. McKay lainasi usein näitä Theodore Hesburghin sanoja, jotka on julkaistu artikkelissa ”Quotable Quotes”, *Reader's Digest*, tammikuu 1963, s. 25; ks. myös *Richard Evans' Quote Book*, 1971, s. 11.
2. 2. Nefi 5:27.
3. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
4. A. Theodore Tuttle, ”The Role of Fathers”, *Ensign*, tammikuu 1974, s. 67.
5. Ezra Taft Benson, ”Mestarin jumalalliset ominaisuudet”, *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 37.
6. OL 46:33.
7. Ks. OL 121:45, 46.
8. Ks. Alma 13:3; ks. myös jae 2.
9. OL 121:36.
10. Ks. Alma 23:6; ks. myös Alma 19:16–17; 53:10–22.
11. ”Rise Up, O Men of God”, *Hymns*, 323.
12. Alma 48:11, 13, 17.
13. Artikkelissa Harold B. Lee, ”Be Loyal to the Royal within You”, julkaisussa *Speeches of the Year: BYU Devotional and Ten-Stake Fireside Addresses 1973, 1974*, s. 100.

Vanhin M. Russell Ballard

kahdentoista apostolin koorumista

Nimen tärkeys

Ottakaamme tavaksemme tehdä selväksi – –, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on se nimi, jolla Herra itse on käsenyt meitä kutsuttavan.

Vanhin Hales, meidän kaikkien puolesta ilmaisemme syvimmän rakkautemme ja olemme hyvin kiitollisia siitä, että olet täällä tänä aamuna.

Edellisen huhtikuun yleiskonferenssin jälkeen ajatukseni ovat toistuvasti keskittyneet aiheeseen nimen tärkeys. Viime kuukausien aikana meidän perheeseemme on tullut muutamia lastenlastenlapsia. Vaikka heitä näyttää syntyvän nopeammassa tahdissa kuin minä jaksan pitää lukua, jokainen lapsi on tervetullut lisä perheeseemme. Kukin heistä on saanut erityisen nimen, jonka hänen vanhempansa ovat valinneet – nimen, jolla hänet tullaan tuntemaan koko hänen ikänsä ja joka erottaa hänet kaikista muista. Näin on jokaisessa perheessä, ja näin on myös kaikissa maailman uskontokunnissa.

Herra Jeesus Kristus tiesi, kuinka tärkeää oli nimetä Hänen kirkkonsa selkeästi näinä myöhempinä aikoina. Opin ja liittojen luvussa 115 Hän itse nimesi kirkon: ”Sillä näin kirkkoani on kutsuttava viimeisinä aikoina, nimittäin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkoksi” (jae 4).

Kuningas Benjamin opetti kansaansa Mormonin kirjan aikoina:

”Minä tahdon, että te otatte päälenne Kristuksen nimen, kaikki te, jotka olette tehneet Jumalan kanssa liiton, että olette kuuliaisina elämäne loppuun asti. – –

Ja minä tahdon teidän myös muistavan, että tämä on se nimi, jonka minä sanoin antavani teille ja jota ei koskaan pyyhittäisi pois, paitsi rikkomuksen tähden; varokaa sen tähden, että ette riko, jottei nimeä pyyhittäisi pois teidän sydämistänne.” (Moosia 5:8, 11.)

Kasteen vesissä me otamme päällemme Kristuksen nimen. Me uusimme sen kasteen vaikutuksen joka viikko nauttiessamme sakramentin, mikä on merkinä halustamme ottaa päällemme Hänen nimensä ja lupauksestamme muistaa Hänet aina (ks. OL 20:77, 79).

Tajuammeko me, kuinka siunattuja olemme voidessamme ottaa päällemme Jumalan rakkaan ja ainosyntyisen Pojan nimen? Ymmärrämmekö me, kuinka merkittävää se on? Vapahtajan nimi on ainoa nimi taivaan alla, jonka avulla ihminen voi pelastua (ks. 2. Nefi 31:21).

Kuten muistatte, viime huhtikuun yleiskonferenssissa presidentti Boyd K. Packer käsitteli kirkon nimen merkitystä. Hän selitti, että ”kuuliaisina

ilmoitukselle me käytämme itses-
tämme mieluummin nimitystä Myö-
hempien Aikojen Pyhien Jeesuksen
Kristuksen Kirkko kuin mormoni-
kirkko” (“Pyhän Hengen ohjaamina”,
Liahona, toukokuu 2011, s. 30).

Koska kirkon koko nimi on niin tärkeä, toistan pyhien kirjoitusten ilmoituksia, ensimmäisen presidenttikunnan kirjeiden ohjeita vuosilta 1982 ja 2001 sekä niiden muiden apostolien sanoja, jotka ovat kannustaneet kirkon jäseniä pitämään esillä ja opettamaan maailmalle, että kirkko tunnetaan Herran Jeesuksen Kristuksen nimellä. Se on nimi, jolla Herra kutsuu meitä viimeisenä päivänä. Se on nimi, jolla Hänen kirkkonsa erottuu kaikista muista.

Olen ajatellut paljon sitä, miksi Vapahtaja antoi palautetulle kirkolle niin pitkän nimen. Se saattaa tuntua pitkältä, mutta jos ajattelemme sitä kuvaavana yleiskatsauksena siitä, mitä kirkko on, siitä tuleekin yhtäkkiä erinomaisen lyhyt, suora ja mutkaton. Kuinka mikään kuvaus voisi olla suurempi ja selkeämpi ja silti ilmaistu niin vähin sanoin?

Jokainen sana on selventävä ja korvaamaton. Kirkon englanninkielinen

nimi The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints alkaa määräisellä artikkelilla *The*, joka viittaa palautetun kirkon ainutlaatuiseseen asemaan maailman uskontojen joukossa.

Nimessä olevat sanat *Jeesuksen Kristuksen Kirkko* julistavat, että se on Hänen kirkkonsa. Mormonin kirjassa Jeesus opetti: ”Ja kuinka se olisi minun kirkkoni, ellei sitä kutsuta minun nimelläni? Sillä jos jotakin kirkkoa kutsutaan Mooseksen nimellä, silloin se on Mooseksen kirkko; tai jos sitä kutsutaan jonkun ihmisen nimellä [kuten Mormon], silloin se on jonkun ihmisen kirkko; mutta jos sitä kutsutaan minun nimelläni, silloin se on minun kirkkoni, jos on niin, että he ovat rakennetut minun evankeliumileni.” (3. Nefi 27:8.)

Ilmaus *Myöhempien Aikojen* selittää sen, että se on sama kirkko kuin se kirkko, jonka Jeesus Kristus perusti kuolevaisen palvelutehtävänsä aikana, mutta palautettuna näinä myöhempiä aikoina. Tiedämme, että tapahtui lankeaminen eli luopumus, joka teki välttämättömäksi sen, että Hänen tosi ja täydellinen kirkkonsa palautettiin meidän aikaamme.

Sana *Pyhien* tarkoittaa, että sen jäsenet seuraavat Häntä ja pyrkivät tekemään Hänen tahtonsa, pitämään Hänen käskyensä ja valmistautumaan asumaan jälleen Hänen ja taivaallisen Isämme luona tulevaisuudessa. *Pyhä* viittaa yksinkertaisesti niihin, jotka pyrkivät tekemään elämästään pyhän solmimalla liiton seurata Kristusta.

Nimi, jonka Vapahtaja antoi kirkolle, kertoo meille täsmällisesti sen, keitä me olemme ja mihin me uskomme. Me uskomme, että Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja ja Lunastaja. Hän teki sovitustyön kaikkien niiden puolesta, jotka tekisivät parannuksen synneistään, ja Hän katkaisi kuoleman siteet ja mahdollisti ylösnousemuksen kuolleista. Me seuraamme Jeesusta Kristusta. Kuten kuningas Benjamin sanoi kansalleen, minäkin vahvistan meille kaikille tänä päivänä: ”Minä tahdon, että te muistatte pitää [Hänen nimensä] aina sydämiinne kirjoitettuna” (Moosia 5:12).

Meitä pyydetään olemaan Hänen todistajinaan ”kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla” (Moosia 18:9). Se tarkoittaa sitä, että meidän tulee olla halukkaita kertomaan toisille, ketä

me seuraamme ja kenen kirkkoon kuulumme: Jeesuksen Kristuksen kirkkoon. Haluamme tietenkin tehdä sen rakkauden ja todistuksen hengessä. Haluamme seurata Vapahtajaa yksinkertaisesti ja selvästi, kuitenkin nöyrästi – julistaen, että olemme Hänen kirkkonsa jäseniä. Me seuraamme Häntä olemalla myöhempien aikojen pyhiä – myöhempien aikojen opetuslapsia.

Kansoille ja järjestöille annetaan usein liikanimiä. Liikanimi voi olla nimen lyhennetty muoto tai se voidaan johtaa jostakin tapahtumasta tai jostakin fyysisestä tai muusta ominaisuudesta. Vaikka liikanimillä ei ole samaa asemaa tai merkitystä kuin oikeilla nimillä, niitä voidaan käyttää asiallisesti.

Herran kirkolla on ollut liikanimiä sekä muinaisina aikoina että nykyäänä. Uuden testamentin aikoina pyhiä kutsuttiin *kristityiksi*, koska he tunnustivat uskoa Jeesukseen Kristukseen. Tuo nimi, jota heidän arvostelijansa käyttivät aluksi halventavasti, on nykyään kunnioitettu nimi; meille on kunnia tulla kutsutuksi kristilliseksi kirkoksi.

Kirkkomme jäseniä on kutsuttu *mormoneiksi*, koska me uskomme Mormonin kirjaan – toiseen todistukseen Jeesuksesta Kristuksesta. Jotkut saattavat yrittää käyttää sanaa *mormoni* laajemmassa merkityksessä sisällyttäen viittaukseen myös ne, jotka ovat jättäneet kirkon ja muodostaneet monenlaisia siitä eronneita ryhmiä. Sellainen käyttö johtaa vain sekaanukseen. Olemme kiitollisia median pyrkimyksistä olla käyttämättä sanaa *mormoni* tavalla, joka voi saada yleisön sekoittamaan kirkkomme moniavioisuutta harjoitaviin tai muihin fundamentalistiryhmiin. Saanen ilmaista selkeästi, ettei millään moniavioisuutta harjoittavalla ryhmällä, mukaan lukien ne, jotka kutsuvat itseään fundamentalistimormoneiksi tai muilla oman

nimemme johdannaisilla, ole mitään yhteyttä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon.

Vaikkei *mormonit* ole kirkon täydellinen ja oikea nimi ja vaikka se alun perin onkin arvostelijoidemme varhaisina vainon vuosinamme antama nimitys, siitä on tullut hyväksytty liikanimi, kun sitä käytetään jäsenistä eikä instituutiosta. Meidän ei tarvitse lakata käyttämästä nimitystä *mormoni* silloin kun se on sopivaa, mutta meidän tulisi edelleen painottaa itse kirkon täydellistä ja oikeaa nimeä. Toisin sanoen meidän tulisi välttää termiä ”mormonikirkko” ja rajoittaa sen käyttöä.

Vuosien varrella toimiessani tehtävissäni eri puolilla maailmaa minulta on monta kertaa kysytty, kuulunko mormonikirkkoon. Vastaukseni on ollut: ”Olen Jeesuksen Kristuksen kirkon jäsen. Koska me uskomme Mormonin kirjaan, joka on nimetty erään muinaisen Amerikan mantereella eläneen profeettajohtajan mukaan ja joka on toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta, meitä kutsutaan toisinaan mormoneiksi.” Jokaisessa tapauksessa tämä vastaus on otettu hyvin vastaan, ja se on itse asiassa avannut minulle tilaisuuksia selittää evankeliumin täyteyden palauttamista näinä myöhempinä aikoina.

Veljet ja sisaret, ajatelkaapa, millainen vaikutus meillä voi olla, kun vastaamme yksinkertaisesti kirkon koko nimeä käyttäen niin kuin Herra

on julistanut, että meidän pitäisi tehdä. Ja jos ette voi heti käyttää koko nimeä, sanokaa edes: ”Kuulun Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon” ja selittäkää myöhemmin se myöhempien aikojen osuus.

Jotkut saattavat kysyä: ”Entä sellaiset internetsivustot kuten Mormon.org ja monet kirkon aloittamat mediakampanjat?” Kuten sanoin, joskus on soveliasta käyttää jäsenistä yhteistä nimitystä *mormonit*. Käytännön syistä uskontoomme kuulumattomat hakevat meistä tietoja sitä termiä käyttäen. Mutta heti kun avaa Mormon.org-sivuston, kirkon oikea nimi selitetään kotisivulla, ja se ilmenee sivuston jokaisella muulla sivulla. On epäkäytännöllistä odottaa, että ihmiset kirjoittavat kirkon koko nimen, kun he hakevat meistä tietoja tai käyvät verkkosivuillamme.

Vaikka nämä käytännöt saattavat jatkua, niiden ei tulisi estää jäseniä käyttämästä kirkon koko nimeä aina kun se vain on mahdollista. Ottaakamme tavaksi tehdä selväksi perheessämme, kirkon toiminnoissamme ja päivittäisissä kanssakäymisissämme, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on se nimi, jolla Herra itse on käskennyt meitä kutsuttavan.

Äskettäinen mielipidetiedustelu osoitti, että aivan liian monet ihmiset eivät edelleenkään ymmärrä oikein sitä, että *mormoni* viittaa kirkkomme

jäseniin. Eikä suurin osa ihmisistä ole vielä kukaan vakuuttunut siitä, että mormonit ovat kristittyjä. Silloinkin kun he lukevat Helping Hands -ohjelmamme työstä kaikkialla maailmassa antaessamme apua pyörremyrskyjen, maanjäristysten, tulvien ja nälänhädän yhteydessä, he eivät yhdistä humanitaarista työtämme meihin kristillisenä organisaationa. Heidän olisi varmastikin helpompi ymmärtää, että me uskomme Vapahtajaan ja seuraamme Häntä, jos puhuisimme itsestämme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenenä. Tällä tavoin ne, jotka kuulevat nimen *mormoni*, tulevat yhdistäneeksi sen sanan ilmoitettuun nimeemme ja kansaan, joka seuraa Jeesusta Kristusta.

Kuten ensimmäinen presidenttikunta pyysi 23. helmikuuta 2001 päivätyssä kirjeessään: ”Tehtävässämme julistaa Vapahtajan nimeä kautta maailman [on] yhä tärkeämpää käyttää kirkosta sen ilmoitettua nimeä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Sen vuoksi pyydämme, että kirkkoon viitatessamme käytämme sen koko nimeä aina kun se on mahdollista.”

Vuoden 1948 lokakuun yleiskonferenssissa presidentti George Albert Smith sanoi: ”Veljet ja sisaret, lähtiesänne täältä saatatte olla tekemisissä maailman eri uskontojen kanssa, mutta muistakaa, että koko maailmassa on vain yksi kirkko, joka kantaa jumalallisen käskyn mukaisesti Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, nimeä” (julkaisussa Conference Report, lokakuu 1948, s. 167).

Veljet ja sisaret, muistakaamme tämä myös lähtiessämme konferenssista tänään. Rukoilen, että todistuksemme Hänestä kuulutettiin ja että sydämessämme olisi aina rakkautta Häntä kohtaan. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Presidentti Thomas S. Monson

Seisokaa pyhissä paikoissa

Yhteydenpito taivaallisen Isämme kanssa – mukaan lukien meidän rukouksemme Hänelle ja Hänen innoituksensa meille – on välttämätöntä, jotta me kestäisimme elämän myrskyt ja koettelemukset.

Rakkaat veljeni ja sisareni, olemme kuulleet tänä aamuna hienoja puheita, ja kiitän jokaista, joka on osallistunut. Olemme erityisen iloisia siitä, että vanhin Robert D. Hales on jälleen kanssamme ja tuntee olonsa paremmaksi. Me rakastamme sinua, Bob.

Kun olen pohtinut, mitä haluaisin sanoa teille tänä aamuna, olen tuntenut innoitusta kertoa tietyistä ajatuksista ja tunteista, joita pidän tärkeinä ja ajankohtaisina. Rukoilen, että saisin johdatusta puhuessani.

Olen nyt elänyt tämän maan päällä 84 vuotta. Annan teille vähän perspektiiviä kertomalla, että synnyin samana vuonna kun Charles Lindbergh lensi ensimmäisen välilaskuttoman yksinlennon New Yorkista Pariisiin yksimootorisella, yksipaikkaisella yksitasolla. Paljon on muuttunut 84 vuoden aikana sen jälkeen. Ihminen on jo kauan sitten käynyt kuussa. Itse asiassa eilisen tieteiskirjallisuudesta on tullut tämän päivän todellisuutta. Ja tuo todellisuus muuttuu aikamme tekniikan ansiosta niin nopeasti, että

pysymme hädin tuskin – jos lainkaan – sen tahdissa. Niille meistä, jotka muistavat numerolevypuhelimet ja kirjoituskoneet, nykyajan tekniikka on enemmän kuin vain ällistyttävää.

Nopeaan tahtiin ovat muuttuneet myös yhteiskunnan moraalit rajat. Käytösmaalleja, joita kerran pidettiin sopimattomina ja moraalittomina, yhä useammat nykyään pitävät paitsi suvaittavina myös hyväksyttävänä.

Luin äskettäin *Wall Street Journal* -lehdestä Jonathan Sacksin, Britannian päärabbin, kirjoittaman artikkelin. Hän kirjoittaa muun muassa seuraavaa: ”Käytännöllisesti katsoen jokaisessa länsimaisessa yhteiskunnassa koettiin 1960-luvulla moraalien vallankumous, joka hylkäsi pidättyvyyden koko perinteisen etiikan. Tarvitset vain rakkautta, lauloivat Beatlesit. Juutalaiskristilliset moraalisisäonnöt hylättiin. Niiden tilalle tuli [ajatus]: *[Tehkää] niin kuin teille parhaiten sopii*. Kymmenen käskyä muokattiin kymmeneksi luovaksi ehdotukseksi.”

Rabbi Sacks jatkaa pahoitellen: ”Olemme tuhlanneet moraalista

pääomaamme yhtä holtittomasti kuin olemme tuhlanneet taloudellista pääomaamme. – –

[Maaailmassa] on suuria alueita, joilla uskonto on ollut ja mennyttä, eikä julki tuoda mitään vastakkaista näkemystä ajattelutavalle 'osta, kuluta, käytä, rehentele, koska olet sen arvoisen'. Viesti on, että moraalii on aikansa elänyttä, omatunto on heikkoja varten ja kaiken kumoava käsky on 'Älä jää kiinni'."1

Veljeni ja sisareni, tämä – valitettavasti – kuvaa suurta osaa meitä ympäröivästä maailmasta. Väänlelemmekö me epätoivoisina käsiämme ja ihmettelemme, kuinka ikinä selviydymme sellaisessa maailmassa? Ei. Meillä on todellakin elämässämme Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, ja me tiedämme, ettei moraalisuus ole aikansa elänyttä, että omatuntomme on opastamassa meitä ja että me olemme vastuussa teoistamme.

Vaikka maailma on muuttunut, Jumalan lait pysyvät samoina. Ne eivät ole muuttuneet, eivätkä ne muutu tulevaisuudessa. Kymmenen käskyä ovat juuri sitä – käskyjä. Ne *eivät* ole ehdotuksia. Ne ovat aivan yhtä velvoittavia meidän aikanamme kuin ne olivat silloin kun Jumala antoi ne Israelin lapsille. Jos me vain kuuntelemme, me kuulemme Jumalan äänen kaikuvan ja puhuvan meille täällä ja nyt:

"Sinulla ei saa olla muita jumalia.

Älä tee itsellesi patsasta äläkä muuta jumalankuvaa. – –

Älä käytä väärin Herran, Jumalasi, nimeä. – –

Muista pyhittää lepopäivä. – –

Kunnioita isääsi ja äitiäsi. – –

Älä tapa.

Älä tee aviorikosta.

Älä varasta.

Älä todista valheellisesti. – –

Älä tavoittele [toisen omaa]."²

Käyttäytymissääntömme ovat ehdottomia, niissä ei ole neuvottelun

varaa. Ne ovat paitsi kymmenessä käskyssä myös vuorisäärnassa, jonka Vapahtaja antoi meille ollessaan maan päällä. Ne löytyvät kaikkialta Hänen opetuksistaan. Ne löytyvät nykyajan ilmoituksen sanoista.

Taivaallinen Isämme on sama eilen, tänään ja ikuisesti. Profeetta Mormon sanoo meille, että Jumala "on muuttumaton kaikesta iankaikkisuudesta kaikkeen iankaikkisuuteen"³. Tässä maailmassa, missä lähes kaikki näyttää muuttuvan, Hänen pysyvyytensä on jotakin, mihin voimme luottaa, ankuri, josta voimme pitää lujasti kiinni ja olla turvassa, ettemme pyyhkiydy kartoittamattomille vesille.

Toisinaan teistä saattaa tuntua siltä, että niillä, jotka elävät maailmassa, on paljon hauskeempaa kuin teillä. Jotkut teistä kenties tuntevat kirkossa noudattamiemme käyttäytymissääntöjen olevan rajoittavia. Veljeni ja sisareni, julistan teille kuitenkin, ettei *mikään* voi tuoda enemmän iloa elämäämme tai enemmän

rauhaa sieluumme kuin Henki, joka voi tulla kumppaniksemme, kun me seuraamme Vapahtajaa ja pidämme käskyt. Henki ei voi olla mukana sellaisissa toiminnoissa, joihin hyvin suuri osa maailmaa osallistuu. Apostoli Paavali on julistanut seuraavan totuuden: "Ihminen ei luonnostaan ota vastaan Jumalan Hengen puhetta, sillä se on hänen mielestään hulluutta. Hän ei pysty tajuamaan sitä, koska sitä on tutkittava Hengen avulla."⁴ Termi *luonnollinen ihminen* voi tarkoittaa ketä tahansa meistä, jos sallimme itsemme olla sellaisia.

Meidän on oltava valppaita maailmassa, joka on siirtynyt hyvin kauaksi siitä, mikä on hengellistä. On välttämätöntä, että me hylkäämme kaiken sellaisen, mikä ei ole tasovaatimustemme mukaista, kieltäytyen samalla luopumasta siitä, mitä haluamme eniten: iankaikkisesta elämästä Jumalan valtakunnassa. Myrskyt ryskyttävät silti oveamme aika ajoin, sillä ne ovat väistämätön osa olemassaoloamme

kuolevaisuudessa. Olemme kuitenkin paljon paremmin varustautuneita kohtaamaan ne, oppimaan niistä ja voittamaan ne, jos evankeliumi on elämämme perusta ja sydämessämme on Vapahtajan rakkautta. Profeetta Jesaja on julistanut: ”Vanhurskauden hedelmänä on oleva rauha. Siitä kasvaa levollinen luottamus, turvallisuus, joka kestää iäti.”⁵

Jotta voisimme olla *maailmassa* olematta silti *maailmasta*, on välttämätöntä, että olemme yhteydessä taivaalliseen Isäämme rukouksen avulla. Hän haluaa meidän tekevän niin. Hän vastaa rukouksiimme. Vapahtaja on kehoittanut meitä, kuten on merkitty lukuun 3. Nefi 18, valvomaan ja rukoilemaan alati, ”ettette joutuisi kiusaukseen, sillä Saatana haluaa saada teidät – –.

Sen tähden teidän täytyy aina rukoilla Isää minun nimessäni;

ja mitä tahansa te pyydätte Isältä minun nimessäni, mikä on oikein, uskoen saavanne, katso, se teille annetaan.”⁶

Minä sain todistukseni rukouksen voimasta, kun olin noin 12-vuotias. Olin tehnyt kovasti töitä ansaitakseni hieman rahaa, ja olin onnistunut säästämään viisi dollaria. Tämä tapahtui 1930-luvun suurella lama-kaudella, jolloin viisi dollaria oli huomattava rahasumma – etenkin 12-vuotiaalle pojalle. Annoin kaikki kolikkoni, yhteensä viisi dollaria, isälteni, ja hän puolestaan antoi minulle viiden dollarin setelin. Tiedän, että olin suunnitellut ostavani noilla viidellä dollarilla jotakin erityistä, vaikka en kaikkien näiden vuosien jälkeen pystykään muistamaan, mitä se oli. Muistan vain, kuinka tärkeä tuo raha oli minulle.

Meillä ei ollut tuohon aikaan pesukonetta, joten äidillä oli tapana lähettää joka viikko pesulaan ne vaatteemme, jotka piti pestä. Muutaman

päivän kuluttua meille palautettiin lastillinen märkää pyykkiä, ja äiti ripusti vaatteet takapihan pyykkinarullemme kuivumaan.

Olin työntänyt viiden dollarin setelin farmarihousujeni taskuun. Kuten voitte ehkä arvata, housuni lähetettiin pesulaan rahan ollessa yhä taskussa. Kun tajusin, mitä oli tapahtunut, huoli sai minut voimaan pahoin. Tiesin, että pesulassa taskut tarkastettiin rutiininomaisesti ennen vaatteiden pesemistä. Ellei rahaani tuossa vaiheessa löydettäisi ja otettaisi, tiesin, että miltei varmasti raha putoaisi taskusta pesemisen aikana ja sen ottaisi haltuunsa pesulatyöntekijä, jolla ei olisi aavistustakaan, kenelle raha pitäisi palauttaa, vaikka hän haluaisikin sen tehdä. Mahdollisuus, että saisin takaisin viisi dollariani, oli äärimmäisen vähäinen – ja tämän tosiasian rakas äitini vahvisti, kun kerroin hänelle, että minulta oli jäänyt raha housujeni taskuun.

Halusin sen rahan, tarvitsin sen rahan, olin tehnyt lujasti töitä ansaitakseni sen rahan. Tajusin, että oli vain yksi asia, jonka voisin tehdä. Äärimmäisessä hädässäni käännyn taivaallisen Isäni puoleen ja pyysin Häntä pitämään jotenkin rahani turvassa siinä taskussa, kunnes märkä pyykkimme tulisi takaisin.

Kaksi hyvin pitkää päivää myöhemmin, kun tiesin, että jakeluauton oli määrä tuoda pyykkimme, istuin ikkunan ääressä odottamassa. Auton pysähtyessä kadulle sydämeni jyskytti. Heti kun määrät vaatteet olivat talossa, nappasin farmarihousuni ja juoksin makuuhuoneeseeni. Työnsin vapisevan käteni taskuun. Kun en löytänyt heti mitään, ajattelin, että kaikki oli mennyttä. Ja sitten sormeni kosketivat tuota märkää viiden dollarin seteliä. Kun vedin sen taskusta, minut valtasi helpotus. Osoitin hartaan kiitosrukouksen taivaalliselle Isälleni,

sillä tiesin, että Hän oli vastannut rukoukseeni.

Tuon kauan sitten tapahtuneen jälkeen rukouksiini on vastattu lukemattomia kertoja. Päivääkään ei ole mennyt, ettenkö olisi ollut yhteydessä taivaalliseen Isääni rukouksen avulla. Se on suhde, jota vaalin – suhde, jota vailla olisin kirjaimellisesti hukassa. Ellei teillä nyt ole sellaista suhdetta taivaalliseen Isääne, kehotan teitä tekemään työtä päästäksenne siihen tavoitteeseen. Kun teette niin, teillä on oikeus saada elämäänne Hänen innoitustaan ja johdatustaan. Ne ovat välttämättömiä meille jokaiselle, jos aiomme selviytyä hengellisesti matkastamme täällä maan päällä. Sellainen innoitus ja johdatus ovat lahjoja, joita Hän antaa auliisti, jos me vain tavoittelemme niitä. Mitä aarteita ne ovatkaan!

Tunnen aina itseni nöyräksi ja kiitolliseksi, kun taivaallinen Isäni kommunikoi kanssani innoituksensa välityksellä. Olen oppinut tunnistamaan sen, luottamaan siihen ja noudattamaan sitä. Yhä uudelleen olen saanut sellaista innoitusta. Eräs melko vaikuttava kokemus tapahtui elokuussa 1987 Frankfurtin tempelin vihkimisen aikaan Saksassa. Presidentti Ezra Taft Benson oli ollut kanssamme parina ensimmäisenä vihkimispäivänä mutta oli palannut kotiin, joten minulla oli tilaisuus johtaa jäljellä olevat vihkimiskokoukset.

Lauantaina meillä oli vihkimiskokous hollantilaisille kirkon jäsenille, jotka kuuluivat Frankfurtin tempelipiiriin. Tunsin hyvin yhden erinomaisista johtohenkilöistämme Alankomaissa, veli Peter Mourikin. Juuri ennen kokousta sain selkeän tunteen, että veli Mourik pitäisi kutsua puhumaan kokouksessa hollantilaisille jäsentoverilleen ja että itse asiassa hänen tulisi olla ensimmäinen puhuja. Koska en ollut nähnyt häntä

temppelissä sinä aamuna, lähe-
tin lapun vanhin Carlos E. Asaylle,
vyöhykkeenjohtajallemme, ja kysyin,
oliko Peter Mourik läsnä kokouksessa.
Juuri ennen kuin nousin seisomaan
aloittaakseni kokouksen, sain vanhin
Asaylta takaisin viestin, jossa kerrottiin,
että veli Mourik *ei* itse asiassa ollut
läsnä, vaan oli kiinni muualla, ja että
tämä aikoi osallistua vihkimiskokouk-
seen temppelissä seuraavana päivänä
varusmiesvaarjien jäsenten kanssa.

Kun nousin puhujakorokkeen
ääreen toivottamaan ihmiset tervetul-
leiksi ja esittelemään ohjelman, sain
jälleen kerran aivan selkeän tunteen,
että minun oli ilmoitettava ensimmäi-
seksi puhujaksemme Peter Mourik. Se
oli vastoin kaikkia vaistoja, sillä olin
juuri kuullut vanhin Asaylta, että veli
Mourik *ei* todellakaan ollut temppe-
lissä. Tuohon innoitukseen luottaen
minä kuitenkin ilmoitin kuoron esi-
tyksen ja rukouksen pitäjän ja sanoin
sitten, että ensimmäinen puhujamme
olisi veli Peter Mourik.

Kun palasin paikalleni, vilkaisin
vanhin Asayta. Näin hänen kasvoil-
laan hätääntyneen ilmeen. Hän kertoi
minulle myöhemmin, että kun olin
ilmoittanut veli Mourikin ensimmäi-
seksi puhujaksi, hän ei ollut uskoa
korviaan. Hän sanoi tienneensä, että
olin saanut hänen viestinsä ja että
olin todellakin lukenut sen, eikä hän
voinut käsittää, miksi sitten ilmoittaisin
veli Mourikin puhujaksi tietäen, ettei
tämä edes ollut temppelissä.

Sillä välin kun kaikki tämä tapah-
tui, Peter Mourik oli kokouksessa
vyöhyketoimistossa Porthstrassella.
Kokouksen edetessä hän oli kääntynyt
äkkiä vanhin Thomas A. Hawkes jr:n
puoleen, joka oli tuolloin alue-edusta-
jana, ja kysynyt: ”Kuinka nopeasti voit
viedä minut temppeliin?”

Vanhin Hawkes, joka oli tun-
nettu siitä, että ajoi melkoista vauhtia

pienellä urheiluautollaan, vastasi:
”Voin toimittaa sinut sinne kymme-
nessä minuutissa! Mutta miksi sinun
pitää mennä temppeliin?”

Veli Mourik myönsi, ettei hän tien-
nyt, miksi hänen piti mennä temppe-
liin, mutta että hän tiesi, että hänen
piti päästä sinne. He kaksi lähtivät heti
ajamaan temppeliin.

Upean kuoroesityksen aikana vil-
kaisin ympärilleni ajatellen, että millä
hetkellä hyvänsä näkisin Peter Mou-
rikin. En nähnyt. Yllättävää kuitenkin
oli, etten tuntenut hätäännystä. Minulla
oli suloinen, erehtymätön varmuus,
että kaikki kääntyisi parhain päin.

Veli Mourik astui temppelin etu-
ovesta juuri kun alkurukous oli päät-
tymässä tietämättä vielääkään, miksi

hän oli siellä. Kun hän kiiruhti aulan
poikki, hän näki kuvani monitorissa ja
kuuli minun ilmoittavan: ”Ja nyt kuu-
lemme veli Peter Mourikin puhuvan.”

Vanhin Asayn hämmästykseksi
Peter Mourik käveli samassa huo-
neeseen ja asettui paikoilleen
puhujakorokkeella.

Kokouksen jälkeen keskustelin veli
Mourikin kanssa siitä, mitä oli tapahtu-
nut ennen hänen tilaisuuttaan puhua.
Olen pohtinut innoitusta, jota sinä
päivänä tuli sekä minulle että Peter
Mourikille. Tuo merkittävä kokemus
on ollut minulle kiistaton todistus
siitä, miten tärkeää on olla kelvollinen
saamaan sellaista innoitusta ja sitten
sen tullessa luottaa siihen – ja noudat-
taa sitä. Tiedän varmasti, että Herra

halusi niiden, jotka olivat läsnä tuossa Frankfurtin temppelein vihkimiskoukussa, kuulevan Hänen palvelijansa veli Peter Mourikin voimallisen, koskettavan todistuksen.

Rakkaat veljeni ja sisareni, yhteydenpito taivaallisen Isämme kanssa – mukaan lukien meidän rukouksemme Hänelle ja Hänen innoituksensa meille – on välttämätöntä, jotta me kestäisimme elämän myrskyt ja koettelemukset. Herra kehottaa meitä: ”Läheystykää minua, niin minä lähestyn teitä; etsikää minua uutterasti, niin te löydätte minut.”⁷ Kun teemme niin, tunnemme Hänen Henkensä elämäsämme, ja se antaa meille halun ja rohkeuden seisoa vahvoina ja lujina vanhurskaudessa – seisoa pyhissä paikoissa horjumatta⁸.

Kun muutoksen tuulet pyörivät ympärillämme ja yhteiskunnan moraalinen kudos jatkaa hajoamista aivan silmiemme edessä, muistakaamme Herran kallisarvoinen lupaus niille, jotka turvaavat Häneen: ”Älä pelkää, minä olen sinun kanssasi! Älä arkana pälyile ympärillesi – minä olen sinun Jumalasi. Minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vakaalla, lujalla kädelläni.”⁹

Mikä lupaus! Olkoon se siunauksenamme. Tätä rukoilen vilpittömästi Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

- Jonathan Sacks, ”Reversing the Decay of London Undone”, *Wall Street Journal*, 20. elokuuta 2011, online.wsj.com, kursivointi lisätty. *Huom.* Lordi Sacks on Kansainyhteisön yhdistettyjen heprealaisten seurakuntien päärabbi.
2. Moos. 20:3–4, 7–8, 12–17.
- Moroni 8:18.
1. Kor. 2:14.
- Jes. 32:17.
3. Nefi 18:18–20.
- OL 88:63.
- Ks. OL 87:8.
- Jes. 41:10.

Vanhin Russell M. Nelson

kahdentoista apostolin koorumista

Liitot

Kun me ymmärrämme olevamme liiton lapsia, me tiedämme, keitä me olemme ja mitä Jumala meiltä odottaa.

Viiikko äskettäisen tehtävän jälkeen, jolloin perustimme Moskovaan ensimmäisen vaaran¹, osallistuin piirikonferenssiin Pietarissa. Puhuessani kiitollisuudestani varhaisia lähetyssaarnaajia ja paikallisia johtohenkilöitä kohtaan, jotka olivat tuoneet voimaa kirkkoon Venäjällä, mainitsin nimen Vjatšeslav Jefimov. Hän oli ensimmäinen venäläinen käännyttäjä, josta tuli lähetysohjaaja. Hän ja hänen vaimonsa toimivat hienosti tuossa tehtävässä. Vähän sen jälkeen kun he olivat päättäneet lähetystyönsä – ja suureksi suruksemme – veli Jefimov kuoli äkillisesti.² Hän oli vasta 52-vuotias.

Puhuessani tästä pioneeripariskunnasta tunsin kehotuksen kysyä yleisöltä, oliko sisar Jefimova mahdollisesti läsnä. Eräs nainen nousi seisomaan kaukana huoneen takaosassa. Kutsuin hänet tulemaan mikrofonin ääreen. Niin, hän oli sisar Galina Jefimova. Hän puhui vakuuttavasti ja lausui voimallisen todistuksen Herrasta, Hänen evankeliumistaan ja Hänen palautetusta kirkostaan. Hänet ja hänen miehensä oli sinetöity pyhässä temppelessä. Hän sanoi, että heidät on yhdistetty ikuisesti. He ovat yhä lähetyssaarnaajavereita, hän tällä

puolen verhoa ja hänen miehensä toisella puolen.³ Ilon kyynelin hän kiitti Jumalaa pyhistä temppeleliitoista. Minäkin itkin ymmärtäen täysin, että tämän uskollisen avioparin esimerkki ikuisesta ykseydestä oli vanhurskas tulos pyhien liittojen tekemisestä, pitämisestä ja kunnioittamisesta.

Yksi tärkeimmistä käsitteistä ilmoitetussa uskonossa on pyhän liiton käsite. Lakikielessä liitto tarkoittaa yleensä sopimusta kahden tai useamman osapuolen välillä. Mutta uskonnollisessa yhteydessä liitto on paljon merkittävämpi. Se on pyhä lupaus, joka tehdään Jumalan kanssa. Hän määrää ehdot. Jokainen ihminen voi valita, hyväksyykö hän nuo ehdot. Jos hän hyväksyy liiton ehdot ja noudattaa Jumalan lakia, hän saa liittoon kuuluvat siunaukset. Me tiedämme, että ”kun me saamme jonkin siunauksen Jumalalta, se tapahtuu kuuliaisuudesta sitä lakia kohtaan, johon se perustuu”⁴.

Kautta aikojen Jumala on tehnyt liittoja lastensa kanssa.⁵ Hänen liittonsa tulevat esiin kaikkialla koko pelastussuunnitelmassa ja ovat siten osa Hänen evankeliuminsa täyteyttä.⁶ Esimerkiksi Jumala lupasi lähettää lapsilleen Vapahtajan⁷ pyytäen vuorostaan heitä olemaan kuuliaisiksi lailleen.⁸

myöhemmin Iisakin¹⁴ ja Jaakobin¹⁵ kanssa, on poikkeuksellisen tärkeä. Siihen sisältyy useita lupauksia, mukaan lukien seuraavat:

- Jeesus Kristus syntyi Abrahamin sukulinjasta.
- Abrahamin jälkeläisiä olisi lukuisasti, heillä olisi oikeus iankaikkiseen lisääntymiseen ja myös oikeus saada pappeus.
- Abrahamista tulisi monien kansakuntien isä.
- Hänen jälkeläisensä perisivät tietyt maa-alueet.
- Hänen jälkeläisensä olisivat siunaukseksi kaikille maailman kansakunnille.¹⁶
- Ja tuo liitto olisi ikuinen – jopa ”tuhansien sukupolvien ajan”¹⁷.

Jotkin näistä lupauksista ovat täyttyneet, toiset ovat yhä odottamassa täyttymistä. Linaan erästä varhaista Mormonin kirjan profetiaa: ”Isämme [Lehi] ei ole puhunut yksin meidän jälkeläisistämme vaan myös koko Israelin huoneesta, viitaten liittoon, joka toteutuisi *myöhempinä aikoina*, jonka liiton Herra teki isämme Abrahamin kanssa.”¹⁸ Eikö ole hämmästyttävää? Noin 600 vuotta *ennen kuin* Jeesus syntyi Betlehemissä, profeetat tiesivät, että Abrahamin liitto täyttyisi lopulta vasta *myöhempinä aikoina*.

Helpottaakseen tuon lupauksen täyttymistä Herra ilmestyi näinä myöhempinä aikoina uudistamaan tuon Abrahamin liiton. Mestari julisti profeetta Joseph Smithille:

”Abraham sai jälkeläisiään ja kupeidensa hedelmää koskevia lupauksia – ja hänen kupeistaan sinä, nimittäin palvelijani Joseph, olet. –

Tämä lupaus koskee teitäkin, koska te olette Abrahamista.”¹⁹

Tämän liiton uudistamisen ansiosta me olemme saaneet, kuten ihmiset

Raamatusta kerrotaan Vanhan maailman miehistä ja naisista, jotka tunnettiin liiton lapsina. Minkä liiton? ”Liiton, jonka Jumala teki [heidän isiensä] kanssa sanoessaan Abrahamille: ”Sinun jälkeläisesi kautta tulee siunaus kaikille sukukunnille maan päällä.”⁹

Mormonin kirjassa kerrotaan Uuden maailman ihmisistä, jotka myös tunnettiin liiton lapsina.¹⁰ Heille ylösnoussut Herra ilmoitti näin: ”Katso, te olette profeettojen lapsia, ja te olette Israelin huonetta, ja te kuulutte siihen liittoon,

jonka Isä teki teidän isienne kanssa, sanoen Abrahamille: Sinun jälkeläisissäsi tulevat siunatuiksi kaikki maan sukukunnat.”¹¹

Vapahtaja selitti, miten tärkeää oli, että he olivat liiton lapsia. Hän sanoi: ”Isä on herättänyt minut ensin teille ja lähettänyt minut siunaamaan teitä kääntämällä kunkin teistä pois pahoista teoistanne; ja tämä siksi, että te olette liiton lapsia.”¹²

Liitto, jonka Jumala teki Abrahamin¹³ kanssa ja joka vahvistettiin

Tukholma, Ruotsi

muinoin, pyhän pappeuden ja ikuisen evankeliumin. Meillä on oikeus saada evankeliumin täyteys, nauttia pappeuden siunauksista ja tulla kelpoiksi Jumalan suurimpaan siunaukseen – iankaikkiseen elämään²⁰.

Jotkut meistä ovat Abrahamin kirjaimellisia jälkeläisiä. Toiset kootaan hänen sukuunsa adoptoimalla. Herra ei erottele ihmisiä.²¹ Yhdessä me saamme nämä luvut siunaukset – jos me etsimme Herraa ja olemme kuuliaisia Hänen käskyilleen.²² Mutta jos emme ole, me menetämme liiton siunaukset.²³ Herran kirkko tarjoaa meidän avuksemme patriarkallisia siunauksia antaakseen jokaiselle siunauksen saajalle näkemyksen hänen tulevaisuudestaan sekä yhteyden menneisyyteen, jopa ilmoituksen polveutumista Abrahamiin, Iisakiin ja Jaakobiin asti.²⁴

Liittoon kuuluvilla veljillä on oikeus tulla kelpoiksi pappeuden valaan ja liittoon.²⁵ Jos te olette ”uskollisia, niin että [saatte] nämä kaksi pappeutta – ja [pidätte] kunniaa [kutsumuksenne], Henki pyhittää [teidät teidän ruumiinne] uudistamiseksi”²⁶. Eikä siinä kaikki. Miehet, jotka ottavat kelpoisesti vastaan pappeuden, ottavat vastaan Herran Jeesuksen Kristuksen, ja ne, jotka ottavat vastaan Herran, ottavat vastaan Isän Jumalan.²⁷ Ja ne, jotka ottavat vastaan Isän,

saavat kaiken, mitä Hänellä on.²⁸ Tästä valasta ja liitosta virtaa uskomattomia siunauksia kelpoisille miehille, naisille ja lapsille kaikkialla maailmassa.

Meidän velvollisuutemme on auttaa Abrahamin liiton täyttymisessä. Meidän jälkeläisemme ovat niitä, jotka on ennalta asetettu ja valmistettu siunamaan kaikkia maailman kansoja.²⁹ Siksi pappeuden velvollisuuteen kuuluu lähetystyö. Noin 4 000 vuoden odotuksen ja valmistautumisen jälkeen tämä on se sovittu ajankohta, jolloin evankeliumi on määrä viedä maan suvuille. Tämä on Israelin luvutun kokoamisen aikaa. Ja me saamme osallistua siihen! Eikö olekin jännittävää? Herra luottaa meihin ja poikiimme – ja Hän on äärimmäisen kiitollinen tyttäristämme – jotka palvelevat kelpoisesti lähetysaarnajina tänä Israelin kokoamisen hienona aikana.

Mormonin kirja on konkreettinen merkki siitä, että Herra on alkanut koota liitonalaisten Israelin kuuluvia lapsiaan.³⁰ Tässä kirjassa, joka on kirjoitettu *meidän* ajallemme, todetaan yhden sen tarkoituksista olevan, että ”te voitte tietää, että liitto, jonka Isä on tehnyt Israelin lasten kanssa – –, alkaa jo toteutua. – – Sillä katso, Herra muistaa liittonsa, jonka hän on tehnyt Israelin huoneen kansansa kanssa.”³¹

Herra ei todellakaan ole unohtanut!

Hän on siunannut meitä ja muita kautta maailman Mormonin kirjalla. Yksi sen tarkoituksista on saada juutalaiset ja pakanat ”vakuuttuneiksi siitä, että Jeesus on Kristus”³². Se auttaa meitä tekemään liittoja Jumalan kanssa. Se kehottaa meitä muistamaan Hänet ja tuntemaan Hänen rakkaan Poikansa. Se on toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta.

Liiton lapsilla on oikeus saada Hänen oppinsa ja tuntee pelastussuunnitelma. He *pyytävät* sitä itselleen tekemällä liittoja, joilla on pyhä tarkoitus. Brigham Young sanoi: ”Kaikki myöhempien aikojen pyhät tekevät uuden ja ikuisen liiton, kun he tulevat tähän kirkkoon. – – He astuvat uuteen ja ikuisen liittoon tukeakseen Jumalan valtakuntaa.”³³ He *pitävät* liiton olemalla kuuliaisia Hänen käskyilleen.

Kasteessa me teemme liiton palvelu Herraa ja pitää Hänen käskynsä.³⁴ Kun me nautimme sakramentin, me uudistamme tuon liiton ja vakuutamme olevamme halukkaat ottamaan päällemme Jeesuksen Kristuksen nimen. Sillä tavoin meidät adoptoidaan Hänen pojikseen ja tyttäriseksien ja meidät tunnetaan veljinä ja sisarina. Hän on uuden elämämme isä.³⁵ Lopulta pyhässä tempelissä meistä voi tulla kanssaperillisiä iankaikkisen perheen siunauksiin, kuten kerran luvattiin Abrahamille, Iisakille, Jaakobille ja heidän jälkeläisilleen.³⁶ Näin selestinen avioliitto on korotuksen liitto.

Kun me ymmärrämme olevamme liiton lapsia, me tiedämme, keitä me olemme ja mitä Jumala meiltä odottaa.³⁷ Hänen lakinsa on kirjoitettu sydämeemme.³⁸ Hän on Jumalamme, ja me olemme Hänen kansaansa.³⁹ Sitoutuneet liiton lapset pysyvät järkkymättöminä jopa vastoinkäymisten keskellä. Kun tuo oppi on juurtunut syvälle sydämeemme, jopa kuoleman

pistin pehmenee ja hengellinen kestävytemme vahvistuu.

Suurin kohteliaisuus, mitä täällä tässä elämässä voi ansaita, on tulla tunnetuksi siitä, että pitää liitot. Liitot pitävä saa palkintoja sekä täällä että tämän jälkeen. Pyhissä kirjoituksissa julistetaan, että meidän tulee ajatella ”niiden siunattua ja onnellista tilaa, jotka pitävät Jumalan käskyt. Sillä katso, he ovat siunattuja kaikessa, – ja jos he pysyvät uskollisina loppuun asti, heidät otetaan vastaan tai vaaseen, [ja he saavat] asua Jumalan luona milloinkaan päättymättömässä onnen tilassa.”⁴⁰

Jumala elää. Jeesus on Kristus. Hänen kirkkonsa on palautettu kaikkien ihmisten siunaukseksi. Presidentti Thomas S. Monson on Hänen profeettansa tänä aikana. Ja meitä, *uskollisia* liiton lapsia, siunataan nyt ja aina. Todistan niin Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moskovan vaarna perustettiin sunnuntaina 5. kesäkuuta 2011.
2. Vjatšeslav Jefimov johti Jekaterinburgin lähetyskenttää Venäjällä vuosina 1995–1998. Hän kuoli 25. helmikuuta 2000.
3. Ks. OL 138:57.
4. OL 130:21.
5. Esimerkiksi vedenpaisumuksen jälkeen Herra sanoi, että kun ”sateenkaari näkyy

pilvissä, muistan liiton, jonka olen tehnyt [sinun kanssasi] – -: vedet eivät enää koskaan paisu tuhotulvaksi hukuttamaan kaikkea elävää” (1. Moos. 9:14–15; ks. myös JST, Genesis 9:20).

6. Ks. OL 66:2; 133:57.
7. Ks. Joh. 3:16.
8. Ks. Abr. 3:25.
9. Ap. t. 3:25.
10. Ks. 3. Nefi 20:26.
11. 3. Nefi 20:25.
12. 3. Nefi 20:26.
13. Ks. 1. Moos. 17:1–10, 19; 3. Moos. 26:42; Ap. t. 3:25; Bible Dictionary, hakusana ”Abraham, Covenant of”; PKO, hakusana ”Abrahamin liitto”.
14. Ks. 1. Moos. 26:1–5, 24.
15. Ks. 1. Moos. 28:1–4, 10–14; 35:9–13; 48:3–4.
16. Ks. viitteet, jotka on lueteltu edellä kohdissa 13–15.
17. 5. Moos. 7:9; 1. Aik. 16:15; Ps. 105:8.
18. 1. Nefi 15:18, kursivointi lisätty.
19. OL 132:30–31. Herra sanoi profeetta Joseph Smithille myös: ”Ja niin kuin minä sanoin Abrahamille maan suvuista, niin minä sanon palvelijalleni Josephille: Sinussa ja sinun jälkeläisissäsi maan suku tulee siunatuksi” (OL 124:58).
20. Ks. OL 14:7.
21. Ks. Ap. t. 10:34–35.
22. Ks. 2. Moos. 19:5.
23. Pyhissä kirjoituksissa julistetaan: ”Minä, Herra, olen sidottu, kun te teette, mitä minä sanon; mutta kun te ette tee, mitä minä sanon, teillä ei ole mitään lupaus” (OL 82:10).
24. Tämä ajatus liitoista ilmoitettiin profeetta Joseph Smithille ensimmäisen kerran syyskuun 21. päivänä 1823. Enkeli Moroni julisti, että profeetta Elia tulisi sanansaattajana taivaasta istuttamaan lasten sydämiin

tiedon lupauksista, jotka oli kerran annettu Israelin huoneen isille (ks. OL 2:1–3).

25. Ks. OL 84:33–34, 39–40.
26. OL 84:33.
27. Ks. OL 84:35, 37.
28. Ks. OL 84:38.
29. Ks. Alma 13:1–9.
30. Ks. 3. Nefi 29.
31. 3. Nefi 29:1, 3.
32. Mormonin kirjan nimisivu.
33. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 62–63.
34. Ks. OL 20:37.
35. ”Me puhumme Kristuksesta, me riemuitsemme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta – -, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksiantoa” (2. Nefi 25:26).
36. Ks. Gal. 3:29; OL 86:8–11.
37. Tämä ajatus koskee meitä: ”Monta sukupolvea sen jälkeen, kun Messias ilmoittaa itsensä ruumiissa ihmislapsille, silloin Messiaan evankeliumin täyveys tulee pakanoille ja pakanoilta meidän jälkeläistemme jäännökselle – ja sinä aikana meidän jälkeläistemme jäännös on tietävä, että he ovat Israelin huonetta ja että he ovat Herran liittokansa; ja silloin he tuntevat ja tulevat tuntemaan esi-isänsä sekä tuntemaan Lunastajansa evankeliumin, jota hän opetti heidän isilleen; sen vuoksi he tulevat tuntemaan Lunastajansa ja hänen oppinsa kohta kohdalta tietääkseen, kuinka tulla hänen luoksensa ja pelastua” (1. Nefi 15:13–14).
38. Ks. Jes. 55:3; Jer. 31:33; Room. 2:15; 2. Kor. 3:2–3; Hepr. 10:16.
39. Ks. Ps. 95:7; 100:3; Jer. 24:7; 31:33; 32:38; Hes. 11:20; 37:23, 27; Sak. 8:8; 2. Kor. 6:16; Hepr. 8:10.
40. Moosia 2:41.

Vanhin Dallin H. Oaks
kahdentoista apostolin koorumista

Jeesuksen opetuksia

*Jeesus Kristus on Jumalan ainosyntyinen ja rakas Poika.
– Hän on meidän Vapahtajamme synnistä ja kuolemasta.
Tämä on kaikkein tärkein tieto maan päällä.*

”Mitä te ajattelette Messiaasta?” (Matt. 22:42.) Noilla sanoilla Jeesus hämmensi aikansa fariseuksia. Noilla samoilla sanoilla kysyn myöhempien aikojen pyhiltä ja muilta kristityiltä, mitä te todella uskotte Jeesuksesta Kristuksesta ja mitä te teette tuon uskon tähden.

Suurin osa pyhien kirjoitusten lainauksistani on peräisin Raamatusta, koska useimmat kristityt tuntevat sen. Minun tulkintani tulevat tietysti siitä, mitä nykyajan pyhät kirjoitukset, etenkin Mormonin kirja, opettavat meille niiden Raamatun kohtien merkityksestä, jotka ovat niin monitulkintaisia, että eri kristityt ovat eri mieltä niiden merkityksestä. Osoitan sanani uskoviille, mutta yhtä hyvin muillekin. Kuten vanhin Tad R. Callister opetti meille tänä aamuna, jotkut itseään kristityiksi kutsuvat ylistävät Jeesusta suureksi opettajaksi mutta pidättäytyvät todistamasta Hänen jumalallisuudesta. Kohdistaessani sanani heille käytän Jeesuksen omia sanoja. Meidän kaikkien pitäisi pohtia, mitä Hän itse opetti siitä, kuka Hän on ja mitä Hänet lähetettiin tekemään maan päällä.

Ainosyntyinen Poika

Jeesus opetti, että Hän oli ainosyntyinen Poika. Hän sanoi:

”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.

Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen.” (Joh. 3:16–17.)

Isä Jumala vahvisti tämän. Kirkastusvuorella tapahtuneen pyhän kokemuksen huipentumassa Hän julisti taivaasta: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!” (Matt. 17:5.)

Jeesus opetti myös, että Hän näytti samalta kuin Isänsä. Hän sanoi apostoleilleen:

”Jos te tunnette minut, opitte tuntemaan myös minun Isäni. Te tunnette hänet jo nyt, olettehan nähneet hänet.”

Filippus sanoi hänelle: ”Herra, anna meidän nähdä Isä, muuta emme pyydä.”

Jeesus vastasi: ”Etkö sinä, Filippus, tunne minua, vaikka olen jo näin kauan ollut teidän seurassanne? Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.” (Joh. 14:7–9.)

Myöhemmin apostoli Paavali kuvaili Pojan olevan ”hänen [Jumalan] olemuksensa kuva” (Hepr. 1:3; ks. myös 2. Kor. 4:4).

Luoja

Apostoli Johannes kirjoitti, että Jeesus, jota hän kutsui ”Sanaksi”, ”oli [alussa] Jumalan luona. Kaikki syntyi Sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä.” (Joh. 1:2–3.) Sillä tavoin, Isän suunnitelman mukaisesti, Jeesus Kristus oli kaiken Luoja.

Herra, Israelin Jumala

Palvellessaan kansaansa Palestiinassa Jeesus opetti olevansa Jehova, Herra, Israelin Jumala (ks. Joh. 8:58). Myöhemmin, ylösnousseena Herrana, Hän palveli kansaansa Amerikan mantereella. Siellä Hän julisti:

”Katso, minä olen Jeesus Kristus, jonka profeetat todistivat tulevan maailmaan.

– – Minä olen Israelin Jumala ja koko maan Jumala ja surmattu maailman syntien tähden.” (3. Nefi 11:10, 14.)

Mitä Hän on tehnyt meidän hyväksemme

Eräässä vaarnakonferenssissa monta vuotta sitten tapasin naisen, joka kertoi, että häntä oli pyydetty palaamaan kirkkoon monen vuoden poissaolon jälkeen, mutta hän ei keksinyt yhtään syytä, miksi hänen pitäisi. Rohkaintakseni häntä sanoin: ”Kun ajattelet kaikkia niitä asioita, joita Vapahtaja on tehnyt meidän puolestamme, eikö sinulla olekin monta syytä tulla takaisin kirkkoon kumartamaan ja palvelemaan Häntä?” Hänen vastauksensa hämmästytti minua: ”Mitä Hän on tehnyt minun puolestani?” Niille, jotka eivät ymmärrä, mitä meidän Vapahtajamme on tehnyt meidän puolestamme, vastaan kysymykseen Hänen omilla sanoillaan ja omalla todistuksellani.

Maailman elämä

Raamattuun on kirjoitettu muistiin Jeesuksen opetus: ”Minä olen

tullut antamaan elämän, yltäkylläisen elämän” (Joh. 10:10). Myöhemmin, Uudessa maailmassa, Hän julisti: ”Minä olen maailman valo ja elämä” (3. Nefi 11:11). Hän on maailman elämä, koska Hän on meidän Luojamme ja koska – Hänen ylösnousemuksensa kautta – voimme kaikki olla varmoja, että tulemme jälleen elämään. Eikä se elämä, jonka Hän antaa meille, ole pelkästään kuolevainen elämä. Hän opetti: ”Minä annan heille ikuisen elämän. He eivät koskaan joudu hukkaan, eikä kukaan riistä heitä minulta.” (Joh. 10:28; ks. myös Joh. 17:2.)

Maailman valo

Jeesus opetti myös: ”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä.” (Joh. 8:12.) Hän julisti myös: ”Minä olen tie, totuus ja elämä” (Joh. 14:6). Hän on tie ja Hän

on valo, koska Hänen opetuksensa valaisevat meidän polkumme kuolevaisessa elämässä ja näyttävät meille tien takaisin Isän luokse.

Täytti Isän tahdon

Jeesus kunnioitti aina Isää ja seurasi Häntä. Jo poikasena Hän sanoi maanpäällisille vanhemmilleen: ”Ettekö tienneet, että minun tulee olla Isäni luona?” (Luuk. 2:49.) Myöhemmin Hän opetti: ”Enhän minä ole tullut taivaasta tekemään oman tahtoni mukaan, vaan täyttämään lähettäjäni tahdon” (Joh. 6:38; ks. myös Joh. 5:19). Ja Vapah-taja opetti: ”Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani” (Joh. 14:6; ks. myös Matt. 11:27).

Me palaamme Isän luokse tekemällä Hänen tahtonsa. Jeesus opetti: ”Ei jokainen, joka sanoo minulle: ’Herra, Herra’, pääse taivasten

valtakuntaan. Sinne pääsee se, joka tekee taivaallisen Isäni tahdon.” (Matt. 7:21.) Hän selitti:

”Monet sanovat minulle sinä päivänä: ’Herra, Herra! Sinun nimessäsi me profetoimme, sinun nimes-säsi me karkotimme pahoja henkiä ja sinun nimessäsi teimme monia voimatekoja.’

Mutta silloin he saavat minulta vastauksen: ’En tunne teitä. Menkää pois minun luotani, vääryydenkijät!’” (Matt. 7:22–23.)

Ketkä sitten pääsevät taivaan valtakuntaan? Eivät ne, jotka pelkästään tekevät voimatekoja Herran nimessä, Jeesus opetti, vaan ainoastaan ”se, joka tekee taivaallisen Isäni tahdon”.

Suurenmoinen esimerkki

Jeesus näytti meille, kuinka se tehdään. Yhä uudestaan Hän kehotti meitä seuraamaan Häntä: ”Minun lam-paani kuulevat minun ääneni ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua” (Joh. 10:27).

Pappeuden voima

Hän antoi pappeuden voiman apostoleilleen (ks. Matt. 10:1) ja muille. Vanhimmalle apostolille Pie-tarille Hän sanoi: ”Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet. Minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä sinä vapautat maan päällä, se on myös taivaissa vapautettu.” (Matt. 16:19; ks. myös Matt. 18:18.)

Luukas kirjoittaa, että ”Herra valitsi vielä seitsemänkymmentäkaksi opetuslasta ja lähetti heidät kaksitain edellään jokaiseen kaupunkiin ja kylään, johon hän aikoi itse mennä” (Luuk. 10:1). Myöhemmin nämä seitsemänkymmentäkaksi opetuslasta kertoivat iloisina Jeesukselle: ”Pahat hengetkin tottelevat meitä, kun käskemme niitä sinun nimessäsi” (Luuk.

10:17). Minä todistan tuosta pappeuden voimasta.

Pyhän Hengen johdatus

Maanpäällisen palvelutehtävänsä lopulla Jeesus opetti apostoleilleen: ”Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä minun nimessäni lähettää, opettaa teille kaiken ja palauttaa mieleenne kaiken, mitä olen teille puhunut” (Joh. 14:26), ja ”hän johtaa teidät tuntemaan koko totuuden” (Joh. 16:13).

Hänen käskyjensä suoma opastus

Hän opastaa meitä myös käskyjensä kautta. Sen vuoksi Hän käski nefiläisiä, ettei heillä enää saa olla opinkohtia koskevia kiistoja, sillä, Hän sanoi:

”Se, jossa on kiistelyn henki, ei ole minusta vaan on Perkeleestä, joka on kiistelyn isä, ja hän yllyttää ihmisten sydämet kiistelemään vihaisina keskenään.

Katso, minun oppini ei ole yllyttää ihmisten sydämiä vihaisina toisiaan vastaan, vaan minun oppini on, että sellaisen on loputtava.” (3. Nefi 11:29–30.)

Huomion kohdistaminen iankaikkiseen elämään

Hän haastaa meidät myös keskittymään Häneen eikä siihen, mikä on maailmasta. Suurenmoisessa

saarnassaan elämän leivästä Jeesus selitti katoavaisen ja iankaikkisen ravinnon vastakohtaisuutta. ”Älkää tavoitelko katoavaa ruokaa, vaan katoamatonta”, Hän sanoi, ”sitä, joka antaa ikuisen elämän. Sitä teille antaa Ihmisen Poika.” (Joh. 6:27.) Vapahtaja opetti, että Hän oli Elämän leipä, iankaikkisen ravinnon lähde. Puhuesaan maailman tarjoamasta katoavaisesta ravinnosta – kuten manna, jota Jehova oli lähettänyt ruokkiakseen Israelin lapsia erämaassa – Jeesus opetti, että ne, jotka turvautuivat tähän leipään, olivat nyt kuolleita (ks. Joh. 6:49). Sen sijaan Hänen tarjoamansa ravinto oli ”elävä leipä, joka on tullut taivaasta”, ja Jeesus opetti, että ”se, joka syö tätä leipää, elää ikuisesti” (Joh. 6:51).

Joidenkin Hänen opetuslastensa mielestä se oli ”sietämätöntä puhetta”, ja siitä ajasta alkaen monet Hänen seuraajistaan ”vetäytyivät – – joutokosta eivätkä enää kulkeneet Hänen mukanaan” (Joh. 6:60, 66). Ilmeisesti he eivät hyväksyneet Hänen aiempaa opetustaan, että heidän pitäisi ”[etsiä] ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa” (Matt. 6:33). Tänäkin päivänä joitakuita kristityiksi tunnustautuvia viehättävät enemmän maailman asiat – asiat, jotka ylläpitävät elämää maan päällä, mutta eivät anna ravintoa iankaikkiseen elämään. Joillekin Kristuksen ”sietämätön

puhe” on edelleen syy olla seuraamatta Häntä.

Sovitus

Vapahtajan kuolevaisen palvelutyön huipentuma oli Hänen ylösnousemuksensa ja se, että Hän sovitti maailman synnit. Johannes Kastaja profetoi siitä sanoessaan: ”Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!” (Joh. 1:29.) Myöhemmin Jeesus opetti, että ”[Ihmisen Poika tuli] – – palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaksi kaikkien puolesta” (Matt. 20:28). Viimeisellä aterialla Jeesus selitti Matteuksen kertoman mukaan, että Hänen siunaamansa viini oli ”minun vereni, liiton veri, joka kaikkien puolesta vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi” (Matt. 26:28).

Ilmestyessään nefiläisille ylösnoussut Herra kehotti heitä tulemaan luokseen ja tunnustelemaan haavaa Hänen kyljessään ja naulojen jälkiä Hänen käsissään ja jaloissaan. Hän teki tämän, näin Hän selitti, ”jotta tietäisitte, että minä olen Israelin Jumala ja koko maan Jumala ja surmattu maailman syntien tähden” (3. Nefi 11:14). Ja kertomuksen mukaan väkijoukko

lankesi ”Jeesuksen jalkojen juureen ja [palveli] häntä” (jae 17). Tämän vuoksi koko maailma tulee lopulta kumartamaan Häntä.

Jeesus opetti lisää kallisarvoisia totuuksia sovitusyöstään. Mormonin kirja, joka käsittelee yksityiskohtaisemmin Vapahtajan opetuksia ja antaa parhaan selvityksen Hänen tehtävästään, kertoo tästä opetuksesta:

”Minun Isäni lähetti minut, jotta minut korotettaisiin ristille – –, jotta voisin vetää kaikki ihmiset luokseni – –, – – jotta heidät voidaan tuomita tekojensa mukaan.

Ja – – jokainen, joka tekee parannuksen ja ottaa kasteen minun nimeeni, täytetään; ja jos hän kestää loppuun asti, katso, häntä minä pidän syyttömänä Isäni edessä sinä päivänä, jona minä seison tuomitsemassa maailmaa. – –

Eikä mikään epäpuhdas voi päästä hänen valtakuntaansa; sen tähden hänen lepoonsa ei pääse mikään paitsi ne, jotka ovat pesseet vaatteensa minun veressäni, uskonsa tähden ja parannuksensa tähden kaikista synneistään ja uskollisuutensa tähden loppuun asti.” (3. Nefi 27:14–16, 19.)

Näin me siis ymmärrämme, että Jeesuksen Kristuksen sovitus antaa meille mahdollisuuden voittaa synnistä johtuvan hengellisen kuoleman ja – tekemällä pyhiä liittoja ja pitämällä ne – saada iankaikkisen elämän siunaukset.

Haaste ja todistus

Jeesus antoi haasteen: ”Mitä te ajattelette Messiaasta?” (Matt. 22:42.) Apostoli Paavali esitti korinttilaisille haasteen: ”Tutkikaa itseänne, oleteko uskossa” (2. Kor. 13:5). Meidän kaikkien pitäisi itse vastata näihin haasteisiin. Missä on meidän perimmäinen uskollisuutemme? Olemmeko me kuin ne kristityt vanhin Neal A.

Maxwellin ikimuistoisessa kuvauksessa, jotka ovat muuttaneet Siioniin mutta yrittävät yhä pitää kakkosasuntoa Babyloaniassa?¹

Ei ole mitään välimaastoa. Me seuraamme Jeesusta Kristusta. Meidän kansalaisuutemme on Hänen kirkossaan ja Hänen evankeliumissaan, emmekä saa käyttää viisumia vierailaksemme Babyloaniassa tai käyttäytyä kuin yksi sen kansalaisista. Meidän pitäisi kunnioittaa Hänen nimeään, pitää Hänen käskynsä eikä ”[etsiä] sitä, mikä on tästä maailmasta, vaan [pyrkii] ensiksi rakentamaan Jumalan valtakuntaa ja vahvistamaan hänen vanhurskauttaan” (JSR Matt. 6:38).

Jeesus Kristus on Jumalan aino-syntynen ja rakas Poika. Hän on meidän Luojamme. Hän on maailman Valo. Hän on meidän Vapahtajamme

synnistä ja kuolemasta. Tämä on kaikkein tärkein tieto maan päällä, ja voitte tietää sen itse aivan kuin minä tiedän sen itse. Pyhä Henki, joka todistaa Isästä ja Pojasta ja johdattaa meidät totuuteen, on ilmoittanut nämä totuudet minulle, ja Hän ilmoittaa ne teille. Se tie on halu ja kuuliaisuus. Haluamisesta Jeesus opetti: ”Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.” (Matt. 7:7.) Kuuliaisuudesta Hän opetti: ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani” (Joh. 7:17). Todistan näiden asioiden totuudesta Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. *A Wonderful Flood of Light*, 1990, s. 47.

Matthew O. Richardson

toinen neuvonantaja pyhäkoulun ylimmässä johtokunnassa

Opettaminen Hengen mukaisesti

Vaikka olemme kaikki opettajia, meidän täytyy ymmärtää täysin se, että Pyhä Henki on kaiken totuuden todellinen opettaja ja todistaja.

Monia vuosia sitten kun olin toverini kanssa lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksessa, kuulin lapsen äänen kysyvän: ”Mummi, ovatko nuo *oikeita* lähetyssaarnaajia?” Kun käännyin, näin pienen tytön pitävän kiinni isoäitinsä kädestä ja osoittavan minua ja toveriani. Hymyilin, ojensin käteni, katsoin häntä suoraan silmiin ja sanoin: ”Hei, minä olen vanhin Richardson, ja me olemme *oikeita* lähetyssaarnaajia.” Tytön kasvat loistivat hänen katsoessaan minua innoissaan siitä, että hän oli aitojen lähetyssaarnaajien seurassa.

Tuon kokemuksen jälkeen olin täynnä uudistunutta omistautumista. Halusin olla sellainen lähetyssaarnaaja, jollainen Vapahtaja, perheeni ja tämä pieni tyttö odottivat minun olevan. Seuraavien kahden vuoden ajan tein työtä innokkaasti, jotta näyttäisin *oikealta, todelliselta* lähetyssaarnaajalta ja ajattelisin, toiminis ja erityisesti opettaisin sellaisen tavoin.

Palattuani kotiin kävi yhä ilmeisemmäksi, että vaikka minä olin jättänyt lähetystyöni taakseni, lähetystyöni ei jättänyt minua. Jopa kaikkien näiden vuosien jälkeen tunnen itse asiassa

yhä, että lähetystyöni oli parhaat kaksi vuotta *elämälleni*. Eräs odottamaton opetus, jonka sain lähetystyössäni, oli tuo pienen tytön ääni. Mutta nyt kuulin äänen kysyvän: ”Mummi, onko tuo *oikea* pappisuudenhaltija?”, ”Mummi, onko tuo *oikea* aviomies tai *oikea* isä?” tai ”Mummi, onko tuo *oikea* kirkon jäsen?”

Olen oppinut, että ratkaisu siihen, että meistä tulee *oikeasti, todella* jotakin elämämme jokaisella osa-alueella, liittyy kykyymme opettaa tavalla, joka ei rajoita oppimista. *Todellinen elämä* nimittäin vaatii *todellista oppimista*, joka riippuu *todellisesta opettamisesta*. ”Vastuu opettaa tehokkaasti ei rajoitu ainoastaan niihin, joilla on kirkossa virallinen opettajan tehtävä.”¹ Jokaisella perheenjäsenellä, kirkon johtohenkilöllä ja kirkon jäsenellä (mukaan lukien nuoret ja lapset) on itse asiassa vastuu opettaa.

Vaikka olemme kaikki opettajia, meidän täytyy ymmärtää täysin se, että Pyhä Henki on kaiken totuuden *todellinen* opettaja ja todistaja. Ne, jotka eivät täysin ymmärrä tätä, joko yrittävät toimia Pyhän Hengen puolesta ja tehdä kaiken itse kutsuen

kohteliaasti Henkeä olemaan heidän kanssaan mutta vain sivuosassa, tai uskovat jättävänsä kaiken opetuksen Hengen johdatukselle, kun he todellisuudessa esittävät oppiaiheen itse asiassa valmistelematta. Kaikilla vanhemmilla, johtajilla ja opettajilla on vastuu opettaa ”Hengen avulla”². Heidän ei tule opettaa ilman Henkeä tai Hengen puolesta vaan ”Hengen avulla”, niin että Henki voi opettaa totuutta esteettä.

Moroni auttaa meitä ymmärtämään, kuinka me voimme ”opettaa Hengen avulla” korvaamatta, heikentämättä tai sivuuttamatta Pyhää Henkeä *todellisena* opettajana. Moroni sanoo, että pyhät toimivat kokouksissaan ”Hengen vaikutuksen mukaisesti”³. Tämä vaatii muutakin kuin sen, että Henki vain olisi kanssamme. Se, että toimimme Pyhän Hengen mukaisesti, tarkoittaa, että meidän täytyy ehkä muuttaa opetustapaamme, jotta opettaisimme siten kuin Pyhä Henki opettaa. Kun me mukaudumme Pyhän Hengen mukaisiksi, silloin Pyhä Henki voi opettaa ja todistaa esteettä. Tätä tärkeää mukautumista voidaan havainnollistaa seuraavan esimerkin avulla.

Monia vuosia sitten lapseni ja minä patikoimme Oregonissa sijaitsevan 3 157-metrin South Sister -vuoren huipulle. Muutaman tunnin kuluttua me kohtasimme vulkaanisista pikkukivistä muodostuneen pitkän, 45 asteen kulmassa olevan rinteeseen. Vuorenhuippu näkyvissämme me jatkoimme matkaa mutta huomasimme, että jalkamme upposivat pikkukivien sekaan joka askeleella, niin että liu'uimme taaksepäin monta senttiä. 12-vuotias poikani rynnisti eteenpäin minun jäädessäni taakse 8-vuotiaan tyttärenti kanssa. Väsymys ja lannistuminen iski-vät tyttärenti pian, ja hän oli lohduton ajatellessaan, ettei hän pääsisi huipulle veljensä kanssa. Ensimmäinen

ajatukseni oli kantaa hänet. Henkeni oli vahva, mutta ikävä kyllä lihani oli heikko. Me istuuduimme kiville, arvioimme tilannettamme ja laadimme uuden suunnitelman. Kehotin häntä tarttumaan takataskuihini, pitämään lujasti kiinni ja – mikä tärkeintä – astumaan minun jalkani jättämään koloon heti kun nostaisin jalkani. Hän seurasi jokaista liikettäni ja turvasi siihen nostovoimaan, joka auttoi häntä, kun hän tarrautui taskuihini. Ikuisuudelta tuntuneen ajan jälkeen me pääsimme vuoren huipulle. Tyttäreni voitonriemuinen ja tyytyväinen ilme oli korvaamaton. Ja kyllä, arvioni mukaan hän ja hänen veljensä olivat *todellisia* patikoijia.

Tyttäreni onnistui siitä syystä, että hän ponnisteli urheasti ja patikoi minun *esimerkkini mukaisesti*. Kun hän tahdisti liikkeensä minun liikkeideni kanssa, saimme yhdessä aikaan rytmin, joka salli minun hyödyntää kaiken voimani. Näin on myös silloin, kun me opetamme Hengen vaikutuksen mukaisesti. Kun me mukautamme opetustapamme Pyhän Hengen tapaan, Henki vahvistaa meitä ja pystyy samalla toimimaan esteettä. Voisitteko tämä mielessänne pohtia kahta perustavanlaatuista Hengen vaikutusta, joiden mukaan meidän kannattaisi toimia?

Ensiksi, Pyhä Henki opettaa ihmisiä

hyvin yksilöllisesti. Tämän ansiosta me voimme itse tietää totuuden henkilökohtaisella tavalla. Koska tarpeemme, olosuhteemme ja kehityksemme ovat erilaisia, Pyhä Henki opettaa meille, mitä meidän täytyy tietää ja tehdä tullaksemme siksi, mitä meistä pitää tulla. Huomaattehan, että vaikka Pyhä Henki opettaa ”totuuden kaikesta”⁴, Hän ei opeta kaikkea totuutta kerralla. Henki opettaa meille ”rivin rivin päälle, opetuksen opetuksen päälle, vähän täällä ja vähän tuolla”⁵.

Ne, jotka opettavat Hengen mukaisesti, ymmärtävät, että he opettavat ihmisiä, eivät oppiainetta. Näin ollen heillä ei ole tarvetta kattaa koko oppikirjan aineistoa tai opettaa kaikkea, mitä he ovat aiheesta oppineet. He keskittyvät sen sijaan niihin asioihin, joita heidän perheensä tai luokkansa jäsenien on tarpeen tietää ja tehdä. Vanhemmat, johtajat ja opettajat, jotka jäljittelevät sitä, kuinka Henki opettaa, oppivat nopeasti, että *todellinen* opettaminen on paljon muutakin kuin vain puhumista ja kertomista. Sen seurauksena he tarkoituksellisesti pysähtyvät kuuntelemaan, huomioimaan tarkasti ja sitten erottamaan sen, mitä tehdä seuraavaksi.⁶ Kun he tekevät näin, Pyhällä Hengellä on mahdollisuus opettaa sekä oppilaille että opettajille, mitä heidän tulisi tehdä ja sanoa.⁷

Toiseksi, Pyhä Henki opettaa

kutsumalla, ohjaamalla, rohkaisemalla ja kannustamalla meitä toimimaan. Kristus vakuutti meille, että me pääsemme selville siitä, onko opetus totta, kun toimimme sen mukaisesti.⁸ Henki johtaa ja ohjaa meitä ja näyttää meille, mitä meidän tulee tehdä.⁹ Hän ei kuitenkaan tee puolestamme sitä, minkä vain me itse voimme tehdä. Pyhä Henki ei nimittäin voi oppia, tuntea tai toimia *meidän puolestamme*, sillä se olisi tahdonvapauden opin vastaista. Hän voi helpottaa mahdollisuuksia ja kutsua meitä oppimaan, tuntemaan ja toimimaan.

Ne, jotka opettavat näin Hengen mukaisesti, auttavat muita kutsumalla, rohkaisemalla ja antamalla heille mahdollisuuksia käyttää tahdonvapauttaan. Vanhemmat, johtajat ja opettajat huomaavat, että he eivät voi tuntea, oppia tai edes tehdä parannusta *niiden puolesta*, jotka ovat heidän perheessään, seurakunnassaan tai luokkassaan. Sen sijaan, että kysyisivät: ”Mitä minä voin tehdä lapseni, luokkani jäsenen tai muiden puolesta?” he kysyvät: ”Kuinka kutsun ja autan niitä, jotka ovat lähiympäristössäni, oppimaan itse?” Vanhemmat, jotka jäljittelevät Pyhän Hengen toimintaa, luovat koteja, joissa perheet oppivat arvostamaan eivätkä vain oppimaan jotakin arvoista. Samalla tavoin opettajat eivät pelkätään puhua opeista, vaan he pikemminkin auttavat oppilaita ymmärtämään evankeliumin oppeja ja elämään niiden mukaan. Pyhä Henki toimii esteettä, kun yksilöt harjoittavat *omaa* tahdonvapauttaan asianmukaisesti.

Maailman ollessa nykyisessä tilassaan me tarvitsemme kipeästi *todellista* oppimista ja opettamista kodeissamme, kokouksissamme ja kirkon luokissamme. Tiedän, että teidän tavoitteenne edistyä saattaa vaikuttaa joskus ylivoimaiselta. Ettehän anna edistymisenne tahdin lannistaa teitä.

Muistelen sitä, mitä koin patikoidesani lasteni kanssa. Me sovimme, että joka kerta kun pysähtyisimme hengähtämään, niin sen sijaan että keskityisimme yksinomaan siihen, kuinka pitkä matka meillä vielä oli edessämme, me kääntyisimme välittömästi ympäri ja katsoisimme vuorta alaspäin. Me katselisimme maisemia ja sanoisimme toisillemme: ”Katsokaa, kuinka pitkälle olemme päässeet.” Sitten vetäisimme syvään henkeä, kääntyisimme nopeasti kasvot ylämäkeä kohti ja alkaisimme taas kiivetä askel kerrallaan. Veljet ja sisaret, te *voitte* toimia vanhempina, johtaa ja opettaa Hengen vaikutuksen mukaisesti. Tiedän, että *voitte* tehdä niin. Todistan, että *voitte* tehdä niin, ja ihmisten elämä muuttuu.

Minun elämäni on siunattu *todellisilla opettajilla*, jotka ovat opettaneet Hengen johdatuksella ja erityisesti Hengen mukaisesti. Kehotan teitä mukauttamaan opetustapanne Pyhän Hengen mukaiseksi kaikessa, mitä teette. Todistan, että Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme ja että Hänen evankeliuminsa on palautettu. Tämän vuoksi meidän täytyy olla oikeita, *todellisia* vanhempia, *todellisia* johtajia, *todellisia* opettajia ja *todellisia* oppilaita. Todistan, että Jumala auttaa teitä teidän pyrkimyksissänne. Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. *Opettaminen, kutsumuksista suurin – evankeliumin opettamisen lähdeoteos*, 2000, s. 3.
2. OL 50:14.
3. Moroni 6:9.
4. Moroni 10:5; ks. myös OL 50:14; *Lujana uskossa – evankeliumiaiheinen hakuteos*, 2005, s. 131.
5. 2. Nefi 28:30.
6. Ks. David A. Bednar, ”Etsikää oppimista uskon kautta”, *Liahona*, syyskuu 2007, s. 16–24.
7. Ks. Luuk. 12:12.
8. Ks. Joh. 7:17.
9. Ks. 2. Nefi 32:1–5.

Vanhin Kazuhiko Yamashita
seitsemänkymmenen koorumista

Lähetysaarnajat ovat kirkon aarre

Olen kiitollinen siitä, että Herra kutsuu lähetysaarnajat, että he vastaavat tuohon kutsuun ja että he palvelevat kautta maailman.

Eräänä iltana vuosia sitten juuri kutsuttu lähetysaarnaja nimeltään vanhin Swan ja hänen japanilainen vanhempi toverinsa tulivat käymään meillä. Onneksi olin kotona, joten kutsuin heidät sisään. Kun tervehdin heitä ovelta, panin merkille takin, joka vanhin Swanilla oli yllään. Sen enempää ajattelematta sanoin hänelle: ”Onpa sinulla ylläsi hieno takki!” Takki ei ollut kuitenkaan uusi, ja se oli melko haalistunut. Otaksuin, että takki oli sellainen, jonka joku aiempi lähetysaarnaja oli lähtiessään jättänyt lähetysaarnajien asuntoon.

Vanhin Swan reagoi heti sanoihini, ja tilanne oli täysin päinvastainen kuin olin ajatellut. Takeltelevalta japanin kielellä hän vastasi: ”Niin, tämä on hyvä takki. Isäni käytti tätä takkia palvellessaan lähetysaarnajana Japanissa yli 20 vuotta sitten.”

Vanhin Swanin isä oli palvellut Okajaman lähetyksentällä. Kun vanhin Swan oli lähdössä palvelemaan lähetystyöhön Japaniin, hänen isänsä oli antanut hänelle takkinsa. Tässä kuvassa näkyy se takki, jota kaksi sukupolvea vanhin Swaneja käytti Japanissa.

Liikutuini kuullessani vanhin Swanin sanat. Ja ymmärsin nyt syyn, miksi vanhin Swan käytti isänsä takkia ollessaan käännytystyössä. Vanhin Swan oli aloittanut lähetystyönsä sisimmässään isältään peritty rakkaus Japania ja sen kansaa kohtaan.

Olen varma siitä, että jotkut teistä ovat kokeneet jotakin samankaltaista. Useat Japanissa palvelevat lähetysaarnajat ovat kertoneet minulle, että heidän isänsä, äitinsä, isoisänsä, setänsä tai enonsa on myös palvellut lähetystyössä Japanissa.

Haluan ilmaista vilpittömän rakkauteni, kunnioitukseni ja kiitollisuuteni tunteeni kaikille kotiin palanneille lähetysaarnajille, jotka ovat palvelleet eri puolilla maailmaa. Olen varma siitä, että ne, joita olette auttaneet kokemaan kääntymyksen, eivät ole unohtaneet teitä. ”Kuinka ihanat ovat vuorilla ilosanoman tuojan askelet!”¹

Minä olen yksi noista käännyttäjäistä. Koin kääntymyksen 17-vuotiaana ollessani lukiolainen. Lähetysaarnaja, joka kastoi minut, oli muuan vanhin Rupp Idahosta Yhdysvalloista. Hänet vapautettiin äskettäin vaaranjohtajan tehtävästä Idahossa. En ole nähnyt

häntä sen jälkeen kun olin juuri kastettu, mutta olen vaihtanut sähköpostiviestejä ja puhunut hänen kanssaan puhelimessa. En ole koskaan unohtanut häntä. Hänen ystävälliset, hymyilevät kasvonsa ovat syöpyneet muistiini. Hän oli hyvin onnellinen saadessaan tietää, että minulla menee hyvin.

Kun olin 17, minulla ei ollut kovin selkeää ymmärrystä sanomasta, jota lähetyssaarnaajat olivat opettaneet minulle. Minulla oli kuitenkin erityinen tunne lähetyssaarnaajista. Halusin tulla samanlaiseksi kuin he. Ja tunsin heidän syvän ja kestävästä rakkautensa.

Saamen kertoa teille päivästä, jolloin minut kastettiin. Se oli 15. heinäkuuta, ja se oli hyvin kuuma päivä. Samana päivänä kastettiin myös eräs nainen. Lähetyssaarnaajat olivat rakentaneet kastealtaan itse, eikä se ollut kovin kummoinen.

Heti kasteemme jälkeen meidät konfirmoitiin. Ensin vanhin Lloyd konfirmoi sen sisaren. Istuuduin muiden jäsenten joukkoon, suljin silmäni ja kuuntelin hiljaa. Vanhin Lloyd konfirmoi hänet ja alkoi sitten antaa hänelle siunausta. Sitten vanhin Lloyd

lakkasi kuitenkin puhumasta, joten avasin silmäni ja katsoin häntä hyvin kiinnostuneena.

Vielä tänäkin päivänä voin selkeästi muistaa sen näyn. Vanhin Lloydin silmät olivat tulvillaan kyyneliä. Ja ensimmäisen kerran elämässäni koin, kuinka Pyhä Henki verhosi minut. Ja Pyhän Hengen välityksellä sain varman tiedon siitä, että vanhin Lloyd rakasti meitä ja että Jumala rakasti meitä.

Sitten oli minun vuoroni tulla konfirmoiduksi. Konfirmoijana oli jälleen vanhin Lloyd. Hän asetti kätensä pääni päälle ja konfirmoi minut kirkon jäseneksi, antoi Pyhän Hengen lahjan ja alkoi sitten lausua siunausta. Ja jälleen hän lakkasi puhumasta. Nyt kuitenkin ymmärsin, mitä tapahtui. Tiesin todella Pyhän Hengen välityksellä, että lähetyssaarnaajat rakastivat minua ja että Jumala rakasti minua.

Nyt haluaisin sanoa muutaman sanan lähetyssaarnaajille, jotka palvelevat parhaillaan lähetyksentillä kautta maailman. Asenteenne ja rakkaus, jota osoitate muita kohtaan, ovat hyvin merkittävä sanoma. Vaikka

en heti ymmärtänyt kaikkia oppeja, joita lähetyssaarnaajat minulle opettivat, tunsin heidän suuren rakkautensa, ja heidän monet ystävälliset tekonsa opettivat minulle tärkeitä opetuksia. Teidän sanomanne on rakkauden sanoma, toivon sanoma ja uskon sanoma. Asenteenne ja tekonne luovat Hengelle otollisen ilmapiirin, ja Hengen avulla kykenemme ymmärtämään ne asiat, jotka ovat tärkeitä. Haluan välittää teille ajatuksen, että rakkautellanne te ilmaisette Jumalan rakkautta. Te olette tämän kirkon aarre. Olen hyvin kiitollinen teille kaikille uhrautumisestanne ja omistautumisestanne.

Haluan puhua myös teille tuleville lähetyssaarnaajille. Omassa perheessäni neljä lapsistamme on palvellut lähetyksessä, ja tämän kuun lopussa viides lähetyssaarnaajamme menee Provon lähetyssaarnaajien koulutuskeskukseen. Ensi vuonna nuorimmiamme suunnittelee lukiosta päästyään palvelevansa lähetyksessä.

Niinpä puhun pojilleni ja kaikille teille, jotka valmistaudutte palvelemaan lähetyksessä. On välttämätöntä,

että tuotte mukanaanne lähetystyöhön kolme asiaa:

1. Halun saarnata evankeliumia. Herra haluaa teidän etsivän Hänen lampaitaan ja pitävän heistä huolta.² Kaikkialla ympäri maailmaa on ihmisiä, jotka odottavat teitä. Menetehän nopeasti sinne, missä he ovat? Kukaan ei ponnistele uutterammin kuin lähetysaarnajat pelastaakseen muita. Minä olen yksi noista pelastetuista.
2. Vahvistuneen todistuksenne. Herra vaatii teiltä ”sydäntä ja altista mieltä”³.
3. Rakastakaa muita vanhin Swainin tavoin, joka toi lähetystyöhön mukanaan isänsä takin ja isänsä rakkauden Japania ja sen kansaa kohtaan.

Ja te, jotka ette tiedä, kuinka valmistautua lähetystyöhön, menettehän tapaamaan piispaanne? Tiedän, että hän auttaa teitä.

Olen kiitollinen siitä, että Herra kutsuu lähetysaarnajat, että he vastaavat tuohon kutsuun ja että he palvelevat kautta maailman. Saanen sanoa kaikille teille rakkaille kotiin palanneille lähetysaarnajille: Olen todella kiitollinen kaikista ponnisteluistanne. Te olette tämän kirkon aarre. Ja toivottavasti olette aina ja jatkuvasti lähetysaarnajia ja toimitte Kristuksen opetuslasten tavoin.

Todistan, että me olemme taivaallisen Isämme lapsia, että Hän rakastaa meitä ja että Hän lähetti rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen, jotta me voimme jälleen palata Hänen luokseen. Sanon nämä asiat Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. Jes. 52:7.
2. Ks. Hes. 34:11.
3. OL 64:34.

Vanhin Randall K. Bennett
seitsemänkymmenen koorumista

Valitkaa iankaikkinen elämä

Teidän iankaikkinen kohtalonne ei ole sattuman vaan valinnan tulosta. Koskaan ei ole liian myöhäistä alkaa valita iankaikkista elämää!

Vuosia sitten ollessani perheeni kanssa uimarannalla huomasin kylttejä ja merkkilippuja, jotka varoittivat meitä voimakkaasta virtauksesta, joka johti rannasta syvään, pyörteiseen veteen. Voimakas virtaus, jota harjaantumattomat silmäni eivät nähneet mutta jonka läheisessä vartiotornissa olevat hengenpelastajat huomasivat helposti, oli vaaraksi kaikille, jotka jättivät rannan antaman turvan ja menivät veteen. Muistan järkeilleeni: ”Minä olen hyvä uimari. Uiminen on erinomaista liikuntaa. Olen turvassa matalassa vedessä.”

Varoituksista välittämättä ja omaan arvostelukykyyni luottaen astuin veteen nauttiakseni ”virkistävästä” uinnista. Muutaman minuutin kuluttua kohotin katseeni paikantaakseni läheisellä rannalla olevan perheeni, mutta ranta ei ollutkaan enää lähellä! Petollinen virtaus, josta minua oli varoitettu, oli vanginnut minut ja vei minua nopeasti pois perheeni luota.

Aluksi itsevarmana ja sitten epätoivoisena yritin uida rantaa kohti, mutta hetyntönnön virtaus veti minua yhä kauemmas syvempään, vellovampaan veteen. Uuvuin, ja henkeen vetämäni

vesi alkoi salvata hengitystäni. Hukkumisesta tuli todellinen vaihtoehto. Voimani hupenivat, ja viimein huusin hädissäni apua.

Tuntui ihmeelliseltä, että hengenpelastaja oli heti vieressäni. En tiennyt, että hän oli pitänyt minua silmällä, kun menin veteen. Hän tiesi, että virtaus saisi minusta otteen, ja hän tiesi, mihin se veisi minut. Virtausta vältellen hän kiersi sen ja ui hiukan edemmäs kohdasta, jossa kamppailin. Sitten hän odotti kärsivällisesti, kunnes huusin apua. Minulla ei ollut voimia uida rantaan yksin. Olin ja olen yhä kiitollinen siitä, että hän pelasti minut. Ilman hänen apuaan en olisi ikinä selviytynyt takaisin perheeni luo.

Sinä päivänä tein huonon valinnan, josta olisi voinut aiheutua vakavia seurauksia minulle ja perheelleni. Kun me nyt yhdessä pohdimme valinnan lahjaa, rukoulen, että Pyhä Henki auttaa meitä kutakin arvioimaan niitä valintoja, joita teemme.

Rakas profeettamme, presidentti Thomas S. Monson, on opettanut: ”En voi tähdentää kyllin voimakkaasti, että päätökset määräävät kohtalon. Ette voi tehdä iankaikkisia päätöksiä

Montreal, Kanada

ilman iankaikkisia seurauksia.”¹

Jokainen teistä – kuten meille on tässä konferenssissa opetettu – on taivaallisten vanhempien rakas henkipoika tai -tytär. Teillä todella on jumalallinen luonne ja päämäärä.² Kuolevaisuutta edeltävässä elämässänne te opitte rakastamaan totuutta. Te teitte oikeita iankaikkisia valintoja. Tiesitte, että täällä kuolevaisuudessa olisi vaivoja ja vastuksia, kipua ja kärsimystä, vaikeuksia ja vastoinkäymisiä, jotka auttaisivat teitä kasvamaan ja edistymään. Tiesitte myös, että voisitte edelleen tehdä oikeita valintoja, tehdä parannuksen vääristä valinnoista ja Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta periä iankaikkisen elämän.

Mitä profeetta Lehi opetti valinnoista? Hän neuvoi, että me olemme ”vapaita *valitsemaan* vapauden ja *iankaikkisen elämän* kaikkien ihmisten suuren Välimiehen kautta, tai valitsemaan orjuuden ja kuoleman Perkeleen orjuuden ja vallan mukaisesti”. Sitten hän opetti: ”Minä tahdon, että te turvaudutte suureen Välimieheen ja kuulette hänen suuria käskyjään ja olette uskollisia hänen sanoilleen ja *valitsette iankaikkisen elämän*.”³

Veljet ja sisaret, *valitsemme me iankaikkisen elämän* siinä, mitä me päätämme ajatella, tuntea ja tehdä?

Lastenlapsemme oppivat parhailaan, että kun he tekevät valinnan, he valitsevat myös siitä aiheutuvat seuraukset. Hiljattain kolmivuotias lapsenlapsemme kieltäytyi syömästä päivällistään. Tytön äiti selitti: ”On melkein nukkumaanmeno aika. Jos päätät syödä päivällisen, valitset samalla jälkiruoaksi jäätelöä. Jos päätät olla syömättä päivällistä, valitset samalla sen, että menet heti nukkumaan etkä saa jäätelöä.” Lapsenlapsemme mietti kahta vaihtoehtoaan ja totesi sitten painokkaasti: ”Minä haluan päättää *näin* – haluan leikkiä *ja* syödä pelkästään jäätelöä *ja* olla menemättä nukkumaan.”

Veljet ja sisaret, toivomme me, että voisimme leikkiä, syödä pelkästään jäätelöä, olla koskaan menemättä nukkumaan ja jollakin tavalla välttää sellaiset seuraukset kuten vajaanavitseminen ja uupumus?

Meillä on tosiasiaa vain kaksi iankaikkista vaihtoehtoa, ja molemmilla on iankaikkiset seuraukset: päättää seurata maailman Vapahtajaa ja valita siten iankaikkinen elämä taivaallisen Isämme luona tai päättää seurata maailmaa ja valita siten iankaikkinen ero taivaallisesta Isästä.

Me emme voi onnistuneesti valita sekä vanhurskauden suoja että

maailmallisuuden vaaroja. Maailmallisuudessa kahlaaminen tai polskuttelu voi näyttää vaarattomalta, mutta niin näytti ”virkistävää” uintinikin!

Samoin kuin virtaus, joka olisi voinut muuttaa perheeni elämäntilun, tämän päivän maailmallisuuden virtaukset, petolliset filosofiat, väärät opetukset ja valtoimenaan riehuva moraalittomuus yrittävät vetää meitä pois perheemme ja taivaallisen Isämme luota sekä erottaa meidät heistä iankaikkisesti.

Elävät profeettamme, näkijämme ja ilmoituksensaajamme sekä näkevät että pyrkivät varoittamaan meitä niistä usein salakavalista mutta vaarallisista maailmallisista virtauksista, jotka uhkaavat meitä. He kutsuvat, kannustavat, opettavat, muistuttavat ja varoittavat meitä rakastavasti. He tietävät, että meidän turvallisuutemme riippuu siitä, että päätämme noudattaa 1) oivalluksia, joita saamme tutkiesamme pyhiä kirjoituksia, pohtiesamme ja rukoillessamme päivittäin; 2) Pyhän Hengen johdatusta; ja 3) heidän profeetallisia neuvojaan. He tietävät, että turvaa ja lopulta iloa on vain Vapahtajassamme Jeesuksessa Kristuksessa ja Hänen kauttaan sekä siinä, että elää Hänen evankeliuminsa mukaan. Kuten vanhin Dallin H. Oaks

juuri opetti, Vapahtajamme on julistanut: ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.”⁴

Neuvostoliiton hajoamisen jälkeisinä vastoinkäymisten ja kärsimysten aikoina Anatoli ja Svetlana Rešetnikov Venäjältä valitsivat maailmallisuuden sijaan vanhurskauden. Heidän liittyttyään kirkkoon heitä vainottiin. Veli Rešetnikovin asemaa työpaikalla alennettiin. Urheasti he ajattelivat: ”Nyt meillä on enemmän aikaa palvella Jumalaa!” Heitä uhkailtiin toistuvasti, mutta he päättivät silti elää evankeliumiin keskittyvää elämää. Vanhin Anatoli Rešetnikov kutsuttiin ensimmäiseksi venäläiseksi vyöhykeseitsenkymmeneksi. Valinnoillaan Rešetnikovit edelleen *valitsevat iankaikkisen elämän*.

Me kaikki kohtaamme vastoinkäymisiä. Meillä kaikilla on kiusauksia. Me kaikki olemme tehneet virheitä. Koskaan ei ole liian vaikeaa tai liian myöhäistä tehdä oikeita valintoja. Yksi noista ratkaisevista oikeista valinnoista on parannus.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf on opettanut:

”Pienet virheet ja vähäiset poikkeamat Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opista voivat tuoda elämäämme murheellisia seurauksia. Sen tähden on äärimmäisen tärkeää, että meistä tulee tarpeeksi kurinalaisia, jotta voimme ajoissa tehdä ratkaisevia korjauksia päästäksemme takaisin oikealle tielle, emmekä vain odota tai toivo, että virheet jotenkin korjautuvat itsestään.

Mitä pitempään viivyttämme korjaavaa toimenpidettä, sitä suurempia tarvittavien muutosten on oltava ja sitä pitempään kestää kurssin muuttaminen – kun tuho saattaa jo hämmöttää.”⁵

Vapahtajan armon käsivarret ovat aina ojennettuina meitä jokaista kohti.⁶

Kun me teemme vilpittömän ja täyden parannuksen, me voimme saada täyden anteeksiannon virheistämme, eikä Vapahtaja enää muista syntejämme.⁷

Arvioidessanne valintojanne ja niiden seurauksia voisitte kysyä itseltänne:

- Tavoittelenko jumalallista ohjausta lukemalla pyhiä kirjoituksia, pohtimalla niitä ja rukoilemalla päivittäin vai olenko päättänyt olla niin kiireinen tai välinpitämätön, etten varaa aikaa tutkia Kristuksen sanoja, pohtia niitä ja keskustella taivaallisen Isäni kanssa?
- Päättänkö noudattaa Jumalan elävien profeettojen neuvoja vai seuraanko maailmallisia tapoja ja muiden vastakkaisia mielipiteitä?
- Etsinkö päivittäin Pyhän Hengen johdatusta siinä, mitä päätän ajatella, tuntea ja tehdä?
- Pyrinkö jatkuvasti olemaan avuksi ja palvelemaan tai auttamaan muiden pelastamisessa?

Rakkaat veljeni ja sisareni, teidän iankaikkinen kohtalonne ei ole sattuman vaan valinnan tulosta. Koskaan ei ole liian myöhäistä alkaa *valita iankaikkista elämää!*

Lausun todistukseni siitä, että taivaallisen Isän suuren onnensuunnitelman ansiosta jokainen meistä voidaan tehdä täydelliseksi Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta. Me voimme elää perheemme kanssa taivaallisen Isämme luona iankaikkisesti ja saada ilon täyteyden. Näistä asioista todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Päätökset ratkaisevat kohtalon”, kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille, 6. marraskuuta 2005, institute.lds.org.
2. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s.129.
3. 2. Nefi 2:27, 28, kursivointi lisätty.
4. Joh. 14:6.
5. ”Vain muutaman asteen ero”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 59.
6. Ks. Alma 5:33.
7. Ks. OL 58:42.

Vanhin J. Devn Cornish
seitsemänkymmenen koorumista

Rukoilemisen etuoikeus

Rukous on yksi kallisarvoisimmista Jumalan lahjoista ihmiselle.

Rakkaat sisareni ja veljeni, Jumala, meidän Isämme, ei ole tunne tai ajatus tai voima. Hän on pyhä Persoona, jolla – kuten pyhät kirjoitukset opettavat – on kasvot ja kädet ja loistava, kuolematon ruumis. Hän on todellinen, Hän tuntee jokaisen meistä yksilönä, ja Hän rakastaa meitä, jokaista. Hän haluaa siunata meitä.

Jeesus sanoi:

”Ei kai kukaan teistä anna pojalleen kiveä, kun hän pyytää leipää?

Tai käärmettä, kun hän pyytää kalaa?

Jos kerran te pahat ihmiset osaatte antaa lapsillenne kaikenlaista hyvää, niin paljon enemmän teidän taivaallinen Isänne antaa hyvää niille, jotka sitä häneltä pyytävät.” (Matt. 7:9–11.)

Ehkäpä eräs henkilökohtainen kokemus auttaa havainnollistamaan asiaa. Kun olin nuorena erikoistuvana lääkärinä Bostonin lastensairaалassa, tein pitkiä päiviä ja kuljin sairaalan ja Watertownissa Massachusettsissa sijaitsevan kotimme väliä useimmiten polkupyörällä, koska vaimoni ja nuori perheeni tarvitsivat autoamme. Eräänä iltana olin ajamassa kotiin pitkän sairaalaruopeaman jälkeen. Olin väsynyt ja nälkäinen ja ainakin jonkin verran alamaissa. Tiesin, että minun piti kotiin päästyäni antaa vaimolleni ja neljälle pienelle lapsellemme paitsi aikaani ja

tarmoani myös iloista mieltä. Minun oli rehellisesti sanottuna vaikeaa edes jatkaa pyörällä ajamista.

Reittini kulki paistettua kanaa myyvän pikaruokapaikan ohi, ja minusta tuntui, että olisin paljon vähemmän nälkäinen ja väsynyt, jos voisin kotimat kallani pysähtyä syömään palasen kanaa. Tiesin, että siellä oli tarjouksena reisi- tai koippaloja 29 sentin hintaan, mutta kun katsoin lompakkooni, minulla oli vain viisisenttinen. Ajaessani eteenpäin kerroin Herralle tilanteeni ja kysyin, voisiko Hän armossaan antaa minun löytää tien viereltä 25-senttisen. Kerroin Hänelle, etten tarvinnut sitä merkiksi vaan että olisin todella kiitollinen, jos Hänestä tuntui, että Hän voisi suoda minulle tämän hyväntahtoisen siunauksen.

Aloin katsella maahan tarkemmin, mutta en nähnyt mitään. Pyöräillessäni lähestyin pikaruokapaikkaa yrittäen säilyttää uskontäyteisen mutta nöyrän asenteen. Sitten kadulla lähes täsmälleen pikaruokapaikkaa vastapäätä näin maassa 25-senttisen. Kiitollisena ja helpottuneena poimin sen maasta, ostin kananpalan, nautin joka murusesta ja ajoin iloisena kotiin.

Armossaan taivaan Jumala, kaiken Luoja ja Hallitsija kaikkialla, oli kuullut rukouksen, joka koski hyvin

vähäpätöistä asiaa. Joku saattaisi hyvinkin kysyä, miksi Hän välittäisi jostakin niin vähäisestä. Olen tullut siihen tulokseen, että taivaallinen Isämme rakastaa meitä niin paljon, että siitä, mikä on tärkeää meille, tulee tärkeää Hänelle vain siksi, että Hän rakastaa meitä. Kuinka paljon enemmän Hän haluaisikaan auttaa meitä niissä suurissa asioissa, joita pyydämme ja jotka ovat oikein (ks. 3. Nefi 18:20).

Niin pienet lapset, nuoret kuin aikuisetkin, uskottehan sen, että rakastava taivaallinen Isänne haluaa siunata teitä todella paljon. Mutta koska Hän ei halua kajota tahdonvapauteemme, meidän on pyydettävä Hänen apuaan. Teemme sen yleensä rukoilemalla. Rukous on yksi kallisarvoisimmista Jumalan lahjoista ihmiselle.

Eräessä tilanteessa Jeesuksen opetuslapset pyysivät: ”Herra, opeta meitä rukoilemaan” (Luuk. 11:1). Vastauksena Jeesus antoi meille esimerkin, joka voisi opastaa meitä tuntemaan rukouksen pääperiaatteet (ks. Russell M. Nelson, ”Herran rukouksista saatavia opetuksia”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 46–49; ks. myös Matt. 6:9–13; Luuk. 11:1–4). Jeesuksen esimerkin mukaisesti:

Me aloitamme puhuttelemalla taivaallista Isäämme: ”Isä meidän, joka olet taivaissa” (Matt. 6:9; ks. myös Luuk. 11:2). Meillä on etuoikeus lähestyä Isäämme suoraan. Me emme rukoile ketään toista olentoa. Muistakaa, että meitä on neuvottu välttämään hokemista, kuten sitä, että käytämme rukoillessamme liian usein Isän nimeä.¹

”Pyhitetty olkoon sinun nimesi” (Matt. 6:9; Luuk. 11:2). Jeesus puhui Isälleen hyvin kunnioittavasti tunnustaen Hänen suuruutensa ja ylistäen ja kiittäen Häntä. Tämä Jumalan kunnioittaminen ja vilpittömän ja erityisen kiitoksen antaminen on asia, joka on

varmasti yksi voimallisen rukouksen avain.

”Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi.” (Matt. 6:10; ks. myös Luuk. 11:2.) Me tunnustamme auliisti riippuvuutemme Herrasta ja ilmaisemme halumme tehdä Hänen tahtonsa, vaikka se ei olisikaan sama kuin meidän tahtomme. Englanninkielinen Raamatun sanasto selittää: ”Rukous on teko, jonka avulla Isän tahto ja lapsen tahto sovitetaan toisiinsa. Rukouksen tarkoituksena ei ole muuttaa Jumalan tahtoa vaan saada meille itsellemme ja muille siunauksia, joita Jumala muutenkin haluaa antaa mutta joiden saamisen ehtona on, että me pyydämme niitä.” (Bible Dictionary, hakusana ”Prayer”; ks. myös PKO, s. 159.)

”Anna meille tänä päivänä joka-päiväinen leipämme” (Matt. 6:11; ks. myös Luuk. 11:3). Me pyydämme niitä asioita, joita haluamme Herralta. Rehellisyys on välttämätöntä, kun pyydämme jotakin Jumalalta. Ei olisi esimerkiksi täysin rehellistä pyytää

Herralta apua kokeeseen koulussa, jos en ole ollut tarkkaavainen luokassa, tehnyt annettuja kotitehtäviä tai luke-nut kokeeseen. Usein kun rukoilen, Henki kehottaa minua myöntämään, että minun pitäisi tehdä enemmän saadakseni avun, jota pyydän Herralta. Sitten minun on sitouduttava ja tehtävä oma osani. On taivaan järjestyksen vastaista, että Herra tekisi puolestamme sellaista, mitä voimme tehdä itse.

”Ja anna meille velkamme anteeksi” (Matt. 6:12), tai toisessa versiossa: ”Anna meille syntimme anteeksi” (Luuk. 11:4). Olennainen ja joskus unohdettu osa henkilökohtaista rukousta on parannus. Parannus toimii vasta kun se on yksityiskohtaista, perusteellista ja pysyvää.

”Niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meille velassa” (Matt. 6:12; ks. myös Luuk. 11:4). Vapahtaja yhdisti selkeästi omien syntiemme anteeksisaamisen siihen, että me annamme anteeksi muille, jotka ovat tehneet vääryyttä meille. Joskus on hyvin, hyvin

tuskallista ja hyvin vaikeaa sen paremmin antaa anteeksi kuin unohtaakaan muiden meille tekemiä vääryyksiä. Olen hyvin kiitollinen siitä lohdusta ja parantumisesta, jota olen saanut Herran kehotuksesta hellittää otteemme loukkauksista ja antaa ne Hänen kannettavikseen. Hän sanoo Opin ja liittojen luvussa 64:

”Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille ihmisille.

Ja teidän tulee sanoa sydämes-sänne: Jumala tuomitkoon minun ja sinun välillä ja maksakoon sinulle tekojesi mukaan.” (Jakeet 10–11.)

Sitten – jos haluamme parantua – meidän on jätettävä asia kokonaan ja annettava Herran ottaa se hoitaakseen.

”Äläkä anna meidän joutua kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta” (Matt. 6:13; JSR Matt. 6:14; ks. myös Luuk. 11:4). Näin voimme rukouksissamme alkaa pukea suojaksemme Jumalan koko taisteluvälineistä (ks. Ef. 6:11; OL 27:15) odottamalla innokkaasti edessä olevaa päivää ja

pyytämällä apua niihin joskus pelotta-
viin asioihin, joita saatamme kohdata.
Ystäväni, ettehan unohda pyytää
Herraa suojelemaan teitä ja olemaan
kanssanne.

”[Sillä sinun on valtakunta ja voima
ja kunnia iankaikkisesti]” (Matt. 6:13,
ks. Jakeen alaviite). Kuinka opetta-
vaista onkaan, että Jeesus päätti tämän
rukouksen ylistämällä jälleen Juma-
laa ja ilmaisemalla kunnioituksensa
Isää kohtaan ja alistumisensa Hänen
tahtoonsa. Kun me todella uskomme,
että Jumala hallitsee valtakuntaansa ja
että Hänellä on kaikki voima ja kaikki
kunnia, me tunnustamme, että Hän on
todella ohjaksissa, että Hän rakastaa
meitä täydellisellä rakkaudella ja että
Hän haluaa meidän olevan onnellisia.
Olen huomannut, että yksi riemullisen
elämän salaisuuksista on tunnustaa,
että asioiden tekeminen Herran tavalla
tekee minut onnellisemmaksi kuin
niiden tekeminen omalla tavallani.

On olemassa vaara, että ihmisestä
saattaa tuntua, ettei hän ole tarpeeksi
kelvollinen rukoilemaan. Tämä ajatus
on lähtöisin siltä pahalta hengeltä, joka
opettaa meitä olemaan rukoilematta
(ks. 2. Nefi 32:8). Se, että ajattelemme
olevamme liian syntisiä rukoillak-
semme, on yhtä murheellista kuin se,
että hyvin sairas ihminen uskoo ole-
vansa liian sairas mennäkseen lääkäriin!

Emme saa kuvitella, että minkään-
lainen rukous, olipa se kuinka vilpittön
hyvänsä, olisi kovin voimallinen,
ellemme tee muuta kuin pidämme
rukouksen. Meidän tulee paitsi lausua
rukouksemme myös elää niiden
mukaan. Herra on paljon tyytyväi-
sempi ihmiseen, joka rukoilee ja sitten
ryhtyy työhön, kuin ihmiseen, joka
vain rukoilee. Paljolti samoin kuin
lääke, rukous toimii vain silloin kun
käytämme sitä ohjeen mukaan.

Kun sanon, että rukoileminen on
ihana etuoikeus, se ei johdu vain siitä,

että olen kiitollinen, kun voin puhua
taivaalliselle Isälle ja tuntee rukoilles-
sani Hänen Henkensä. Se johtuu myös
siitä, että Hän todella vastaa ja puhuu
meille. Tietenkään se tapa, jolla Hän
puhuu meille, ei yleensä ole korvin
kuultava ääni. Presidentti Boyd K.
Packer on selittänyt: ”Tuo suloinen,
hiljainen innoituksen ääni tulee
pikemminkin tunteena kuin äänenä.
Mielelle voidaan puhua puhdasta älyä.
– – Tämä opastus tulee ajatuksina,
tunteina, kuiskauksina ja vaikutel-
mina.” (”Rukous ja innoitus”, *Liahona*,
marraskuu 2009, s. 44.)

Joskus tuntuu, ettemme saa vas-
tausta vilpittömiin ja kilvoitteleviin
rukouksiimme. Sen muistamiseen,
että Herra vastaa omana aikanaan ja
omalla tavallaan siunatakseen meitä
parhaiten, tarvitaan uskoa. Tai tarkem-
min ajateltuumme oivallamme usein,
että tiedämme jo aivan hyvin, mitä
meidän pitäisi tehdä.

Ettehan masennu, jos niin ei käy
kohdallanne aivan heti. Kuten vieraan
kielen oppiminen, sekin vaatii harjoit-
tusta ja ponnistelua. Tietäkää silti, että
voitte oppia Hengen kielen, ja kun
niin tapahtuu, se antaa teille suurta
uskoa ja voimaa vanhurskaudessa.

Pidän suuressa arvossa rakkaan
profeettamme presidentti Thomas S.
Monsonin neuvua, kun hän sanoi:
”Sanon kaikille ääneni ulottuvilla
oleville, jotka kamppailevat suurten

ja pienten haasteiden ja vaikeuksien
kanssa, että rukous antaa hengellistä
voimaa. Se on avain rauhaan. Rukous
on keino, jonka avulla me lähestymme
taivaallista Isäämme, joka rakastaa
meitä. Puhukaa Hänelle rukouksessa
ja kuunnelkaa sitten vastausta. Rukous
saa aikaan ihmeitä.” (”Ole paras itsesi”,
Liahona, toukokuu 2009, s. 68.)

Olen syvästi kiitollinen etuoikeu-
desta kääntyä pyhän taivaallisen Isäni
puoleen rukouksessa. Olen kiitollinen
niistä lukemattomista kerroista, jolloin
Hän on kuullut minua ja vastannut
minulle. Koska Hän vastaa minulle,
muun muassa joskus ennustavilla ja
ihmeellisillä tavoilla, tiedän, että Hän
elää. Todistan myös nöyrästi, että Jee-
sus, Hänen pyhä Poikansa, on elävä
Vapahtajamme. Tämä on Hänen kirk-
konsa ja valtakuntansa maan päällä.
Tämä työ on totta. Thomas S. Monson,
jonka puolesta hartaasti rukoilemme,
on Hänen profeettansa. Näistä asioista
todistan täysin varmana Jeesuksen
Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Ks. Francis M. Lyman, ”Proprieties in Prayer”, julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 3, s. 76–79; *The Seventy's Course in Theology*, toim. B. H. Roberts, 5 osaa, 1907–1912, osa 4, s. 120; *Encyclopedia of Mormonism*, 1992, hakusana ”Prayer”, s. 1118–1119; Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2. laitos, 1966, s. 583.

Vanhin Quentin L. Cook
kahentoista apostolin koorumista

Laulut, jotka jäivät laulamatta

Vaikka emme tiedäkään kaikkia vastauksia murhenäytelmiin, tiedämme tärkeitä periaatteita, joiden ansiosta voimme kohdata ne uskoen ja luottaen.

Monet ihmiset kohtaavat merkittäviä ongelmia tai jopa murhenäytelmän tällä kuolevaisuuden taipaleella. Kaikkialla maailmassa näemme esimerkkejä koettelemuksista ja kärsimyksistä.¹ Television kuvat kuolemasta, kovista kärsimyksistä ja epätoivosta liikuttavat sieluamme. Näemme japanilaisten kamppailevan sankarillisesti maanjäristyksen ja tsunamin aiheuttamaa tuhoa vastaan. Oli tuskallista elää uudelleen World Trade Centerin tornien tuhoutumisen ahdistavia näkymiä, joita katselimme äskettäin uudelleen. Jokin sävähdyttää meitä, kun saamme tietää sellaisesta murhenäytelmästä, etenkin silloin kun kärsijöinä on viattomia ihmisiä.

Joskus murhenäytelmät ovat hyvin henkilökohtaisia. Poika tai tytär kuolee varhain elämässä tai sairastuu vakavaan tautiin. Rakas isä tai äiti menettää henkensä ajattelemattoman teon tai onnettomuuden johdosta. Aina kun tapahtuu murhenäytelmä, me murehdimme ja pyrimme kantamaan toistemme kuormia.² Me suremme sitä, mikä jäi saavuttamatta, ja lauluja, jotka jäivät laulamatta.

Eräitä kirkon johtohenkilöille useimmin esitettyjä kysymyksiä ovat seuraavat: Miksi oikeudenmukainen Jumala sallii pahoja asioita tapahtua, etenkin hyvälle ihmisille? Miksi niitä, jotka ovat vanhurskaita ja Herran palveluksessa, ei säästetä sellaisilta murhenäytelmiltä?

Vaikka emme tiedäkään kaikkia vastauksia murhenäytelmiin, tiedämme tärkeitä periaatteita, joiden ansiosta voimme kohdata ne uskoen ja luottaen siihen, että meille jokaiselle on suunniteltuna toiveikas tulevaisuus. Tärkeimpiä periaatteita ovat seuraavat:

Ensiksi, meillä on taivaallinen Isä, joka tuntee meidät ja rakastaa meitä kutakin ja ymmärtää täysin kärsimyksemme.

Toiseksi, Hänen Poikansa Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme, jonka sovitus paitsi tarjoaa pelastuksen ja korotuksen myös hyvittää elämän kaiken epäoikeudenmukaisuuden.

Kolmanneksi, Isän lapsilleen laittamaan onnensuunnitelmaan sisältyy paitsi kuolevaisuutta edeltänyt ja kuolevainen elämä myös iankaikkinen elämä, mukaan lukien suurenmoinen

ja ihana jälleennäkeminen niiden kanssa, jotka olemme menettäneet. Kaikki vääryydet oikaistaan, ja me näemme täysin selkeästi, koska meillä on virheetön näkökulma ja ymmärrys.

Niiden rajoittuneesta näkökulmasta, joilla ei ole tietoa tai ymmärrystä Isän suunnitelmasta tai uskoa siihen – jotka katsovat sotien, väkivallan, sairauksien ja pahuuden täyttämää maailmaa vain kuolevaisuuden linssien läpi – tämä elämä voi näyttää masentavalta, kaoottiselta, epäoikeudenmukaiselta ja tarkoituksettomalta. Kirkon johtohenkilöt ovat verranneet tätä näkökulmaa henkilöön, joka tulee teatteriin kesken kolminäytöksistä näytelmää.³ Ne, joilla ei ole tietoa Isän suunnitelmasta, eivät ymmärrä, mitä tapahtui ensimmäisessä näytöksessä eli kuolevaisuutta edeltävässä olemassaolossa, eivätkä siellä säädettyjä tarkoituksia, eivätkä he ymmärrä sitä, että kaikki selviää ja ratkeaa kolmannessa näytöksessä, jossa Isän suunnitelma toteutuu loistokkaasti.

Monet eivät arvosta sitä, että Hänen rakastavassa ja kattavassa suunnitelmassaan niitä, jotka näyttävät olevan vähäosaisia ilman omaa syytään, ei lopulta rangaistakaan.⁴

Muutaman kuukauden kuluttua valtamerialus *Titanicin* järkyttävästä uppoamisesta tulee kuluneeksi sata vuotta. Tämän hirvittävän tapahtuman tuhoisilla seurauksilla on siitä pitäen ollut voimakas vaikutus ihmisiin halki kokonaisen vuosisadan. *Titanic* oli uusi ylellinen valtamerialus, joka oli 11 kerroksen korkuinen ja miltei 3 jalkapallokentän, noin 270 metrin, pituinen.⁵ Sen tukijat esittivät liioiteltuja ja perusteettomia väitteitä sen haavoittumattomuudesta talvisilla vesillä, jotka olivat täynnä jäävuoria. Tämän aluksen piti olla uppoamaton, mutta kun se vajosi jäisen Atlantin valtameren pinnan alle, yli 1 500 ihmistä menetti henkensä.⁶

Titanicin uppoaminen on monella tapaa metafora elämästä ja monista evankeliumin periaatteista. Se on täydellinen esimerkki siitä, miten vaikeaa on katsoa vain tämän kuolevaisen elämän linssien läpi. Ihmishenkien menetyksessä oli seurauksiltaan katastrofaalista, mutta kyse oli onnettomuudesta. Kahden maailmansodan verilöylyjen ja juuri viettämämme World Trade Centerin tornien tuhon kymmenennen vuosipäivän myötä olemme nähneet omana aikanamme, mitä järkytystä, tuskaa ja moraaliongelmia liittyy tapahtumiin, jotka johtuvat tahdonvapauden jumalattomasta harjoittamisesta. Näistä murhenäytelmistä koituu kauhistuttavia seurauksia sukulaisille, ystäville ja kansakunnille, olipa niiden syy mikä tahansa.

Titanicin kohdalla opittiin, mitä vaaroja liittyy ylpeyteen ja ongelmallisilla vesillä matkustamiseen, sekä se, "ettei Jumala erottele ihmisiä"⁷. Laivalla oli ihmisiä kaikista yhteiskuntaluokista. Jotkut olivat rikkaita ja kuuluisia, kuten huomattava amerikkalainen liikemies, keksijä ja kirjailija John Jacob Astor, mutta siellä oli myös työläisiä, siirtolaisia, naisia, lapsia ja miehistön jäseniä.⁸

Titanicilla on ainakin kaksi kytköstä myöhempien aikojen pyhiin. Kumpikin havainnollistaa haastettamme ymmärtää koettelemuksia, kärsimyksiä ja murhenäytelmiä sekä tarjoaa näkemyksen siitä, kuinka saataisimme suhtautua niihin. Ensimmäinen on esimerkki siitä, että olemme kiitollisia siunauksista, joita saamme, ja ongelmista, joilta vältymme. Se koskee Alma Sonnea, joka palveli myöhemmin johtavana auktoriteettina.⁹ Hän oli vaarnanjohtajani, kun synnyin Loganissa Utahissa. Vanhin Sonne piti minulle lähetystyöpuhutelmun. Noihin aikoihin joku johtavista auktoriteeteista puhutteli kaikki tulevat

lähetysaarnaat. Vanhin Sonne oli suuri vaikutus elämäni.

Kun Alma oli nuori mies, hänellä oli Fred-niminen ystävä, joka oli vähemmän aktiivinen kirkossa. He kävivät lukuisia keskusteluja palvelemisesta lähetystyössä, ja viimein Alma Sonne sai taivuteltua Fredin valmistautumaan ja palvelemaan. Heidät kumpikin kutsuttiin Brittein saarten lähetyskentälle. Heidän lähetystyönsä päättyessä vanhin Sonne, joka oli lähetysjohtajan sihteeri, teki matkajärjestelyt heidän Yhdysvaltoihin paluutaan varten. Hän varasi *Titanicilla* paikan itselleen, Fredille ja neljälle muulle lähetysaarnajalle, jotka olivat myös päättäneet lähetystyönsä.¹⁰

Kun lähtöaika tuli, Fredin lähtö viivästyi jostakin syystä. Vanhin Sonne peruutti kaikki kuusi varausta uuden ylellisen valtamerialuksen neitsytmatkalle ja varasi liput seuraavana päivänä lähtevään laivaan.¹¹ Neljä lähetysaarnajaa, jotka olivat olleet innoissaan matkustamisesta *Titanicilla*, ilmaisivat pettymyksensä. Vanhin Sonnen vastaus mukaili Ensimmäiseen Mooseksen kirjaan merkittävä kertomusta Joosefista ja hänen veljistään Egyptissä: "Kuinka me voisimme

mennä perheidemme luo ilman häntä?"¹² Vanhin Sonne selitti tovereilleen, että he olivat kaikki tulleet Englantiin yhdessä ja heidän kaikkien pitäisi palata kotiin yhdessä. Vanhin Sonne sai myöhemmin kuulla *Titanicin* uppoamisesta ja sanoi kiitollisena ystävänsä Fredille: "Sinä pelastit henkeni." Fred vastasi: "Ei, vaan saamalla minut tähän lähetystyöhön sinä pelastit minun henkeni."¹³ Kaikki lähetysaarnajat kiittivät Herraa saamastaan varjeluksesta.¹⁴

Joskus, kuten vanhin Sonnen ja hänen lähetystyötovereidensa tapauksessa, uskolliset saavat suuria siunauksia. Meidän tulee olla kiitollisia kaikista lempeistä armoteoista, joita koemme elämässämme.¹⁵ Emme ole tietoisia monista siunauksista, joita saamme päivästä toiseen. On äärimmäisen tärkeää, että sydämässämme on kiitollisuuden tunne.¹⁶

Pyhät kirjoitukset sanovat selkeästi, ne, jotka ovat vanhurskaita, jotka seuraavat Vapahtajaa ja pitävät Hänen käskysä, menestyvät maassa.¹⁷ Yksi tärkeä menestymisen osatekijä on Hengen läsnäolo elämässämme.

Vanhurskaus, rukoileminen ja uskollisuus eivät kuitenkaan aina

johda onnelliseen loppuun kuolevaisuudessa. Monet kokevat vakavia koettelemuksia. Kun niin tapahtuu, on Jumalan mielen mukaista, että meillä on uskoa ja että tavoittelemme pappeuden siunauksia. Herra on julistanut: ”Ja kutsuttakoon – – vanhimmat, – – ja he rukoilkoot heidän puolestaan ja pankoot kätensä heidän päällensä minun nimessäni; ja jos he kuolevat, he kuolevat minulle, ja jos he elävät, he elävät minulle.”¹⁸

On opettavaista, ettei *Titanicin* toinen kytkös myöhempien aikojen pyhiin päättynyt onnellisesti kuolevaisuudessa. Irene Corbett oli 30-vuotias. Hän oli Provossa Utahissa asuva nuori vaimo ja äiti. Hän oli huomattavan lahjakas taiteilija ja muusikko sekä opettaja ja sairaanhoitaja. Provolaisen lääketieteen asiantuntijoiden kehoituksesta hän osallistui puolen vuoden kätilökurssille Lontoossa. Hänellä oli suuri halu parantaa maailmaa. Hän oli huolellinen, huomaavainen, rukoileva ja urhea. Yksi niistä syistä, joiden vuoksi hän valitsi *Titanicin* palatakseen Yhdysvaltoihin, oli se, että hän luuli lähetyssaarnaajien matkustavan kanssaan ja arveli sen tarjoavan lisäturvaa. Irene oli yksi harvoista naisista, jotka eivät selvinneet hengissä tästä kauheasta murhenäytelmästä. Useimmat naiset ja lapset sijoitettiin pelastusveneisiin ja pelastettiin lopulta. Pelastusveneitä ei ollut riittävästi kaikille. Mutta hänen uskotaan jääneen pois pelastusveneistä siitä syystä, että hän erityiskoulutuksen saaneena huolehti niiden lukuisten matkustajien tarpeista, jotka olivat loukkaantuneet törmäyksessä jäävuoreen.¹⁹

Haasteita on monenlaisia. Jotkin antavat meille välttämättömiä kokemuksia. Ikävät seuraukset tässä kuolevaisessa elämässä eivät ole todiste uskon puutteesta eivätkä siitä, että

taivaallisen Isämme kokonaissuunnitelma olisi epätäydellinen. Metallin sulattajan tuli on todellista, ja ahdingon ahjossa taotut luonteenpiirteet ja vanhurskaus täydellistävät ja puhdistavat meitä ja valmistavat meitä kohtaamaan Jumalan.

Kun profeetta Joseph Smith oli vankina Libertyn vankilassa, Herra ilmoitti hänelle, että ihmiskuntaa voivat kohdata monenlaiset katastrofit. Vapahtaja sanoi muun muassa: ”Jos sinut heitetään syvyyteen; jos hyökivät aallot vehkeilevät sinua vastaan; jos ankarista tuulista tulee vihollisiasi; – – ja kaikki luonnonvoimat yhdistyvät tukkiakseen tien; – – kaikki tämä antaa sinulle kokemusta ja on sinun hyväksesi.”²⁰ Vapahtaja päätti ohjeensa: ”Päiväsi ovat tiedossa, eikä sinun vuosiasi vähennetä; älä siis pelkää – –, sillä Jumala on kanssasi aina ja ikuisesti.”²¹

Jotkin haasteet johtuvat muiden tahdonvapaudesta. Tahdonvapaus on välttämätön yksilön hengelliselle kasvulle ja kehitykselle. Jumalaton käytös on tahdonvapauden osatekijä. Sotapäällikkö Moroni selitti tätä hyvin tärkeää oppia: ”Herra sallii vanhurskaiden tulla surmatuiksi, jotta hänen rangaistuksensa ja tuomionsa kohtaisivat jumalattomia.” Hän teki selväksi, etteivät vanhurskaat ole kadotettuja, vaan ”he pääsevät Herran Jumalansa lepoon”²². Jumalattomia pidetään vastuussa niistä julmuuksista, joihin he ovat syyllistyneet.²³

Jotkin haasteet johtuvat Jumalan lakien rikkomisesta. Tupakoinnista, alkoholista ja huumeiden käytöstä johtuvien terveysongelmien määrä on järkyttävä. Myös putkaan ja vankilaan sulkeminen alkoholiin ja huumeisiin liittyvien rikosten vuoksi on hyvin yleistä.²⁴

Uskottomuudesta johtuvien avioerojen määrä on myös merkittävä.

Monet näistä koettelemuksista ja kärsimyksistä voitaisiin välttää olemalla kuuliaisina Jumalan laeille.²⁵

Rakas lähetysohjaajani, vanhin Marion D. Hanks (joka kuoli elokuussa), pyysi meitä lähetyssaarnaajia opettelemaan ulkoa seuraavan ajatuksen kuolevaisuuden haasteiden vastustamiseksi: ”Mikään sattuma, mikään sallimus, mikään kohtalo ei voi harhauttaa tai estää tai hallita määrätietoisesti ihmisen lujaa päättävyyttä.”²⁶

Hän myönsi, ettei tämä päde kaikkiin kohtaamiimme haasteisiin mutta on totta hengellisissä asioissa. Olen arvostanut hänen neuvoaan elämässäni.

Yksi syy kuolonuhrien valtaamaan määrään *Titanicilla* oli se, ettei pelastusveneitä ollut riittävästi. Niistä koettelemuksista riippumatta, joita kohtaamme tässä elämässä, Vapahtajan sovitus tarjoaa jokaiselle pelastusveneeseen. Sanon niille, joiden mielestä heidän kohtamansa koettelemukset ovat epäoikeudenmukaisia, että sovitus kattaa elämän kaiken epäoikeudenmukaisuuden.²⁷

Ainutlaatuisen haaste rakkaitaan menettäneille on se, ettei jää mieltimään menetettyjä tilaisuuksia tässä elämässä. Usein ne, jotka kuolevat varhain, ovat osoittaneet merkittäviä kykyjä, harrastuneisuutta ja lahjoja. Rajallisella ymmärryksellämme me suremme sitä, mitä jäi saavuttamatta, ja lauluja, jotka jäivät laulamatta. On aivan kuin ihminen kuolisi musiikki vielä sisimmässään. Tässä tapauksessa musiikki edustaa mitä tahansa toteutumaton mahdollisuutta. Joskus ihmiset ovat tehneet merkittäviä valmisteluja, mutta heillä ei ole tilaisuutta toteuttaa niitä kuolevaisuudessa.²⁸ Yksi useimmin lainatuista klassikkorunoista, Thomas Grayn ”Elegia maakylän kirkkomaalla”, kuvaa tällaisia menetettyjä tilaisuuksia:

Niin moni kukka hehkuu salassa
ja kylvää erämaahan tuoksuaan.²⁹

Menetetty tilaisuus voi liittyä perheeseen, ammattiin, kykyihin, kokemuksiin tai muihin ihmisiin. Kaikki nämä katkesivat lyhyeen sisar Corbettin kohdalla. Oli lauluja, joita hän ei laulanut, ja mahdollisuuksia, joita hän ei täyttänyt tässä kuolevaisessa elämässä. Mutta kun katsomme evankeliumin laajojen ja selkeiden linssien – emmekä pelkän kuolevaisen olemassaolon rajallisten linssien – läpi, me olemme tietoisia niistä suurista iankaikkisista palkinnoista, jotka rakastava Isä on luvannut suunnitelmassaan. Apostoli Paavali on kirjoittanut: ”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mitä ihminen ei ole voinut sydämessään aavistaa, [sen] Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.”³⁰ Eräs säe rakkaasta kirkon laulusta tarjoaa lohtua ja kirkkaat linssit: ”Ja sielun laulun hiljaisen vain Jeesus kuulla voi.”³¹

Vapahtaja sanoi: ”Sen tähden olkoon sydämenne lohdullinen – –. Olkaa levollisia ja tietäkää, että minä olen Jumala.”³² Meillä on Hänen lupauksensa, että tulemme lastemme kanssa laulamaan ”ikuisen ilon” lauluja³³. Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme, nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. Joh. 16:33.
2. Ks. Moosia 18:8–9; ks. myös 2. Nefi 32:7.
3. Ks. Boyd K. Packer, ”The Play and the Plan”, kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille, 7. toukokuuta 1995, s. 3: ”Kuolevaisuudessa me olemme kuin näyttelijöitä, jotka tulevat teatteriin juuri kun esirippu nousee toisen näytöksen alkaessa. Meiltä on jäänyt näkemättä ensimmäinen näytös – –. Lausetta ’He elivät onnellisina elämänsä loppuun asti’ ei kirjoiteta koskaan toiseen näytökseen. Tuo lause kuuluu kolmanteen näytökseen, kun arvoitukset ratkaistaan ja kaikki pannaan kohdalleen.” Ks. myös Neal A. Maxwell, *All These Things Shall Give Thee Experience*, 1979, s. 37: ”Jumala – – näkee lopun jo

- alusta. – – Tämä aritmetiikka – – on jotakin sellaista, mitä me kuolevaiset emme kykene ymmärtämään. Emme osaa laskea yhteen, koska meillä ei ole kaikkia lukuja. Olemme juuttuneina ajan ulottuvuuteen ja tämän toisen aseman tiukkoihin näkemysiin.”
4. Ne, jotka kuolevat ennen kuin saavuttavat vastuullisen iän, pelastuvat selestiseen valtakuntaan (ks. OL 137:10). Ne, jotka ovat kuolleet vailla tietoa evankeliumista ja olisivat ottaneet sen vastaan, jos olisivat saaneet siihen tilaisuuden, ovat myös selestisen valtakunnan perillisiä (ks. OL 137:7). Lisäksi jopa niitä, joiden elämä ei ole ollut uskollista, tullaan aikanaan siunaamaan olemassaololla, joka on paljon parempi kuin tämä elämä (ks. OL 76:89).
5. Ks. Conway B. Sonne, *A Man Named Alma: The World of Alma Sonne*, 1988, s. 83.
6. Ks. *A Man Named Alma*, s. 84.
7. Ap. t. 10:34; ks. myös ”The Sinking of the World’s Greatest Liner”, *Millennial Star*, 18. huhtikuuta 1912, s. 250.
8. Ks. ”The Sinking of the World’s Greatest Liner”, s. 250.
9. Vanhin Sonne on vanhin L. Tom Perryn eno.
10. Ks. *A Man Named Alma*, s. 83.
11. Ks. *A Man named Alma*, s. 83–84; ks. myös ”From the Mission Field”, *Millennial Star*, 18. huhtikuuta 1912, s. 254: ”Vapautuksia ja lähtöjä. – Seuraavat lähetyssaarnaajat on vapautettu kunniaakkaasti, ja he ovat purjehtineet kotiin 13. huhtikuuta 1912 S/S *Mauretanialla*. Isosta-Britanniasta – Alma Sonne, George B. Chambers, Willard Richards, John R. Sayer, F. A. [Fred] Dahle. Alankomaista – L. J. Shurtliff.”
12. Ks. 1. Moos. 44:30–31, 34.
13. Artikkelissa Frank Millward, ”Eight Elders Missed Voyage on Titanic”, *Deseret News*, 24. heinäkuuta 2008, s. M6.
14. Ks. ”Friend to Friend”, *Friend*, maaliskuu 1977, s. 39.
15. Ks. David A. Bednar, ”Herran lempeät armoteot”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 99–102.
16. Ks. OL 59:21.
17. Ks. Alma 36:30.
18. Ks. OL 42:44.
19. Irene Corbettin pojanpoikaa Donald M. Corbettia haastatteli Gary H. Cook 30. lokakuuta 2010.
20. OL 122:7.
21. OL 122:9.
22. Alma 60:13.
23. Vapahtaja sanoi selvin sanoin: ”Viettelysten täytyy tulla, se on väistämätöntä, mutta voi sitä, jonka kautta ne tulevat!” (Luuk. 17:1.)
24. Opin ja liittojen luku 89 – Jumalan järjestys ja tahto ”kaikkien pyhien ajalliseksi pelastukseksi viimeisinä aikoina” (jae 2) – siunaa kasvavassa määrin myöhempien aikojen pyhiä.
25. Ks. OL 42:22–24.
26. Ks. ”Will”, *Poetical Works of Ella Wheeler Wilcox*, 1917, s. 129.
27. Ks. ”Sovitus”, *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 51–52.
28. Ks. ”The Song That I Came to Sing”, julkaisussa *The Complete Poems of Rabrindranath Tagore’s Gitanjali*, toim. S. K. Paul, 2006, s. 64: ”Laulu, jota tulin laulamaan, on edelleenkin laulamatta. / Olen tuhlannut päiväni vain virittämällä soitintani ja päästämällä sen jälleen epäviireeseen.”
29. *Veri ja kulta: Yrjö Jyllhän suomentamaa maailmanlyriikkaa*, 1999.
30. 1. Kor. 2:9.
31. ”On päivänpaiste sielussain”, *MAP-lauluja*, 148.
32. OL 101:16; ks. myös Ps. 46:11.
33. OL 101:18; ks. myös OL 45:71.

Presidentti Thomas S. Monson

Kunnes taasen kohdataan

Olkoon ja pysyköön meissä se Henki, jota olemme täällä tunteneet, kun palaamme päivittäisten asioiden pariin.

Veljeni ja sisareni, tiedän, että olette kanssani samaa mieltä siitä, että tämä on ollut mitä innoittavin konferenssi. Näiden kahden päivän aikana olemme tunteneet Herran Henkeä runsain mitoin, kun sydäntämme on kosketettu ja todistamme tästä jumalallisesta työstä vahvistettu. Esitämme kiitoksemme jokaiselle osallistuneelle, mukaan lukien rukouksen pitäneet veljet.

Olemme kaikki täällä, koska rakastamme Herra ja haluamme palvella Häntä. Todistan teille, että taivaallinen Isämme muistaa meidät. Tunnustan Hänen kätensä kosketuksen kaikissa asioissa.

Musiikki on ollut jälleen kerran loistavaa, ja ilmaisen sekä henkilökohtaisen että koko kirkon kiittolisuuden niille, jotka ovat halukkaita käyttämään lahjojaan tällä tavoin meidän hyväksemme.

Lausumme syvän kiittolisuutemme niille veljille, jotka on vapautettu tämän konferenssin aikana. He ovat palvelleet uskollisesti ja hyvin ja ovat edistäneet Herran työtä merkittävällä tavoin.

Lausun syvällisen arvostuksen uskollisille ja omistautuneille

neuvonantajilleni ja kiitän heitä julkisesti siitä tuesta ja avusta, jota he antavat minulle. He todella ovat viisaita ja ymmärtäväisiä miehiä, ja heidän palvelutyönsä on korvaamatonta.

Kiitän veljiäni kahdentoista koorumissa heidän mitä kyvykkäimmistä ja väsymättömimmistä palvelustaan Herran työssä. Lausun niin ikään kiittolisuuteni seitsemänkymmenen koorumeille ja johtavalle piispakunnalle heidän epäitsekästä ja tehokkaasta palvelustaan. Samoin esitän arvostustani niille naisille ja miehille, jotka palvelevat virkailijoina apujärjestöjen ylimmissä johtokunnissa.

Veljet ja sisaret, vakuutan teille, että taivaallinen Isämme on tietoinen haasteista, joita kohtaamme tämän päivän maailmassa. Hän rakastaa meitä jokaista ja siunaa meitä, kun pyrimme pitämään Hänen käskynsä ja etsimme Häntä rukouksessa.

Kuinka siunattuja olemmekaan, kun meillä on Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi. Se tarjoaa vastauksia kysymyksiin siitä, mistä me tulimme, miksi me olemme täällä ja minne me menemme, kun lähdemme tästä elämästä. Se antaa sisältöä, tarkoitusta ja toivoa elämäämme.

Kiitän teitä siitä palvelusta, jota suotte niin auliisti toinen toisellenne. Me olemme Jumalan kädet tämän maan päällä, ja meidän tehtävämme on rakastaa ja palvella Hänen lapsiaan.

Kiitän teitä kaikesta siitä, mitä teette seurakunnissanne. Olen kiittollinen halukkuudestanne palvella niissä tehtävissä, joihin teidät on kutsuttu, mitä ne ovatkin. Jokainen niistä on tärkeä Herran työn edistämisessä.

Konferenssi on nyt päättynyt. Kun palaamme koteihimme, tehkäämme niin turvallisesti. Toivon, että saamme todeta kaiken olleen poissaolomme aikana hyvin. Olkoon ja pysyköön meissä se Henki, jota olemme täällä tunteneet, kun palaamme päivittäisten

asioiden pariin. Olkaamme entistä ystävällisempiä toisiamme kohtaan. Nähtäköön meidät aina tekemässä Herran työtä.

Taivaan siunaukset olkoot kanssanne. Olkoot kotinne täynnä sopusointua ja rakkautta. Ravitkaa jatkuvasti todistustanne, että se olisi suojananne vastustajaa vastaan.

Nöyränä palvelijananne haluan koko sydämestäni tehdä Jumalan tahdon ja palvella Häntä ja palvella teitä.

Rakastan teitä, rukoilen teidän puolestanne. Pyytäisin jälleen kerran, että muistaisitte rukouksissanne minua ja kaikkia johtavia auktoriteetteja. Me olemme yhtä teidän kanssanne viedesämme tätä loistavaa työtä eteenpäin. Todistan teille, että me kaikki olemme yhdessä mukana tässä ja että jokaisella miehellä, naisella ja lapsella on tässä osansa tehtävänä. Suokoon Jumala meille voimaa ja kykyä ja päättävyyttä huolehtia omasta osastamme hyvin.

Todistan teille siitä, että tämä työ on totta, että Vapahtajamme elää ja että Hän opastaa ja johtaa kirkkooaan täällä maan päällä. Jätän teille todistukseni siitä, että Jumala, iankaikkinen Isämme, elää ja rakastaa meitä. Hän on todellakin meidän Isämme, ja Hän on todellinen persoona. Huomattaakamme ja ymmärtäkäämme, kuinka lähelle meitä Hän on halukas tulemaan, kuinka pitkälle Hän on halukas menemään auttaakseen meitä, kuinka paljon Hän rakastaa meitä ja kuinka paljon Hän tekee ja on halukas tekemään hyväksemme.

Siunatkoon Hän teitä. Olkoon Hänen lupaamansa rauha teidän kanssanne nyt ja aina.

Lausun teille jäähyväiset, kunnes tapaamme taas puolen vuoden päästä, ja teen sen Jeesuksen Kristuksen, Vapahtajamme ja Lunastajamme, nimessä. Aamen. ■

Julie B. Beck
Apuyhdistyksen ylijohtaja

Mitä toivon lasteni tyttäreiden (ja poikien) ymmärtävän Apuyhdistyksestä

Siitä päivästä lähtien, jolloin evankeliumia alettiin palauttaa tänä taloudenhoitokautena, Herra on tarvinnut uskollisia naisia osallistumaan työhön Hänen opetuslapsinaan.

On etuoikeus puhua teille tässä historiallisessa kokouksessa. Se, että voimme olla yhdessä, on meille siunaus. Palvellessani Apuyhdistyksen ylijohtajana olen oppinut rakastamaan syvästi tämän kirkon Apuyhdistyksen sisaria, ja Herra on laajentanut näkemystäni siitä, mitä Hän tuntee meitä kohtaan ja mitä Hän odottaa meiltä.

Olen antanut tämän puheen otsikoksi ”Mitä toivon lasteni tyttäreiden (ja poikien) ymmärtävän Apuyhdistyksestä”. Vanhimmat lasteni tyttäret ahkeoivat Edistymisen-ohjelman parissa ja omaksuvat vanhurskaan naiseuden tapoja ja ominaisuuksia. Pian he ja heidän ikätoverinsa kantavat vastuun tästä suuresta maailmanlaajuisesta sisarjoukosta.

Toivon, että se mitä sanon, antaa

heille ja kaikille, jotka kuulevat tai lukevat puheeni, selkeän ymmärryksen siitä, mitä Herralla oli mielessä Hänen tyttärilleen, kun Apuyhdistys järjestettiin.

Muinainen opetuslapsuuden malli

Toivon lasteni tyttäreiden ymmärtävän, että meidän aikamme Apuyhdistys on järjestetty opetuslapsuuden mallin mukaan, joka oli olemassa muinaisessa kirkossa. Kun Vapahtaja järjesti kirkkonsa Uuden testamentin aikoina, ”naiset osallistuivat ratkaisevalla tavalla”¹ Hänen palvelutyöhönsä. Vapahtaja vieraili Martan kodissa Martan ja Marian luona, jotka olivat kaksi Hänen omistautuneimmista seuraajistaan. Kun Martha kuunteli Vapahtajaa ja palveli Häntä senaikaisten tapojen mukaisesti, Vapahtaja auttoi Marttaa

näkemään, että tämä voisi tehdä enemmänkin. Hän auttoi Marthaa ja Mariaa ymmärtämään, että he voisivat valita ”hyvän osan”, jota ei otettaisi heiltä pois.² Tämä lempeä huomautus oli kutsu osallistua Herran palvelutyöhön. Myöhemmin Uudessa testamentissa Martan vahva todistus Vapahtajan jumalallisuudesta antaa meille jonkinlaisen käsityksen hänen uskostaan ja opetuslapseudestaan.³

Kun luemme Uutta testamenttia pidemmälle, saamme tietää, että apostolit vakiinnuttivat edelleen Herran kirkkoa. Saamme tietää myös uskollisista naisista, joiden opetuslapseus myötävaikutti kirkon kasvuun. Paavali puhui naispuolisista opetuslapsista sellaisissa paikoissa kuin Efeso⁴ ja Filippi⁵. Mutta kun Herran kirkko katosi luopumuksessa, myös tämä opetuslapseuden malli katosi.

Kun Herra aloitti kirkkonsa palauttamisen profeetta Joseph Smithin kautta, Hän otti naiset jälleen mukaan opetuslapseuden malliin. Muutamia kuukausia kirkon virallisen perustamisen jälkeen Herra ilmoitti, että Emma Smith tuli erottaa kirkossa johtajan ja opettajan tehtävään ja miehensä, profeetan, viralliseksi avustajaksi.⁶ Tehtävässään auttaa Herraa rakentamaan valtakuntaansa Emma sai ohjeita siitä, kuinka kartuttaa uskoa ja henkilökohtaista vanhurskauttaan, kuinka vahvistaa perhettään ja kotiaan ja kuinka palvella muita.

Toivon lasteni tyttärien ymmärtävän, että siitä päivästä lähtien, jolloin evankeliumia alettiin palauttaa tänä taloudenhoitokautena, Herra on tarvinnut uskollisia naisia osallistumaan työhön Hänen opetuslapsinaan.

Vain yksi esimerkki heidän merkittävästä panoksestaan oli lähetystyön saralla. Varhaisen kirkon suuri kasvu oli mahdollista siksi, että uskolliset miehet olivat halukkaita jättämään perheensä matkustaakseen tuntemattomiin paikkoihin ja kärsimään puutetta ja vastoinkäymisiä opettaakseen evankeliumia. Nämä miehet ymmärsivät kuitenkin, ettei heidän lähetystyönsä olisi ollut mahdollinen ilman niiden heidän elämässään olevien naisten täyttä uskoa ja kumppanuutta, jotka pitivät huolta kodeista ja liiketoimista sekä ansaitsivat tuloja perheelleen ja lähetyssaarnaajille. Nämä sisaret pitivät huolta myös niistä tuhansista käännyttämisistä, jotka kokoontuivat heidän yhteisöihinsä. He olivat syvästi sitoutuneita uuteen elämäntapaan, auttamaan Herran valtakunnan rakentamisessa ja osallistumaan Hänen pelastustyöhönsä.

Yhdistyneenä papputeen

Toivon lasteni tyttärien ymmärtävän, että Herra innoitti profeetta Joseph Smithiä järjestämään kirkon naiset ”papputeen alaisuuteen papputeen mallin mukaan”⁷ ja opettamaan heille, ”kuinka [he] voisivat saada haltuunsa papputeen

etuoikeudet, siunaukset ja lahjat”⁸.

Kun Apuyhdistys perustettiin virallisesti, Emma Smith jatkoi tehtävässään johtajana. Hänet nimitettiin tämän järjestön johtajaksi, ja hänen kanssaan johtokuntaan kutsuttiin palvelemaan kaksi neuvonantajaa. Toisin kuin oli yleisesti tapana kirkon ulkopuolisissa järjestöissä, joissa johtajat valittiin äänestämällä, tämä johtokunta kutsuttiin ilmoituksen kautta, heille antoivat tukensa ne, joita he johtaisivat, ja pappusjohtajat erottivat heidät palvelemaan kutsumuksissaan. Näin ollen johtokunta oli ”Jumalan kutsuma profetian kautta ja niiden käten päällepanemisella, joilla on toimivalta”⁹. Koska johtokunta oli järjestetty papputeen alaisuuteen, sen oli mahdollista saada ohjausta Herralta ja Hänen profeettaalta tarkoin määrättyyn työhön. Apuyhdistyksen perustamisen ansiosta Herran varastohuoneen kykyjä, aikaa ja varoja voitiin jakaa viisaasti ja järjestyksessä.

Tuo ensimmäinen naisten joukko ymmärsi, että heille oli annettu valtuus opettaa, innoittaa ja järjestää sisaret opetuslapsina auttamaan Herran pelastustyössä. Sisarten ensimmäisissä kokouksissa heille opetettiin Apuyhdistystä ohjaavat päämäärät: kasvaa uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskautuksessa, vahvistaa perheitä ja koteja sekä etsiä ja auttaa apua tarvitsevia.

Toivon lasteni tyttärien ymmärtävän, että Apuyhdistyksen järjestäminen oli keskeinen osa pyhien valmistamista niihin etuoikeuksiin, siunauksiin ja lahjoihin, jotka ovat tarjolla ainoastaan temppelissä. Presidentti Joseph Fielding Smith on opettanut, että Apuyhdistys ”on keskeinen osa Jumalan valtakuntaa maan päällä” ja ”on suunniteltu ja toimii niin, että se auttaa uskollisia jäseniään saamaan iankaikkisen elämän Isämme valtakunnassa”¹⁰. Voimme kuvitella,

millaista sisarilla on ollut noissa ensimmäisissä Apuyhdistyksen kokouksissa Joseph Smithin punatiilisessä kaupassa vastapäätä kukkulaa, jolle rakennettiin temppeliä, profeetan opettaessa heille: ”Yhdistyksen tulee olla tarkkaan valikoitu, erillään maailman kaikesta pahuudesta, korkealuokkainen, hyveellinen ja pyhä.”¹¹

Toivon lasteni tyttärien arvostavan temppeliä ensimmäisen Apuyhdistyksen sisarten lailla. Nämä uskoivat, että temppelin siunaukset ovat korkein palkinto ja suurenmoinen tavoite jokaiselle myöhempien aikojen naiselle. Toivon, että varhaisten Apuyhdistyksen sisarten tavoin lasteni tyttäret pyrkivät tulemaan päivittäin kyllin kypsiksi tekemään ja pitämään pyhät temppeliliitot ja että kun he menevät temppeliin, he kiinnittävät huomiota kaikkeen, mitä siellä sanotaan ja tehdään. Temppelin siunausten ansiosta heidät varustetaan voimalla¹² ja he saavat siunauksena ”Jumalan tuntemisen avaimen”¹³. Pappisuuden toimitusten kautta, jotka ovat saatavilla vain tempeleissä, heitä siunataan niin, että he voivat täyttää jumalalliset, iankaikkiset tehtävänsä, ja he lupaavat elää sitoutuneina opetuslapsina. Olen kiitollinen siitä, että yksi Herran päätarkoituksista Hänen perustaessaan Apuyhdistyksen oli antaa naisille vastuu toisen toisensa auttamisesta ”pappisuuden suurempiin siunauksiin, joita temppelin toimitukset ja liitot tuovat”¹⁴.

Maailmanlaajuisen sisarjoukon turva ja vaikutus

Toivon lasteni tyttärien oppivan ymmärtämään sen tärkeän vaikutuksen ja mahdollisuuden, joka Apuyhdistyksen suurella maailmanlaajuisella sisarjoukolla on. Vuoden 1842 jälkeen kirkko on levinnyt kauas Nauvoosta, ja Apuyhdistys on nyt yli 175 maassa, joissa sisaret puhuvat yli 80:tä kieltä.

Uusia seurakuntia järjestetään joka viikko, ja uusia Apuyhdistyksiä tulee osaksi aina vain laajentuvaa sisarjoukkoa, ”joka on levinnyt maanosien ylle”¹⁵. Kun Apuyhdistys oli jäsenmäärältään suhteellisen pieni ja toimi lähinnä Utahissa, sen johtajat saattoivat keskittää suurelta osin järjestönsä ja jäsenistönsä toimimaan paikallisissa yhteiskunnallisissa ohjelmissa ja eri ryhmien kesken toteutetussa avustustyössä. He kehittivät kotituotantoa ja toteuttivat projekteja sairaaloiden rakentamiseksi ja viljan varastoinniksi. Nuo Apuyhdistyksen varhaiset pyrkimykset loivat omalta osaltaan opetuslapsuuden malleja, joita sovelletaan nyt kautta maailman. Kirkon kasvaessa Apuyhdistys pystyy nyt täyttämään tarkoituksensa joka seurakunnassa, vaarnassa ja piirissä samalla sopeutuen alati muuttuvassa maailmassa.

Apuyhdistyksen sisaret ympäri maailman kokevat päivittäin kuolevaisuuden haasteiden ja kokemusten koko kirjon. Tänä päivänä naiset ja heidän perheensä elävät kasvotusten

toteutumatta jääneiden odotusten, henkisen, fyysisen ja hengellisen sairauden, onnettomuuksien ja kuoleman kanssa. Jotkut sisaret kärsivät yksinäisyydestä ja pettymyksestä, koska heillä ei ole omaa perhettä, ja toiset kärsivät perheenjäsenten huonojen valintojen seurauksista. Jotkut ovat kokeneet sotaa, nälkää tai luonnonmullistuksia, ja toiset oppivat riippuvuuksista, työttömyydestä tai riittämättömästä koulutuksesta ja valmennuksesta koituvasta rasitteesta. Kaikki nämä vaikeudet pysyvät näivettämään uskon ja ehdyttämään yksilöiden ja perheiden voimat. Yksi Herran tarkoituksista, kun Hän järjesti sisaret opetuslasten joukoksi, oli antaa huojennusta, joka nostaisi heidät kaiken sen yläpuolelle, ”mikä estää naisen iloa ja edistystä”¹⁶. Jokaisessa seurakunnassa on Apuyhdistys, jossa on sisaria, jotka voivat tavoitella ja saada ilmoitusta ja neuvotella pappisuusjohtajien kanssa vahvistaakseen toisiaan ja löytääkseen ratkaisuja, jotka soveltuvat heidän omiin koteihinsa ja yhteisöihinsä.

Toivon lasteni tyttärien ymmärtävän,

että Apuyhdistyksen ansiosta heidän opetuslapsuutensa laajentuu ja he voivat alkaa tehdä yhdessä muiden kanssa sellaista vaikuttavaa ja sankarillista työtä, jota Vapahtaja on tehnyt. Sellainen työ, jota tämän kirkon sisaria on pyydetty tekemään meidän aikamme, ei ole koskaan ollut laajuudeltaan liian vaatimatonta tai vähäpätöistä Herralle. Olemalla uskollisia he voivat tuntea Hänen hyväksyntänsä ja saada siunaukseen Hänen Henkensä toveruuden.

Lasteni tyttärien tulisi myös tietää, että Apuyhdistyksen sisaruus voi suoda turvapaikan, turvan ja suojan¹⁷. Kun aika, jota elämme, käy yhä vaikeammaksi, Apuyhdistyksen uskolliset sisaret yhdistyvät suojelemaan Siionin koteja maailman läpituokeilta ääniltä ja vastustajan petolliselta ja viettelevältä vaikutukselta. Apuyhdistyksen välityksellä vanhurskaita naisia opetetaan ja vahvistetaan ja sitten heitä opetetaan ja vahvistetaan lisää, ja heidän vaikutuksensa voi siunata paljon useampia Isämme lapsia.

Huolenpidon ja palvelemisen opetuslapsuus

Toivon lasteni tyttärien ymmärtävän, että kotikäyntityö on heidän

opetuslapsuutensa ilmaus ja merkittävä tapa, jolla he voivat pitää liittonsa kunniaissa. Tämän opetuslapsuutemme osan tulee muistuttaa läheisesti Vapahtajamme palvelutehtävää. Apuyhdistyksen varhaisina aikoina joka seurakunnassa oli kotikäyntikomitea, joka sai tehtäväkseen arvioida tarpeet ja kerätä avustuksia jaettaviksi apua tarvitseville. Vuosien myötä Apuyhdistyksen sisaret ja johtohenkilöt ovat oppineet askel kerrallaan ja kehittyneet kyvyssään huolehtia muista. On ollut aikoja, jolloin sisaret ovat keskittyneet enemmän käyntien suorittamiseen, oppiainien pitämiseen ja viestien jättämiseen, kun he ovat poikenneet sisartensa kodeissa. Nämä käytännöt ovat auttaneet sisaria oppimaan huolenpidon malleja. Aivan kuten ihmiset keskittyivät Mooseksen aikana pitämään yllä pitkiä sääntölueteloita, Apuyhdistyksen sisaret ovat toisinaan säätäneet itselleen monia kirjoitettuja ja kirjoittamattomia sääntöjä halutessaan ymmärtää, kuinka heidän tulisi vahvistaa toinen toistaan.

Kun sisarten ja heidän perheidensä elämässä on tänä päivänä hyvin paljon tarvetta avulle ja huojennukselle, taivaallinen Isämme odottaa meidän kulkevan korkeampaa tietä ja osoittavan

opetuslapsuuttamme välittämällä vilpittömästi Hänen lapsistaan. Tämä tärkeä päämäärä mielessä johtohenkilöitä opetetaan nyt pyytämään raportteja sisarten ja näiden perheiden hengellisestä ja ajallisesta hyvinvoinnista sekä tehdystä palvelutyöstä¹⁸. Kotikäyntiopettajat ovat nyt vastuussa siitä, että he oppivat ”vilpittömästi tuntemaan jokaisen sisaren ja rakastamaan häntä, auttamaan häntä uskonsa vahvistamisessa ja palvelemaan häntä”¹⁹.

Vapahtajan sitoutuneina opetuslapsina me kehitymme kyvyssämme tehdä niitä asioita, joita Hän tekisi, jos Hän olisi täällä. Me tiedämme, että Häntä kiinnostaa meidän huolenpitoimme, ja niinpä meidän pyrkimyksemme on keskittyä huolehtimaan sisaristamme sen sijaan että suorittaisimme asioita saadaksemme ne pois tehtävien töiden luettelosta. Todellista palvelutehtävää mitataan ennemmin rakkautemme määrällä kuin tilastojemme täydellisyydellä. Tiedämme onnistuvamme palvelutehtävässämme kotikäyntiopettajina, kun sisaremme voivat sanoa: ”Kotikäyntiopettajani auttaa minua kasvamaan hengellisesti” ja ”Tiedän, että kotikäyntiopettajani välittää minusta ja perheestäni syvästi” ja ”Jos minulla on ongelmia, tiedän,

Itu, Brasilia

että kotikäyntiopettajani toimii pyytämättä”. Johtohenkilöt, jotka ymmärtävät toisten palvelemisen tärkeyden, neuvottelevat yhdessä tavoitellakseen ja saadakseen ilmoitusta siitä, kuinka vahvistaa kotikäyntiopettajia ja kuinka järjestää ja suorittaa innoittavaa palvelutyötä.

Kotikäyntityö on lisäksi jatke piispan tehtävään huolehtia Herran laumasta. Piispa ja Apuyhdistyksen johtaja tarvitsevat innoitettujen kotikäyntiopettajien palvelua, joka auttaa heitä täyttämään velvollisuutensa. Kotikäyntiopettajien palvelun ansiosta Apuyhdistyksen johtaja voi olla tietoinen seurakunnan jokaisen sisaren hyvinvoinnista ja kertoa heidän hyvinvoinnistaan keskustellessaan piispansa kanssa.

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut meille, että ”kun me ponnistelemme uskossa, lainkaan epäilemättä, täyttääksemme meille annetut tehtävät, kun me etsimme Kaikkivaltiaan innoitusta tehtävienne suorittamisessa, voimme saada aikaan ihmeitä”²⁰. Toivon, että lasteni tyttäret ovat osallisina ihmeissä pyrkiessään siihen, että kotikäyntityöstä tulee opetuslapseuden malli, jonka Herra tunnistaa, kun Hän tulee jälleen.

Apuyhdistyksen päämäärien täyttäminen

Lasteni tyttäret voivat nyt tutkia näitä ja muita Apuyhdistykseen liittyviä keskeisiä opetuksia kirjasta *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*. Tämä kirja sisältää kertomuksen Apuyhdistyksen ja tämän kirkon naisten perinnöstä. Se yhdistää maailmanlaajuisen sisarjoukon ja auttaa heitä elämään Apuyhdistyksen päämäärien sekä opetuslasten mallien ja etuoi-keuksien mukaisesti. Se on todiste naisten välttämättömästä roolista Isämme onnensuunnitelmassa, ja se

tarjoaa järkkymättömän mittapuun sille, mihin me uskomme, mitä me teemme ja mitä me puolustamme. Ensimmäinen presidenttikunta on kannustanut meitä ”tutkimaan tätä kirjaa ja antamaan sen ajattomien totuuksien ja innoittavien esimerkkien vaikuttaa [elämäämme]”²¹.

Tietäen, että Apuyhdistys oli perustettu jumalallisesti, presidentti Joseph F. Smith sanoi Apuyhdistyksen sisarille: ”Teidän tehtävänne on johtaa maailmaa ja johtaa etenkin maailman naisia.” Hän sanoi: ”Te olette pää, ette häntä.”²² Herran toisen tulemisen ajan lähestyessä toivon, että lasteni tyttäristä tulee vahvoja, uskollisia naisia, jotka soveltavat Apuyhdistyksen periaatteita ja malleja elämäänsä. Kun Apuyhdistyksestä tulee heille elämäntapa, toivon, että he palvelevat ykseydessä muiden kanssa täyttääkseen sen jumalalliset päämäärät. Minulla on todistus palautetusta Jeesuksen Kristuksen tosi kirkosta, ja olen kiitolinen siitä opetuslapseuden mallista, joka palautettiin, kun Herra innoitti profeetta Joseph Smithiä perustamaan Apuyhdistyksen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 3.
2. Ks. Luuk. 10:38–42.
3. Ks. Joh. 11:20–27.
4. Ks. Ap. t. 18:24–26; Room. 16:3–5.
5. Ks. Fil. 4:1–4.
6. Ks. OL 25.
7. Joseph Smith lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 12.
8. Joseph Smith lainattuna julkaisussa *History of the Church*, osa 4, s. 602.
9. UK 5.
10. Lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 103.
11. Lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 15.
12. Ks. OL 109:22; ks. myös Sheri L. Dew lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 136.
13. Ks. OL 84:19; ks. myös Ezra Taft Benson lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 137.
14. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 140.
15. Boyd K. Packer lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 105.
16. John A. Widtsoe lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 25.
17. Ks. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 93.
18. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 9.5.4.
19. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 9.5.1.
20. Lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 97.
21. Lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. IX.
22. Lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 70.

Silvia H. Allred

ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Rakkaus ei koskaan katoa

[Pyytäkää] halua täytyä rakkauden lahjalla, Kristuksen puhtaan rakkauden lahjalla.

Mieheni ja minä kävimme äskettäin Nauvoon kaupungissa Illinoisin osavaltiossa. Siellä ollessamme istuimme punatiilisen kaupparakennuksen yläkerrassa, missä profeetta Joseph Smithillä oli toimisto ja liikeyritys. Kuuntelimme tarkasti opasta, joka esitti pääpiirteittäin niitä palautuksen historiallisia tapahtumia, jotka olivat käyneet toteen siinä rakennuksessa.

Ajatukseni kääntyivät Apuyhdistyksen perustamiseen ja joihinkin opetuksiin, joita Apuyhdistyksen sisaret saivat profeetta Josephilta juuri siinä huoneessa. Niistä opetuksista tuli peruseräisiä, joiden pohjalle Apuyhdistys rakennettiin. Alusta lähtien vahvistettiin päämäärät, joiden mukaan pyritään kasvattamaan uskoa, vahvistamaan Siionin koteja sekä etsimään ja auttamaan apua tarvitsevia. Nämä päämäärät ovat aina olleet sopusoinnussa profettojemme opetusten kanssa.

Yhdessä niistä varhaisista kokouksista profeetta Joseph lainasi Paavalin kirjoituksia korinttilaisille. Voimallisessa puheessaan rakkaudesta Paavali mainitsee uskon, toivon ja rakkauden ja sanoo lopuksi: ”Mutta suurin niistä on rakkaus.”¹

Hän kuvailee rakkauteen liittyviä ominaisuuksia. Hän sanoi:

”Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä. Rakkaus ei kadehdi, ei kersku, ei pöyhkeile, – – ei etsi omaa etuaan, ei katke-roidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä vaan iloitsee totuuden voittaessa.

Kaiken se kestää, kaikessa uskoo, kaikessa toivoo, kaiken se kärsii.

Rakkaus ei koskaan katoa.”²

Puhuessaan sisarille profeetta Joseph sanoi: ”Älköön näkökenttänne olko rajoitettu silloin kun kyseessä ovat lähimmäisten hyveet – –. Teidän on annettava sielunne avartua toinen toistanne kohtaan, jotta tekisitte samoin kuin Jeesus – –. Kun teidän viattomuutenne ja hyveenne lisääntyvät, kun teidän hyvyutenne lisääntyy, sallikaa sydämenne avartua, antakaa sen avartua toisianne kohtaan. Teidän on oltava pitkämielisiä ja suhtauduttava kärsivällisesti ihmisten virheisiin ja erheisiin. Kuinka kallisarvoisia ovatkaan ihmisielt!”³

Pyhien kirjoitusten julistuksesta ”Rakkaus ei koskaan katoa” muodostui Apuyhdistyksen tunnuslause, koska siihen sisältyvät nämä profeetta

Joseph Smithin Apuyhdistyksen sisarille antamat opetukset ja kehotus auttaa köyhiä ja pelastaa sieluja.⁴

Apuyhdistyksen sisaret kaikkialla maailmassa ovat noudattaneet näitä peruseräisyyksiä, sillä sellainen on Apuyhdistyksen työn luonne.

Mitä on rakkaus? Kuinka opimme rakastamaan?

Profeetta Mormon määrittelee, että rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta.⁵ Paavali puolestaan opettaa, että ”rakkaus – – tekee kaiken täydelliseksi”⁶, ja Nefi muistuttaa meille, että ”Herra Jumala on antanut käskyn, että kaikilla ihmisillä tulee olla aitoa rakkautta, mikä rakkaus on todellista rakkautta”⁷.

Tarkastellessamme Paavalin aiempaa kuvausta rakkaudesta opimme, että rakkaus ei ole yksittäinen teko tai jotakin, minkä annamme pois, vaan olotila, sydämentila, ystävällisiä tunteita, jotka synnyttävät rakastavia tekoja.

Mormon opettaa lisäksi, että rakkaus suodaan Herran tosi opetuslapsille ja että rakkaus puhdistaa ne, joilla on sitä.⁸ Lisäksi opimme, että rakkaus on jumalallinen lahja, jota meidän on tavoiteltava ja rukoiltava. Meidän sydämessämme täytyy olla rakkautta voidaksemme periä selestisen valtakunnan.⁹

Kun ymmärrämme, että Herra on pyytänyt meitä pukemaan päällemme rakkauden siteen¹⁰, meidän tulee kysyä, mitkä ominaisuudet auttavat meitä omaksumaan rakkautta.

Ensiksi meillä täytyy olla halu kasvaa rakkaudessa ja olla enemmän Kristuksen kaltaisia.

Seuraava askel on rukous. Mormon kehottaa meitä: ”Rukoilkaa – – Isää koko sydämen voimalla, että täytyisitte tällä rakkaudella.” Tämä jumalallinen rakkaus on Kristuksen kaltaista rakkautta, ja kun täytymme

tällä rakkaudella, me olemme ”hänen kaltaisiaan”¹¹.

Pyhien kirjoitusten päivittäinen lukeminen voi tuoda mieleemme Vapahtajan luo ja antaa meille halun olla enemmän Hänen kaltaisiaan.

Valitsin toimistooni ripustettavaksi Minerva Teichertin taulun, jonka nimi on *Eksyneen karitsan pelastaminen*. Se esittää Vapahtajaa, joka seisoo lampaidensa keskellä ja pitelee hellästi sylissään pientä karitsaa. Se auttaa minua muistamaan Hänen pyyntönsä ”Ruoki minun lampaitani”¹², joka mielestäni tarkoittaa kaikkien meitä lähellä olevien palvelemista ja erityisen huomion osoittamista hädässä oleville.

Vapahtaja on täydellinen esimerkki siitä, kuinka rakkautta osoitetaan. Palvelutyönsä aikana kuolevaisuudessa Hän osoitti myötätuntoa nälkäisiä, syn-tisiä, ahdistettuja ja sairaita kohtaan. Hän palveli köyhiä ja rikkaita, naisia, lapsia ja miehiä, sukulaisia, ystäviä ja muukalaisia. Hän antoi anteeksi niille, jotka syyttivät Häntä, ja Hän kärsi ja kuoli koko ihmiskunnan puolesta.

Myös profeetta Joseph Smith ilmensi koko elämänsä ajan Kristuk-sen kaltaista rakkautta osoittamalla muita kohtaan veljellistä rakkautta ja kunnioitusta. Hänet tunnettiin ystä-vällisyydestään, kiintymyksestään, myötätunnostaan ja huolenpidostaan ympärillään olevia ihmisiä kohtaan.

Nykyään meitä on siunattu

Itu, Brasilia

profeetalla, joka on rakkauden ruu-miillistuma. Presidentti Thomas S. Monson on esimerkkinä meille ja maailmalle. Hänellä on yllään rakkauden viitta. Hän on ystävällinen, myötätun-toinen ja antelias, todellinen Herran Jeesuksen Kristuksen palvelija.

Presidentti Monson opettaa: ”Rak-kaus on sitä, että on kärsivällinen sitä kohtaan, joka on pettänyt meidät. Se on sitä, että vastustaa kiusausta loukkaantua helposti. Se on heikkouk-sien ja puutteiden hyväksymistä. Se on ihmisten hyväksymistä sellaisina kuin he todella ovat. Se on katsomista fyysisen ulkomuodon sijaan ominai-suuksiin, joita aika ei himmennä. Se on sitä, että vastustaa halua luokitella muita.”¹³

Kun meillä on rakkautta, me olemme halukkaita palvelemaan ja auttamaan muita, kun se on hankalaa, emmekä ajattele saavamme tunnus-tusta tai vastapalveluksia. Emme odota, että meitä määrätään autta-maan, koska se alkaa käydä meiltä luonnostaan. Kun päätämme olla ystävällisiä, huolehtivia, anteliaita, kär-sivällisiä, hyväksyviä, anteeksiantavia, mukaan ottavia ja epäitsekkäitä, huo-maamme täytyvämmekä rakkaudella.

Apuyhdistys tarjoaa lukemattomia

tapoja palvella muita. Yksi tärkeimpiä tapoja osoittaa rakkautta on kotikäynti-opetus. Tehokkaan kotikäyntiopetuksen ansiosta meillä on monia tilaisuuksia rakastaa, auttaa ja palvella muita. Rakkauden osoittaminen puhdistaa ja pyhittää sielumme auttaen meitä tulemaan enemmän Vapahtajan kaltaisiksi.

Ihmettelen, kun näen omin silmin niitä lukemattomia rakkaudente-koja, joita kotikäyntiopettajat teke-vät päivittäin kaikkialla maailmassa täyttäessään epäitsekkäästi yksittäisten sisarten ja näiden perheiden tarpeita. Näille uskollisille kotikäyntiopettajille sanon: näiden pienten rakkaudente-kojen avulla te seuraatte Vapahtajaa ja olette välineenä Hänen käsissään, kun autatte, huolehditte, kohotatte, lohdutatte, kuuntelette, kannustatte, ravitsette, opetatte ja vahvistatte huo-lenpitoonne uskottuja sisaria. Saanen kertoa lyhyesti muutamia esimerkkejä tämänkaltaisesta palvelemisestä.

Rosa kärsii toimintakykyä heikentä-västä diabeteksestä ja muista vaivoista. Hän liittyi kirkkoon muutama vuosi sitten. Hän on yksinhuoltajaäiti, jolla on teini-ikäinen poika. Hän joutuu olemaan usein sairaalassa muutaman päivän kerrallaan. Hänen ystävälliset kotikäyntiopettajansa paitsi vievät hänet sairaalaan myös käyvät sairaalassa hänen luonaan ja lohduttavat häntä sekä samalla huolehtivat hänen pojastaan kotona ja koulussa. Hänen kotikäyntiopettajansa palvelevat häntä hänen ystävinään ja perheenään.

Käytyään muutaman ensim-mäisen kerran erään tietyn sisaren luona Kathy huomasi, ettei tämä sisar osannut lukea mutta halusi oppia lukemaan. Kathy tarjoutui auttamaan häntä, vaikka tiesikin, että se vaatisi aikaa, kärsivällisyyttä ja pitkäjänteisyyttä.

Emily on nuori vaimo, joka etsi totuutta. Hänen miehensä Michael oli

vähemmän kiinnostunut uskonnosta. Kun Emily sairastui ja joutui joksikin aikaa sairaalaan, Cali, joka on hänen naapurinsa ja myös Apuyhdistyksen sisar, vei perheelle aterioita, huolehti heidän vauvastaan, siivosi talon ja järjesti niin, että Emily sai pappeuden siunauksen. Nuo rakkaudenteot pehmittivät Michaelin sydämen. Hän päätti osallistua kirkon kokouksiin ja tavata lähetyssaarnaajat. Hiljattain Emily ja Michael kastettiin.

Rakkaus ei koskaan katoa. Rakkaus on lempeä, ei etsi omaa etuaan, kaiken se kestää, kaiken se kärsii.¹⁴

Presidentti Henry B. Eyring on sanonut:

”Apuyhdistyksen historia on täynnä kertomuksia sellaisesta merkittävästä epäitsekästä palvelemisesta. – –

Tämä yhdistys koostuu naisista, joiden rakkaudentunteet kumpuavat sellaisesta sydämestä, joka on muuttunut, koska se on tullut niiden liittojen arvoiseksi ja koska se on pitänyt ne liitot, jotka ovat tarjolla ainoastaan Herran tosi kirkossa. Heidän rakkaudentunteensa tulevat Häneltä Hänen sovituksensa kautta. Heidän rakkaudentekojensa oppaana on Hänen esimerkkinsä, ja ne kumpuavat kiitollisuudesta Hänen äärettömän armonsa lahjasta ja Pyhän Hengen kautta, jonka Hän lähettää palvelijoidensa

kumppaniksi näiden tehdessä auttamistyötään. Sen vuoksi he ovat tehneet ja kykenevät tekemään epätavallisia asioita toisten hyväksi ja löytämään iloa silloinkin kun heidän omat täyttämättömät tarpeensa ovat suuret.”¹⁵

Muiden palveleminen ja rakkauden osoittaminen heitä kohtaan auttaa meitä voittamaan omat vaikeutemme ja saa ne tuntumaan vähemmän haastavilta.

Palaan nyt niihin asioihin, joita profeetta Joseph opetti sisarille palautuksen varhaisina aikoina. Hän kehotti heitä osoittamaan rakkautta ja hyvän tahtoisuutta käytännössä sanoen:

”Kuinka suuri ja kunniakas onkaan palkkanne selestisessä valtakunnassa, jos elätte näiden periaatteiden mukaan! Jos elätte etuoikeuksienne mukaisesti, mikään ei voi estää enkeleitä olemasta seuranne.”¹⁶

Kuten varhaisina aikoina Nauvoossa, jolloin sisaret kulkivat etsien ja auttaen tarvitsevia, niin on tänäänkin. Sisaret valtakunnassa ovat suurenmoisia hengellisen voiman, laupeudentyön ja omistautumisen tukipylväitä. Omistautuneet kotikäyntiopettajat käyvät toinen toisensa luona ja huolehtivat toisistaan. He noudattavat Vapahtajan esimerkkiä ja toimivat siten kuin Hän toimi.

Kaikki Apuyhdistyksen sisaret voivat täytyä rakkaudella tietäessään, että heidän pienillä rakkaudenteoillaan on voima parantaa muita ja heidät itsensä. He saavat varman tiedon siitä, että rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta eikä koskaan katoa.

Kun luette Apuyhdistyksen historiaa, teille on innoituksena se, kun huomaatte, että tämä tärkeä evankeliumin periaate on lanka, joka kutoutuu läpi koko kirjan.

Lopuksi kutsun kaikkia naisia kirkossa pyytämään halua täytyä rakkauden lahjalla, Kristuksen puhtaan rakkauden lahjalla. Käyttäkää kaikki voimavaranne tehäkseen hyvää, tuodaksenne huojennusta ja pelastuksen niille, jotka ovat teitä lähellä, perheenne mukaan lukien. Herra on kruunaava pyrkimyksenne menestyksellä.

Saakoot tietomme Isän ja Pojan suuresta rakkaudesta meitä kohtaan ja uskomme ja kiitollisuutemme sovitukselta meidän kehittämään ja osoittamaan rakkautta kaikkia ympärillämme olevia kohtaan. Tämä on rukoukseni. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Kor. 13:13.
1. Kor. 13:4–8.
- Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 23.
- Ks. julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 17.
- Ks. Moroni 7:47.
- Kol. 3:14.
2. Nefi 26:30.
- Ks. Moroni 7:48.
- Ks. Et. 12:34; Moroni 10:21.
- Ks. OL 88:125.
- Moroni 7:48.
- Joh. 21:16–17.
- ”Rakkaus ei koskaan katoa”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 124.
- Ks. 1. Kor. 13:4, 5, 7, 8.
- Ks. ”Apuyhdistyksen kestävä perintö”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 121.
- Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 474.

Barbara Thompson

toinen neuvonantaja Apyyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Pysy liitoissa

Kun me uskomme Kristukseen ja pysymme liitoissamme, me saamme kokea sitä iloa, josta puhutaan pyhissä kirjoituksissa ja jonka meidän myöhempien aikojen profeettamme ovat luvanneet.

Ylennä sydämesi ja riemuitse ja pysy liitoissa, jotka olet tehnyt.¹ Aina kun luen tämän pyhien kirjoitusten kohdan, tunnen iloa. Sydämeni riemuitsee ajatellessani niitä lupauksia ja monia siunauksia, jotka ovat kuuluneet elämäni, kun olen pyrkinyt pysymään liitoissa, joita olen tehnyt taivaallisen Isäni kanssa.

Koska molemmat vanhempani ovat kuolleet, tänä vuonna kävi välttämättömäksi tyhjentää heidän kotinsa myyntiä varten. Näiden viime kuukausien aikana, kun sisarukseni ja minä siivosimme ja lajittelimme tavaroita vanhempiemme kodissa, löysimme sukuhistorioita ja monia tärkeitä papereja ja asiakirjoja. On ollut kiehtovaa lukea läpi vanhempieni ja isovanhempieni henkilöhistorioita ja patriarkallisia siunauksia. Minua on muistutettu niistä liitoista, joita he ovat tehneet ja pitäneet.

Vuonna 1912 isoäitini Ellen Hanks Rymer sai oman patriarkallisen siunauksensa ollessaan nuori äiti. Kun luin hänen siunaustaan, nämä rivit ponnahtivat esiin ja jäivät mieleeni: ”Sinut valittiin ennen maailman perustamista ja olet henki, joka on valittu tulemaan esiin tänä aikana. – Sinun todistuksesi kasvaa, ja sinä

voit todistaa. – Tuhooja on pyrkinyt tuhoamaan sinut, mutta jos pysyt Jumalassasi, hänellä [tuhoojalla] ei ole valtaa vahingoittaa sinua. Kun olet uskollinen, sinulla on oleva suuri voima, ja vanhurskautesi ansiosta tuhooja on pakeneva edestäsi. – Kun sinulle koittaa pelon ja koettelemusten hetki, niin jos vetäydyt salaiseen kammioosi rukoilemaan, sydämesi saa lohdutuksen ja esteet poistuvat.”²

Isoäidilleni luvattiin, että jos hän pitäisi liittonsa ja pysyisi lähellä Jumalaa, Saatanalla ei olisi valtaa häneen. Hän löytäisi lohtua ja apua koettelemuksissaan. Nämä lupaukset täyttyivät hänen elämässään.

Tänään haluan puhua 1) liitoissa pysymisen tärkeydestä sekä 2) liitojemme pitämisen suomasta ilosta ja varjeluksesta.

Jotkin käyttämistäni esimerkeistä tulevat julkaisusta *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apyyhdistyksen historiaa ja työtä*. Kirja on täynnä esimerkkejä naisista, jotka ovat löytäneet suurta iloa pitäessään liitot.

Liitoissa pysymisen tärkeys

[Englanninkielisen] Raamatun sanastossa sanotaan, että liitto on Jumalan ja ihmisen välinen sopimus:

”Hyvässä tarkoituksessaan Jumala antaa liiton ehdot, jotka ihminen hyväksyy. – Evankeliumi on järjestetty niin, että periaatteet ja toimitukset otetaan vastaan liitossa, jossa liiton vastaanottaja saa suuren velvollisuuden ja vastuun kunnioittaa sitoumusta.”³ Ilmauksessa ”pysyä liitoissa” sana *pysyä* tarkoittaa lujasti ja tarkoin kiinni pitämistä.⁴

Pyhissä kirjoituksissa meille kerrotaan miehistä ja naisista, jotka ovat tehneet liittoja Jumalan kanssa. Jumala on antanut ohjeita siitä, mitä tulee tehdä niiden liittojen pitämiseksi, ja sitten kun liitot on pidetty, luvutut siunaukset ovat seuranneet.

Esimerkiksi kastetöimituksessa teemme liiton taivaallisen Isämme kanssa. Me valmistaudumme kasteeseen osoittamalla uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen, tekemällä parannuksen synneistämme ja olemalla halukkaita ottamaan Kristuksen nimen päällemme. Me sitoudumme pitämään Jumalan käskyt ja muistamaan aina Vapahtajamme. Teemme liiton kantaa toistemme ”kuormia, jotta ne olisivat keveitä”. Ilmaistemme olemme halukkaita suremaan surevien kanssa ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa.⁵

Pyhissä temppeleissä saadaan muita pyhiä toimituksia ja solmitaan muita pyhiä liittoja. Palautuksen varhaisina aikoina profeetta Joseph Smith halusi innokkaasti, että pyhät saisivat luvutut temppelein siunaukset. Herra sanoi: ”Tämä huone rakennettakoon minun nimelleni, jotta minä voin ilmoittaa toimitukseni siinä kansalleni.”⁶

”Yksi Herran tarkoituksista Apyyhdistyksen perustamisessa oli valmistaa tyttäriään pappeuden suurempiin siunauksiin, joita temppelein toimitukset ja liitot tuovat. – Sisaret Nauvoossa odottivat temppelein valmistumista hyvin innoissaan, sillä he tiesivät,

kuten profeetta Joseph Smith oli luvannut Mercy Fielding Thompsonille, että endaumentti toisi heidät 'pimeydestä ihmeelliseen valoon'.⁷

"Nauvoon temppelin vihkimisen jälkeen sinne tulvi yli 5 000 pyhää, jotta he voisivat saada endaumentin ja sinetöimistöimituksen ennen lähtöään matkalle" kohti Suolajärven laaksoa.⁸ Presidentti Brigham Young ja monet kirkon johtohenkilöt ja temppelityöntekijät käyttivät aikansa palvelen päivin ja öin temppelissä, jotta tämä tärkeä työ voitiin suorittaa pyhille.

Meidän liittomme ovat meidän tukenamme niin hyvinä aikoina kuin vaikeinakin aikoina. Presidentti Boyd K. Packer muistuttaa meitä: "Me olemme liittokansa. Me teemme liiton, että annamme aikamme ja varamme ja kykymme – kaiken, mitä olemme ja mitä omistamme – Jumalan valtakunnan rakentamiseksi maan päällä. Yksinkertaisesti sanoen me teemme liiton, että teemme hyvää. Me olemme

liittokansa, ja temppeli on meidän liittojemme keskipiste. Se on liiton alkulähde."⁹

Pyhissä kirjoituksissa meitä muistutetaan: "Ja tämä on meidän liittomme – että me vaellamme kaikkien Herran säädösten mukaan."¹⁰

Suurenmoisia ovat siunaukset, joita saamme, kun pysymme liitoissamme.

Liittojemme pitäminen suo iloa ja varjelusta

Mormonin kirjasta voimme lukea kuningas Benjaminin saarnan. Hän kertoi ihmisille Jeesuksesta Kristuksesta ja siitä, että Hän tulisi maan päälle ja kärsisi kaikenlaisia ahdinkoja. Kuningas Benjamin opetti ihmisille, että Kristus sovittaisi koko ihmiskunnan synnit ja että Hänen nimensä olisi ainoa nimi, jonka kautta ihminen voisi pelastua.¹¹

Kuunneltuaan näitä ihania opetuksia ihmiset nöyrytyivät ja halusivat koko sydämestään vapautua synnistä ja

puhdistua. He tekivät parannuksen ja julistivat uskoaan Jeesukseen Kristukseen. He tekivät Jumalan kanssa liiton, että he pitäisivät Hänen käskynsä.¹²

"Herran Henki tuli heidän päälensä, ja he täyttivät ilosta saatuaan anteeksiannon synneistään ja saatuaan omantunnonrauhan suuren uskon tähden, joka heillä oli Jeesukseen Kristukseen."¹³

Toisena esimerkkinä ilosta, jonka saa pitämällä uskollisesti Jumalan käskyt ja kertomalla Hänen evankeliumistaan muille, on Ammon. Ammon ja hänen veljensä autoivat merkittäväällä tavalla tuhansia ihmisiä tulemaan Kristuksen luo. Tässä on muutamia sanoja, joita Ammon käytti kuvatesaan tunteitaan, kun hyvin monet ihmiset menivät kasteelle ja tekivät liiton Jumalan kanssa:

"Kuinka suuri syy meillä onkaan riemuita."¹⁴

"Minun iloni on täysi, niin, sydämeni on ääriään myöten täynnä iloa, ja minä riemuitsen Jumalastani."¹⁵

"En voi sanoa pienintäkään osaa siitä, mitä tunnen."¹⁶

"Maailman alusta asti [ei] koskaan ole ollut ihmisiä, joilla olisi ollut niin suuri syy riemuita kuin meillä."¹⁷

Pyhien liittojen solmiminen ja pitäminen suo meille mahdollisuuden pitää Pyhä Henki kanssamme. Tämä on se Henki, "joka täyttää sielusi ilolla"¹⁸.

Toinen maailmansota aiheutti paljon kärsimystä monille kautta maailman. Saksassa asuvat pyhät kestivät monia koettelemuksia. Eräs uskollinen Apuyhdistyksen johtaja Stuttgartissa Saksassa oli sisar Maria Speidel. Puhuessaan heidän koettelemuksistaan hän sanoi: "Luottamuksemme Herraan ja todistuksemme Hänen kirkostaan ovat olleet voimamme tukipilari. – Iloiten laulamme Siionin lauluja ja turvaamme Herraan.

Hän kääntää kaiken parhain päin.”¹⁹

Edelleen, kun jäsenet pitivät liittonsa, he tunsivat iloa jopa suunnattomien haasteiden edessä.

Sarah Rich oli vanhurskas nainen, joka asui Nauvoossa ja joka kutsuttiin palvelemaan temppelissä ennen kuin pyhät karkotettiin kaupungista. Näin hän kertoo temppeliliittojen siunauksista: ”Monia olivat ne siunaukset, joita olimme saaneet Herran huoneessa, mikä soi meille iloa ja lohtua kaikkien murheidemme keskellä ja antoi meille uskoa Jumalaan, koska tiesimme, että Hän opastaisi meitä ja tukisi meitä edessämme olevalla tuntemattomalla matkalla.”²⁰

Aikaisemmin pyhät olivat saaneet Kirtlandin temppelin rakennetuksi, ja monet olivat osallistuneet vihkimislaisuuteen. Vihkimisen jälkeen Herra hyväksyi temppelin. Herra käski heitä riemuitsemaan suuresti niiden siunausten tähden, jotka vuodatetaan Hänen kansansa päälle.²¹

Kun eri puolille maailmaa on rakennettu yhä lisää pyhiä temppelitä, olen nähnyt niitä siunauksia, joita tulee jäsenten elämään. Vuonna 2008 sain omin silmin nähdä ilon erään ukrainalaisen avioparin kasvoilla, kun he kertoivat menneensä Freibergiin Saksaan saamaan temppelitoimituksensa. Matka temppeliin tarkoitti näille omistautuneille jäsenille 27 tunnin linja-automatkaa kumpaankin suuntaan, eivätkä he pystyneet käymään temppelissä usein. He olivat haltioissaan siitä, että Kiovan temppeli Ukrainassa valmistuisi pian ja he pystyisivät käymään temppelissä paljon useammin. Nykyään Kiovan temppeli on avoinna, ja tuhannet nauttivat siunauksista siellä.

Kun luin isoäitini henkilöhistoriaa, sain tietää, kuinka suuresti hän iloitsi liitoistaan. Hän rakasti temppelissä käymistä ja toimitusten suorittamista

niiden tuhansien puolesta, jotka olivat kuolleet. Se oli hänen elämäntehtävänsä. Hän palveli temppelityöntekijänä Mantin temppelissä Utahissa yli 20 vuotta. Hän kirjoitti kokeneensa monia ihmeenomaisia parantumisia, jotta pystyi kasvattamaan lapsensa ja palvelemaan muita tekemällä temppelissä heidän työnsä. Me Rymerin mummon lastenlapset olemme tienneet hänestä nimenomaan sen, että hän oli vanhurskas nainen, joka piti liittonsa ja halusi meidän tekevän samoin. Kun ihmiset meidän kuoltuamme käyvät läpi omaisuuttamme, löytävätkö he todisteita siitä, että me olemme pitäneet liittomme?

Rakas profeettamme, presidentti Thomas S. Monson, sanoi meille viime yleiskonferenssissamme: ”Kun te ja minä menemme Jumalan pyhiin huoneisiin, kun muistamme siellä solmimamme liitot, kykenemme kestäämään paremmin jokaisen koettelemuksen ja voittamaan jokaisen kiusauksen. Tässä pyhitetyssä pyhäkössä me löydämme rauhaa, me uudistumme ja vahvistumme.”²²

Jälleen kerran: ”Ylennä sydämesi ja riemuitse ja pysy liitoissa, jotka olet tehnyt.”²³ Liittojen pitäminen on todellista iloa ja onnea. Se on lohtua ja rauhaa. Se on varjelusta maailman pahuudelta. Liittojemme pitäminen auttaa meitä koettelemusten hetkinä.

Todistan, että kun me uskomme Kristukseen ja pysymme liitoissamme,

me saamme kokea sitä iloa, josta puhutaan pyhissä kirjoituksissa ja jonka meidän myöhempien aikojen profeettamme ovat luvanneet.

Rakkaat sisaret, rakastan teitä ja toivon, että saatte kokea tätä suuremoista iloa omassa elämässänne. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 25:13.
2. Patriarkallinen siunaus, jonka antoi Walter E. Hanks 25. lokakuuta 1912 Lymanissa Waynen piirikunnassa Utahissa Yhdysvalloissa.
3. Bible Dictionary, hakusana ”Covenant”.
4. Ks. myös *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 2003, hakusana ”cleave”.
5. Ks. Moosia 18:8–9; ks. myös Thomas S. Monson, ”Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 85–87.
6. Ks. OL 124:40.
7. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 131–132.
8. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 31.
9. *Valmistaudun astumaan pyhään temppeliin*, 2003, s. 35.
10. OL 136:4.
11. Ks. Moosia 3:5–18.
12. Ks. Moosia 4:2; 5:5.
13. Moosia 4:3.
14. Alma 26:1.
15. Alma 26:11.
16. Alma 26:16.
17. Alma 26:35.
18. OL 11:13.
19. Lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 81, 82.
20. Lainattuna julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 32.
21. Ks. OL 110:9–10.
22. ”Pyhä temppeli – johtotähti maailmalle”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 93.
23. OL 25:13.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Älä unohda minua

Rukoukseni ja siunaukseni on, ettette koskaan unohda, että olette todella kallisarvoisia tyttäriä Jumalan valtakunnassa.

Rakkaat sisareni, mikä ilo onkaan olla kanssanne tänään. Odotan aina innokkaasti tätä vuosittaista yleistä Apuyhdistyksen kokousta ja erinomaisia puheita, joita täällä pidetään. Kiitos teille, sisaret. Minulle oli kallisarvoinen kunnia saada presidentti Thomas S. Monsonilta tehtävä puhua tänään ja lisätä muutamia ajatuksia, jotka osoitan kirkon sisarille.

Jokini aika sitten kävelin vaimoni ja tyttäreni kanssa erään kauniin puutarhan halki. Ihailin Jumalan luomakunnan loistoa ja kauneutta. Ja sitten huomasin kaikkien suurenmoisten kukkien joukossa pikkuruisen kukkasen. Tiedän tuon kukkasen nimen, koska minulla on ollut lapsesta saakka siihen hellä suhde. Kukan nimi on lemmikki, [jonka englanninkielinen nimi suomeksi on älä-unohda-minua].

En ole aivan varma, miksi tämä pieni kukka on merkinnyt minulle niin paljon vuosien kuluessa. Se ei herätä heti huomiota, se on helppo sivuuttaa suurempien ja värikkäämpien kukkien joukossa, ja silti se on aivan yhtä kaunis värikylläisyydessään, joka heijastaa sinisintä taivasta – ehkä se on yksi syy, miksi pidän siitä niin paljon.

Ja sitten on sen nimen koskettava pyyntö. Saksalainen legenda kertoo, että kun Jumala oli saanut annettua

nimen kaikille kasveille, yksi oli jäänyt vaille nimeä. Pikkiriikkinen ääni sanoi: ”Älä unohda minua, oi Herra!” Ja Jumala vastasi, että se olisi kukkasen nimi.

Tänä iltana haluaisin käyttää tätä pientä kukkasta metaforana. Pienen lemmikinkukan viisi terälehteä saavat minut miettimään viittä asiaa, joita meidän olisi viisasta olla koskaan unohtamatta.

Ensiksi, älkää unohtako olla kärsivällisiä itsenne kanssa.

Haluan sanoa teille jotakin, minkä toivon teidän ymmärtävän oikein: Jumala on täysin tietoinen siitä, että te ja minä emme ole täydellisiä.

Saanen lisätä: Jumala on myös täysin tietoinen siitä, että ihmiset, joiden te ajattelette olevan täydellisiä, eivät ole sitä.

Ja silti me käytämme niin paljon aikaa ja energiaa vertaamalla itseämme muihin – yleensä vertaamalla omia heikkouksiamme heidän vahvuuksiinsa. Se johtaa meidät luomaan itsellemme odotuksia, joita on mahdotonta täyttää. Sen seurauksena emme koskaan iloitse hyvistä saavutuksista, koska ne näyttävät olevan vähemmän kuin mitä joku toinen tekee.

Jokaisella on vahvuuksia ja heikkouksia.

On hienoa, että teillä on vahvuuksia.

Ja kuolevaisuuden kokemukseenne kuuluu, että teillä on myös heikkouksia.

Jumala haluaa auttaa meitä kääntämään lopulta heikkoutemme vahvuudeksi,¹ mutta Hän tietää, että se on pitkän aikavälin tavoite. Hän haluaa, että meistä tulee täydellisiä,² ja jos me pysymme opetuslapsuuden tiellä, niin jonakin päivänä meistä tulee täydellisiä. Ei haittaa, vaikka ette vielä ole aivan siellä asti. Tehkää työtä sen eteen, mutta lakatkaa rankaisemasta itseänne.

Rakkaat sisaret, monet teistä ovat loputtoman myötätuntoisia ja kärsivällisiä muiden heikkouksia kohtaan. Muistatthän olla myötätuntoisia ja kärsivällisiä myös itsenne kanssa.

Sillä välin olkaa kiitollisia kaikista pienistä onnistumisista kotonanne, perhesuhteissanne, opinnoissanne ja työssänne, toiminnassanne kirkossa ja omissa kehityksessänne. Lemmikin tavoin nämä onnistumiset voivat vaikuttaa teistä pikkuruisilta ja ne saattavat jäädä muilta huomaamatta, mutta Jumala huomaa ne, eivätkä ne ole pieniä Hänelle. Jos pidätte onnistumisena vain täydellisintä ruusua tai häikäisevintä orkideaa, teiltä saattaa jäädä väliin joitakin elämän suloisimmista kokemuksista.

Jos esimerkiksi haluatte, että teillä on täydellinen perheiltä joka viikko – vaikka sen toteuttaminen tekee omanne ja jokaisen ympärillänne olevan olon surkeaksi – se ei kenties ole paras vaihtoehto. Kysykää sen sijaan itseltänne: ”Mitä sellaista voisimme perheenä tehdä, mikä olisi mukavaa ja hengellistä ja toisi meidät lähemmäs toisiimme?” Sellaisella perheillalla – vaikka se kenties on kestoltaan ja toteutukseltaan vaatimatonta – voi olla paljon myönteisempiä pitkäaikaisia seurauksia.

Matkamme kohti täydellisyyttä on pitkä, mutta me voimme kokea ihmetystä ja iloa tuon matkan pienimmissäkin askelissa.

Toiseksi, älkää unohtako hyvän uhrin ja typerän uhrin välistä eroa.

Otollinen uhri on sellainen, jossa luovomme jostakin hyvästä jonkin paljon arvokkaamman hyväksi.

Luopuminen pienestä määrästä unta, jotta voi auttaa lasta, joka näkee painajaista, on hyvä uhri. Me kaikki tiedämme sen. Se, että valvoo koko yön vaarantaen oman terveytensä valmistakseen tyttärensä sunnuntai-asuun täydellisen koristeen, ei ehkä ole niin hyvä uhri.

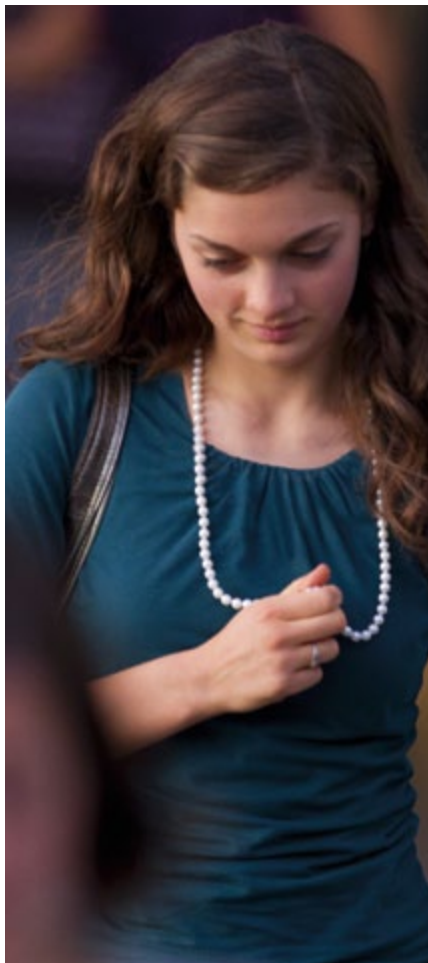
Se, että omistaa osan ajastaan pyhien kirjoitusten tutkimiseen tai opettavan oppiaiheen valmistamiseen, on hyvä uhri. Se, että viettää tuntikautia ompelemalla oppiaiheen otsikon kotitekoiisiin patalappuihin jokaiselle luokkanne jäsenelle, ei kenties ole.

Jokainen ihminen ja tilanne on erilainen, ja hyvä uhri yhdessä tilanteessa saattaisi olla typerä uhri toisessa.

Kuinka voimme päätellä eron omassa tilanteessamme? Voimme kysyä itseltämme: ”Käytänkö aikaani ja energiaani asioihin, joilla on eniten merkitystä?” On niin monia hyviä asioita, joita tehdä, mutta emme voi tehdä niitä kaikkia. Taivaallinen Isämme on eniten mielissään silloin kun uhraamme jotakin hyvää jonkin iankaikkisesta näkökulmasta katsottuna paljon suuremman hyväksi. Joskus se voi tarkoittaa jopa pienten mutta kauniiden lemmikinkukkasten hoivaamista suuren eksoottisen kukkatarhan sijaan.

Kolmanneksi, älkää unohtako olla onnellisia nyt.

Rakastetussa lastentarinassa *Jali ja suklaatehdas* salaperäinen

suklaatehtailija Villi Vonkka piilottaa suklaalevyihinsä viisi kultaista pääsylippua ja ilmoittaa, että se, joka löytää yhden pääsylipuista, saa kierroksen hänen tehtaassaan ja suklaata koko eliniäkseen.

Jokaiseen kultaiseen pääsylippuun on kirjoitettu tämä viesti: ”[Tervehdin] sinua, kultaisen pääsylipun onnellinen omistaja. Mahtavat ja ihmeelliset yllätykset odottavat! – Valmistelen vielä ällistyttävämpiä ja jännittävämpiä yllätyksiä, jotka ihastuttavat [sinua], – hämmästyttävät ja mykistävät – sinut.”³

Tässä lasten klassikotarinnassa ihmiset kaikkialla maailmassa haluavat kiihkeästi löytää kultaisen pääsylipun. Muutamien mielestä heidän koko tuleva onnensa riippuu siitä, saavatko he käsiinsä kultaisen pääsylipun vai eivät. Innokkuudessaan ihmiset alkavat unohtaa sen yksinkertaisen ilon, jonka he aiemmin saivat suklaalevyistä. Suklaalevy itsessään osoittautuu

suureksi pettymykseksi, ellei se sisällä kultaista pääsylippua.

Hyvin monet ihmiset nykyään odottavat omaa kultaista pääsylippuaan – lippua, jonka he uskovat sisältävän avaimen onneen, josta he ovat aina haaveilleet. Muutamille kultainen pääsylippu on kenties täydellinen avioliitto, toisille sisustuslehden mallikoti tai kenties vapaus stressistä tai huolesta.

Vanhurskaissa kaipauksissa ei ole mitään väärää – me toivomme ja tavoittelemme sitä, mikä on ”hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää”⁴. Ongelma syntyy silloin kun me syrjäytämme oman onnemme odottaessamme jonkin tulevan tapahtuman – oman kultaisen pääsylippumme – ilmaantumista.

Eräs nainen halusi enemmän kuin mitään muuta solmia vanhurskaan pappeudenhaltijan kanssa avioliiton tempelissä ja olla äiti ja vaimo. Hän oli unelmoinut siitä koko elämänsä, ja voi, miten suurenmoinen äiti ja rakastava vaimo hän olisikaan. Hänen kotinsa olisi täynnä rakastavaa hyvän- tahtoisuutta. Koskaan ei lausuttaisi katkeraa sanaa. Ruoka ei koskaan palaisi pohjaan. Ja hänen lapsensa – sen sijaan että viettäisivät aikaa ystäviensä kanssa – haluaisivat viettää iltansa ja viikonloppunsa äidin ja isän kanssa.

Se oli hänen kultainen pääsylippunsa. Juuri siitä asiasta hän tunsikin koko olemassaolonsa olevan kiinni. Se oli se ainoa asia koko maailmassa, mitä hän kiihkeimmin kaipasi.

Mutta sitä ei koskaan tapahtunut. Ja kun vuodet kuluivat, hänestä tuli yhä sulkeutuneempi, katkerampi ja jopa vihaisempi. Hän ei kyennyt ymmärtämään, miksi Jumala ei suonut hänelle tämän vanhurskaan toiveen toteutumista.

Hän toimi alakoulun opettajana, ja se, että hän oli lasten kanssa koko

päivän, vain muistutti häntä siitä, ettei hänen kultaista pääsylippuaan ollut koskaan ilmaantunut. Kun vuodet kuluivat, hänestä tuli yhä pettyneempi ja sulkeutuneempi. Ihmiset eivät halunneet olla hänen lähellään vaan välttelivät häntä aina kun voivat. Hän jopa purki turhautumistaan lapsiin koulussa. Hän huomasi menettävänsä malttinsa, ja hänen tunteensa heilahtelivat vihanpuuskista epätoivoiseen yksinäisyyteen.

Tämän kertomuksen murheellisuus on siinä, että kaikessa kultaiseen pääsylippuunsa liittyvässä pettymyksessä tältä hyvältä naiselta jäivät huomaamatta ne siunaukset, joita hänellä oli. Hänellä ei ollut lapsia kotona, mutta heitä oli hänen ympärillään hänen luokkahuoneessaan. Häntä ei siunattu perheellä, mutta Herra oli antanut hänelle tilaisuuden, joka harvoilla ihmisillä on – mahdollisuuden tehdä opettajana hyvä vaikutus satojen lasten ja perheiden elämään.

Tämän kertomuksen opetus on, että jos käytämme päivämme odottamalla upeita ruusuja, meiltä voi jäädä huomaamatta kaikkialla ympärillämme olevien pikkuisten lemmikkien kauneus ja ihmeellisyys.

Tarkoitukseni ei ole sanoa, että meidän pitäisi hylätä toivo tai madaltaa tavoitteitamme. Älkää koskaan lakatko pyrkimästä parhaimpaan sisimmässänne. Älkää koskaan lakatko toivomasta kaikkien sydämenne vanhurskaiden toiveiden toteutumisista. Mutta älkää sulkeko silmiänne ja sydäntänne niiden kunkin päivän tavallisten hetkien yksinkertaiselta ja hienolta kauneudelta, joista muodostuu rikas, hyvin eletty elämä.

Onnellisimpia tuntemiäni ihmisiä eivät ole ne, jotka löytävät kultaisen pääsylippunsa, vaan ne, jotka kelvollisiin tavoitteisiin pyrkiessään huomavat jokapäiväisten hetkien kauneuden

ja suloisuuden ja pitävät niitä arvossa. He ovat niitä, jotka säie säikeeltä kutovat päivittäin kiitollisuuden ja ihmetyksen kuvakudosta koko elämänsä ajan. He ovat niitä, jotka ovat todella onnellisia.

Neljänneksi, älkää unohtako evankeliumin ”miksi”-kysymystä.

Joskus elämämme rutiineissa meiltä jää tahtomattamme huomaamatta eräs Jeesuksen Kristuksen evankeliumin tärkeä puoli aivan kuten joltakulta saattaisi jäädä huomaamatta kaunis, herkkä lemmikki. Uutterissa pyrkimyksissämme täyttää kaikki velvollisuutemme ja sitouksemme, joita meillä on kirkon jäsenenä, me joskus pidämme evankeliumia pitkänä luettelona tehtäviä, jotka meidän on lisättävä jo muutenkin mahdolloman pitkään luetteloomme pakollisia hoidettavia – aikalohekona, joka meidän täytyy jotenkin sovittaa kiireiseen aikataulumme. Me keskitymme siihen, *mitä* Herra haluaa meidän tekevän ja *kuinka* voisimme sen tehdä, mutta joskus unohdamme *miksi*.

Rakkaat sisareni, Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ei ole velvoite. Se on rakastavan taivaallisen Isämme merkitsemä tie, joka johtaa onneen ja rauhaan tässä elämässä sekä kirkkauteen ja sanoin kuvaamattomaan täyttymykseen tulevassa elämässä. Evankeliumi on valo, joka läpäisee kuolevaisuuden ja valaisee tien edessämme.

Vaikka onkin välttämätöntä ymmärtää, mitä evankeliumi on ja kuinka se toimii, evankeliumin iankaikkinen syyttävyyden ja majesteettisuuden kumpuavat vastauksesta kysymykseen ”miksi”. Kun me ymmärrämme, *miksi* taivaallinen Isämme on antanut meille tämän elämisen mallin, kun me muistamme, *miksi* me sitouduimme tekemään siitä perusosan elämäämme, evankeliumi lakkaa olemasta taakka ja muuttuu sen

sijaan ilonaiheeksi. Siitä tulee kallisarvoista ja suloista.

Älkäämme kulkeko opetuslapsuuden tietä katse maassa ajatellen vain edessämme olevia tehtäviä ja velvoitteita. Kulkekaamme tietoisina meitä ympäröivien loistavien maallisten ja hengellisten maisemien kauneudesta.

Rakkaat sisareni, etsikää sitä majesteettisuutta, kauneutta ja riemastuttavaa iloa, jota Jeesuksen Kristuksen evankeliumi tuo.

Se, mitä teemme ja kuinka ollaksemme kuuliaisiksi, merkitsee tien ja pitää meidät oikealla polulla. Se, miksi olemme kuuliaisiksi, pyhittää tekemme muuttaen tavanomaisen majesteettiseksi. Se korottaa pienet kuuliaisuuden tekemme pyhittäytymisen pyhiksi teoiksi.

Viidenneksi, älkää unohtako, että Herra rakastaa teitä.

Kun lapsena katselin pikkuisia lemmikkejä, tunsin toisinaan itseni tuon kukkasen kaltaiseksi – pieneksi ja merkityksettömäksi. Mietin, unohtaisiko perheeni tai taivaallinen Isäni minut.

Vuosia myöhemmin voin muistella tuota nuorta poikaa hellyydellä ja myötätunnolla. Ja tiedän nyt todella – minua ei koskaan unohdettu.

Ja tiedän jotakin muutakin: Mestariumme Jeesuksen Kristuksen apostolilinen julistan koko sydämeni varmuudella ja vakaumuksella, ettei myöskään teitä!

Teitä ei ole unohdettu.

Sisaret, olettepa missä tahansa, olettepa olosuhteenne mitkä tahansa, teitä ei ole unohdettu. Vaikka päivänne tuntuisivat kuinka synkiltä, vaikka tuntisitte itsenne kuinka merkityksettömäksi, vaikka ajattelisitte jääneenne kuinka syrjään, taivaallinen Isäni ei ole unohtanut teitä. Itse asiassa Hän rakastaa teitä äärettömällä rakkaudella.

Ajatelkaa sitä: teidät tuntee ja muistaa majesteettisin, voimallisin ja loistavin Olento maailmankaikkeudessa! Teitä rakastaa äärettömyyden ja ikuisuuden Kuningas!

Hän, joka loi ja tuntee tähdet, tuntee teidät ja nimenne – te olette tyttäriä Hänen valtakunnassaan. Psalmeista luemme:

”Kun minä katselen taivasta, sinun kättesi työtä, kuuta ja tähtiä, jotka olet asettanut paikoilleen

– mikä on ihminen! Kuitenkin sinä häntä muistat –.

Sinä teit hänestä lähes kaltaisesi olennon, seppelöit hänet kunnialla ja kirkkaudella.”⁵

Jumala rakastaa teitä, koska te

olette Hänen lapsiaan. Hän rakastaa teitä, vaikka saatattekin toisinaan tuntee itsenne yksinäisiksi tai tehdä virheitä.

Jumalan rakkaus ja palautetun evankeliumin voima ovat lunastavia ja vapahtavia. Jos vain päästätte Hänen jumalallisen rakkautensa elämäänne, se voi hoitaa jokaisen haavan, parantaa jokaisen kivun ja lievittää jokaisen murheen.

Rakkaat Apuyhdistyksen sisareni, te olette lähempänä taivasta kuin luulette. Teidät on tarkoitettu suurempaan kuin voitte edes kuvitella. Kasvakaa edelleen uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa. Hyväksykää Jeesuksen Kristuksen

palautettu evankeliumi elämäntavakseen. Pitäkää arvossa aktiivisuuden lahjaa tässä suurenmoisessa tosi kirkossa. Vaalikaa aarteenne palvelamisen lahjaa Apuyhdistyksen siunatussa järjestössä. Vahvistakaa edelleen koteja ja perheitä. Etsikää edelleen niitä, jotka tarvitsevat teidän ja Herran apua, ja auttakaa heitä.

Sisaret, pienessä lemmikissä on jotakin innoittavaa ja ylevää. Toivon, että se on vertauskuva pienistä asioista, jotka tekevät elämästänne ilontäyteistä ja suloista. Ettehän koskaan unohda, että teidän pitää olla kärsivällisiä ja myötätuntoisia itseänne kohtaan, että jotkin uhrit ovat parempia kuin toiset, ettei teidän tarvitse odottaa kultaista pääsylippua ollakseen onnellisia. Ettehän koskaan unohda, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumin tarkoitus innoittaa ja kohottaa teitä. Älkääkään unohdako, että taivaallinen Isänne tuntee teidät, rakastaa teitä ja pitää teidät mielessään.

Kiitos siitä, keitä olette. Kiitos lukuisista rakkauden ja palvelamisen teoista, joita teette niin monille. Kiitos kaikesta, mitä tulette vielä tekemään tuodaksenne Jeesuksen Kristuksen evankeliumin iloa perheille, kirkolle, asuinyhteisöillenne ja maailman kansoille.

Sisaret, me rakastamme teitä. Rukoukseni ja siunaukseni on, ettette koskaan unohda, että olette todella kallisarvoisia tyttäriä Jumalan valtakunnassa. Rakkaan Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Et. 12:27.
2. Ks. 3. Nefi 12:48.
3. Roald Dahl, *Jali ja suklaatehdas*, 2005, Aila Nissisen suomennoksen muokannut Nina Pitkänen, s. 49.
4. UK 13.
5. Ps. 8:4–6.

Konferenssikertomusten hakemisto

Seuraavassa on luettelo eräistä konferenssipuheissa olevista kokemuksista, joita voi käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

PUHUJA	KERTOMUS
Vanhin Richard G. Scott	(6) Richard G. Scott tekee perheelleen äänitallenteen Mormonin kirjasta.
Vanhin José L. Alonso	(14) Huolestuneet vanhemmat kadottavat pienen poikansa vilkasliikenteisessä Méxicossa.
Presidentti Boyd K. Packer	(16) Boyd K. Packer saa patriarkallisen siunauksensa.
Presidentti Dieter F. Uchtdorf	(19) Dieter F. Uchtdorf auttaa seurakuntakeskuksen rakentamisessa osallistuu ilmapvoimien lentäjäkoulutukseen. Uskollinen aviopari vaikuttaa myönteisesti ympärillään oleviin.
Vanhin David A. Bednar	(24) Nuoret Aaronin pappeuden haltijat opettavat sukututkimusluokkaa.
Vanhin Neil L. Andersen	(28) James O. Mason ja hänen vaimonsa päättävät olla lykkäämättä lasten saamista. Scott ja Becky Dorius adoptoivat lapsia oltuaan naimisissa 25 vuotta.
Vanhin Carl B. Cook	(33) Thomas S. Monson kehottaa Carl B. Cookia katsomaan ylöspäin. Sisaret vapauttavat "taakkoja" taivaalle ilmapallojen muodossa.
Vanhin LeGrand R. Curtis jr.	(35) Vähemmän aktiiviset jäsenet kokevat lunastuksen, kun heidät kutsutaan palaamaan kirkkoon.
Vanhin D. Todd Christofferson	(38) Donnerin ryhmän eloonjäänyt jäsen muistaa aamun, jolloin hän näki Johnsonin karjatilan.
Vanhin W. Christopher Waddell	(50) Lähetysaarnaaja Javier Misiego tapaa miehen, joka kastoi hänen isänsä.
Presidentti Henry B. Eyring	(56) Nuori Henry B. Eyring ja hänen piispansa käyvät erään seurakuntaansa kuuluvan sisaren luona. Gordon B. Hinckley ja Henry B. Eyring lukevat myöhään illalla erästä käsikirjoitusta.
Presidentti Thomas S. Monson	(60) Thomas S. Monson ajattelee olevansa ainoa kirkon jäsen alokasleirillä. Thomas S. Monson kertoo kirkosta bussissa oleville ihmisille.
Presidentti Henry B. Eyring	(68) Henry B. Eyring puhuu yliopistossa, jossa häntä pyydettiin olemaan todistamatta Jeesuksesta Kristuksesta. Henry B. Eyring vie tyttärensä tapaamaan ystävää, joka on kuolemassa syöpään. Lähellä kuolemaa oleva mies pukeutuu pyhävaatteisiin pappeuden siunausta varten. Eräs mies lukee Mormonin kirjan vuosia kotoa karkaamisen jälkeen ja saa todistuksen.
Vanhin Tad R. Callister	(74) Nuori nainen todistaa ystävälleen, että Mormonin kirja on totta.
Presidentti Thomas S. Monson	(82) Thomas S. Monson oppii rukouksen voiman löydettyään viiden dollarin setelin, jonka hän luuli menettäneensä. Thomas S. Monson tuntee innoitusta ilmoittaa, että Peter Mourik puhuu Frankfurtin temppelein vihkimistilaisuudessa.
Vanhin Russell M. Nelson	(86) Venäläiset käännyneiset arvostavat temppeleliiviitoaan.
Vanhin Randall K. Bennett	(98) Randall K. Bennett ei välitä varoituksista, jotka koskevat voimakasta virtausta valtameressä.
Vanhin J. Devn Cornish	(101) J. Devn Cornish löytää ihmeellisesti neljännesdollarin vastauksena rukoukseen.
Vanhin Quentin L. Cook	(104) Alma Sonne peruuttaa laivapaikkavaraukset <i>Titanicille</i> . Irene Corbett menehtyy matkustaessaan <i>Titanicilla</i> .
Silvia H. Allred	(114) Kotikäyntiopettajat lohduttavat sisarta, joka kärsii monista vaivoista. Eräs mies kokee kääntymyksen, kun kotikäyntiopettajat palvelevat hänen perhettään.
Presidentti Dieter F. Uchtdorf	(120) Eräs nainen katkeroituu, koska hän ei ole naimisissa eikä hänellä ole lapsia.

Opetuksia aikaamme varten

Melkisedekin pappeuden ja Apuyhdistyksen oppiaiheina kuukauden neljänsinä sunnuntaina käytetään ”opetuksia aikaamme varten”. Kukin oppiaihe voidaan valmistaa yhdestä tai useammasta viimeisimmän yleiskonferenssin puheesta (ks. alla olevaa taulukkoa). Vaanan- ja piirinjohtajat voivat valita, mitä puheita tulee käyttää, tai he voivat antaa tämän tehtävän piispoille ja seurakunnanjohtajille. Johtohenkilöiden tulee tähdentää sitä, miten arvokasta on, että Melkisedekin pappeuden veljet ja Apuyhdistyksen sisaret tutkivat samoja puheita samoina sunnuntaina.

Neljänsien sunnuntaiden oppitunneille osallistuvia kehoitetaan tutkimaan lehden viimeisintä yleiskonferenssinumeroa ja tuomaan se mukanaan luokkaan.

Ehdotuksia oppiaiheen valmistamiseksi puheista

Rukoile, että Pyhä Henki on kanssasi, kun tutkit ja opetat puhetta/puheita. Saatat tuntea houkutusta valmistaa oppiaiheen muuta

aineistoa käyttäen, mutta hyväksyttynä oppiaineistona ovat konferenssipuheet. Tehtäväsi on auttaa muita oppimaan evankeliumia ja elämään sen mukaan siten kuin kirkon viimeisimmässä yleiskonferenssissa on opetettu.

Käy puhe/puheet läpi etsien periaatteita ja oppeja, jotka vastaavat luokan jäsenten tarpeita. Etsi puheesta/puheista myös kertomuksia, pyhien kirjoitusten viitteitä ja lausuntoja, jotka auttavat sinua opettamaan näitä totuuksia.

Tee jäsentely siitä, kuinka opetat periaatteet ja opit. Jäsentelyysi tulee sisältyä kysymyksiä, jotka auttavat luokan jäseniä

- etsimään puheesta/puheista periaatteita ja oppeja
- ajattelemaan niiden merkitystä
- kertomaan toisilleen käsityksiään, ajatuksiaan ja kokemuksiaan sekä lausumaan todistuksensa
- soveltamaan näitä periaatteita ja oppeja elämäänsä. ■

KUUKAUDET, JOLLOIN OPPIAIHEET OPETETAAN

Marraskuu 2011 – huhtikuu 2012

Toukokuu 2012 – lokakuu 2012

NELJÄNNEKSEN SUNNUNTAIN OPPIAIHEIDEN AINEISTO

Marraskuun 2011 *Liahonassa* julkaistut puheet*

Toukokuun 2012 *Liahonassa* julkaistavat puheet*

* Puheet ovat saatavissa monilla kielillä osoitteessa conference.lds.org.

Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat

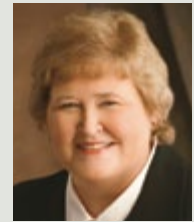
APUYHDISTYS

Silvia H. Allred
ensimmäinen neuvonantaja

Julie B. Beck
johtaja

Barbara Thompson
toinen neuvonantaja

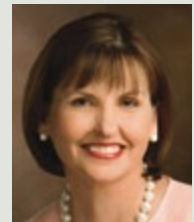
NUORET NAISET

Mary N. Cook
ensimmäinen neuvonantaja

Elaine S. Dalton
johtaja

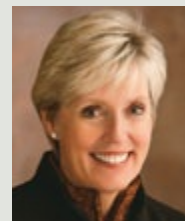

Ann M. Dibb
toinen neuvonantaja

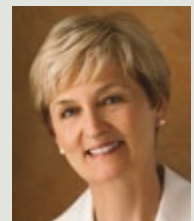
ALKEISYHDISTYS

Jean A. Stevens
ensimmäinen neuvonantaja

Rosemary M. Wixom
johtaja

Cheryl A. Esplin
toinen neuvonantaja

NUORET MIEHET

Larry M. Gibson
ensimmäinen neuvonantaja

David L. Beck
johtaja

Adrián Ochoa
toinen neuvonantaja

PYHÄKOULU

David M. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

Russell T. Osguthorpe
johtaja

Matthew O. Richardson
toinen neuvonantaja

Taiteilijan luonnoksessa näkyy, kuinka tulipalossa tuhoutunut Provon tabernaakkele Utahissa Yhdysvalloissa entisöidään toiseksi tempeliksi Provossa.

181. puolivuotiskonferenssi

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 181. puolivuotiskonferenssin viiteen kokoukseen 1.–2. lokakuuta osallistui konferenssikeskuksessa Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa yli 100 000 ihmistä. Miljoonat muut seurasivat kokouksia tv-, radio-, satelliitti- ja internetlähetyksen välityksellä.

Ensimmäisessä kokouksessa lauantaina 1. lokakuuta presidentti Thomas S. Monson ilmoitti kuudesta uudesta paikkakunnasta, joille rakennetaan temppele: Barranquilla Kolumbiassa, Durban Etelä-Afrikassa, Kinshasa Kongon demokraattisessa tasavallassa, Pariisi Ranskassa, Provo Utahissa Yhdysvalloissa ja Star Valley Wyomingissa Yhdysvalloissa.

Ilmoitettuaan uusien temppeleiden rakentamisesta presidentti Monson kehotti jäseniä tekemään lahjoituksia kirkon yleiseen temppeleissäkävijöiden avustusrahoon. ”Tästä rahastosta kustannetaan yksi matka temppeleihin niille, jotka eivät muutoin pystyisi menemään temppeleihin”, hän sanoi.

Lauantai-iltapäivänä vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista ilmoitti youth.lds.org-sivuston uudesta osiosta – FamilySearch Youth and Family History [FamilySearch – Nuoret ja sukututkimus] (lds.org/familyhistoryyouth). Tämän uuden

osion tarkoituksena on auttaa nuoria löytämään sukututkimus ja palvelemaan esivanhempiaan etsimällä heitä koskevia tietoja. (Ks. aiheeseen liittyvä artikkeli, s. 128.)

Tässä samassa kokouksessa vanhin Claudio R. M. Costa vapautettiin seitsemänkymmenen johtokunnasta. Seitsemänkymmenen johtokuntaan hyväksyttiin vanhin Tad R. Callister (ks. hänen elämäkertansa, s. 128). Kaksitoista seitsemänkymmentä ja vyöhykeseitsenkymmentä vapautettiin tai heille myönnettiin täysinpalvelleen seitsemänkymmenen asema (ks. hyväksymiset ja vapauttamiset, s. 23).

Sunnuntaiamun puheessaan presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, muistutti kuulijoita kaikille jäsenille huhtikuun yleiskonferenssissa aiemmin tänä vuonna esitetystä kutsusta osallistua palvelupäivään vuonna 2011 (ks. Henry B. Eyring, ”Tilaisuuksia tehdä hyvää”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 22–26).

Jäsenet kautta maailman kuuntelivat konferenssia 93 kielellä. Tietoa siitä, milloin konferenssin teksti-, ääni- ja videotallenteet ovat saatavana eri kielillä, on osoitteessa lds.org/general-conference/when-conference-materials-will-be-available. ■

Tyttäriä minun valtakunnassani – historiallinen teos nykypäivän MAP-naiselle

Chelsee Niebergall
kirkon lehdet

Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä, joka on ensimmäisen presidenttikunnan johdolla laadittu uusi kirja, sisältää kertomuksen Apuyhdistyksen ja kirkon naisten perinnöstä, sanoi Apuyhdistyksen ylijohtaja Julie B. Beck syyskuussa 2011 pidetyssä yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa.

”Se yhdistää maailmanlaajuisen sisarjoukon ja auttaa heitä elämään Apuyhdistyksen päämäärien sekä opetuslasten mallien ja etuoikeuksien mukaisesti”, hän sanoi. ”Se on todiste naisten välttämättömästä roolista Isämme onnensuunnitelmassa, ja se tarjoaa järkkymättömän mittapuun sille, mihin me uskomme, mitä me teemme ja mitä me puolustamme.” (Ks. tämän lehden s. 113.)

Sisar Beckin mukaan kirja tarjoaa pohjan sille, että naiset ymmärtävät olevansa Jumalan tyttäriä. Kun ihmiset tutkivat kirjaa, sisar Beck sanoi, he pystyvät näkemään, kuinka Apuyhdistyksen tulisi toimia jokaisen sisaren elämässä.

Kuinka kirja syntyi

Hanke alkoi ensimmäisen presidenttikunnan esittämänä toimeksiantona. Susan W. Tanner, entinen Nuorten Naisten ylijohtaja, erotettiin tehtävään kirjoittaa tämä kirja. Sisar Beckille ja hänen neuvonantajilleen Silvia H. Allredille ja Barbara Thompsonille annettiin tehtävä johtaa hanketta ja työskennellä sisar Tannerin,

toimittajien, suunnittelijoiden ja muiden kanssa hanketta koskevien päätösten tekemiseksi ilmoituksen hengessä. ”En ole koskaan työskennellyt missään hankkeessa, jota Henki olisi ohjannut enemmän kuin tätä”, sisar Beck kertoi.

Prosessiin kuului päätös siitä, mitkä tuhansista historiallisten kertomusten sivuista tulisi sisällyttää kirjaan. Sisar Beck, hänen neuvonantajansa ja sisar Tanner kävivät läpi Nauvoon Apuyhdistyksen varhaisten kokousten pöytäkirjoja ja muita historiikkeja sekä kertomuksia Apuyhdistyksestä ja kirkon naisista.

Sisar Beck kertoi, ettei tuloksena ole syntynyt tavanomaista kronologista historiikkaa vaan hengellinen historiikki kirkon naisista ja Apuyhdistyksestä.

”Me opiskelemme historiaamme, koska se auttaa meitä muuttamaan”, sanoi sisar Beck yleisen Apuyhdistyksen kokouksen puheessaan syyskuussa 2010. ”Viime kädessä historian arvo ei piile niinkään sen päivämäärissä, ajankohdissa ja paikoissa. Se on arvokasta, sillä se opettaa meille ne periaatteet, tarkoitukset ja mallit, joita meidän tulee noudattaa, se auttaa meitä tietämään, keitä me olemme ja mitä meidän on määrä tehdä, ja se yhdistää meitä Siionin kotien vahvistamiseksi ja Jumalan valtakunnan rakentamiseksi maan päälle.” (”Tyttäriä minun valtakunnassani” – Apuyhdistyksen historia ja

työ”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 115.)

Vaikka kirja noudattaakin eräänlaista aikajanaa, sen opetukset esitetään luvuissa aiheittain. Se opettaa tärkeitä sanomiaan käyttämällä kertomuksia ja esimerkkejä pyhistä kirjoituksista ja nykyajalta sekä profettojen sanoista ja Apuyhdistyksen johtohenkilöiltä.

Kirjan vaikutus

Sisar Beckin mukaan sisaret oppivat kirjan avulla, kuinka he voivat toteuttaa Apuyhdistyksen päämääriä omassa elämässään sekä liittonsa pitävänä sisarten ja opetuslasten joukkona.

”He oppivat, mitä tarkoittaa kasvattaa uskoa ja henkilökohtaista vanhurskautta, vahvistaa perheitä ja koteja sekä etsiä ja auttaa apua tarvitsevia”, sisar Beck sanoi kirkon lehtien tekemässä haastattelussa. ”Kun sisaret oppivat näkemään itsensä Apuyhdistyksen työssä, he voivat ymmärtää, kuinka suuri vaikutus naisilla on ollut kirkon kehityksessä sekä muinoin että myöhemmin aikoina, ja he voivat tietää oman tarkoituksensa ja identiteettinsä.”

Sisar Beck uskoo, että ne, jotka lukevat kirjan, oppivat esimerkkien ja opetusten kautta, kuinka he voivat kuunnella Pyhää Henkeä ja saada henkilökohtaista ilmoitusta. He voivat myös saada vahvistusta ja rohkaisua päivittäisessä elämässään, koettelemuksissaan ja vaikeuksissaan.

”Kirjassa on paljon voimaa – paljon voimaa, jota me voimme pitää esikuvanamme”, sisar Beck kertoi. ”Niinpä toivon, että ihmiset pitävät kirjansa kätevästi saatavilla ja vaikeina päivinä ottavat sen ja lukevat kertomuksen tai esimerkin, joka vahvistaa heitä.”

Sisar Beck totesi myös, että kirja kulkeutuu kirkon koteihin sisarten käsien välityksellä, mutta hän uskoo, että kirja tulee olemaan tärkeänä lähdeaineistona sekä miehille että naisille. Se auttaa nuoria naisia ymmärtämään, kuinka heistä tulee osa suurenmoista

maailmanlaajuista sisarjoukkoa, ja se voi yhdistää aviomiestä ja vaimoa heidän pyhässä työssään ohjata perhettään ja palvella kirkossa.

Tutkittuaan kirjaa Bluffin vaarnan johtaja Dale Cook Syracusessa Utahissa Yhdysvalloissa sanoi, että kirja tulee olemaan tärkeää lähdeaineistoa, joka auttaa paitsi kirkon naisia myös kirkon miehiä ymmärtämään roolinsa Kristuksen opetuslapsina. ”Lukiessa huomaa, kuinka se [Apuyhdistys] punoutuu ja liittyy pappeuteen”, vaarnajohtaja Cook sanoi. ”Se on auttanut minua käsittämään, millainen voima puoliossani on ja [kuinka] voin [paremmin] rakastaa häntä ja auttaa häntä ja tukea häntä.”

Tietoa kirjasta

Kirja on lähdeaineisto henkilökohtaiseen opiskeluun ja opettamiseen kotona, Apuyhdistyksessä ja muualla kirkossa. Se lähetetään piispoille ja seurakunnanjohtajille, jotka yhteistyössä Apuyhdistysten johtajien kanssa päättävät, kuinka kirjat voidaan jakaa niin, että ne ovat siunaukseksi seurakunnan sisarille.

Kirjojen odotetaan tulevan saataville parillakymmenellä kielellä tammikuun 2012 loppuun mennessä. Monet niistä ovat jo nyt saatavilla verkossa, missä jäsenet voivat löytää kirjaan liittyviä videoita, jakaa lainauksia ja lukea ehdotuksia siitä, kuinka kirjan sisältöä voi käyttää ja jakaa. Mene osoitteeseen lds.org/relief-society/daughters-in-my-kingdom. Napsauta sivun keskellä olevan ”**Related Resources**” -otsikon alla kohtaa ”**Additional Languages (PDF)**”. Seuraavan sivun oikeaan laitaan tulee näkyviin luettelo saatavilla olevista kielistä. Verkkosivusto käännetään ennen pitkää useille kielille.

Kirjan kovakantisen laitoksen on suunniteltu ilmestyvän englannin, espanjan ja portugalin kielellä vuoden loppuun mennessä, ja se tulee olemaan saatavilla jakelukeskuksista ja osoitteesta store.lds.org. ■

Uuden sivuston tarkoituksena on auttaa nuoria aloittamaan sukututkimus

Sivustolla youth.lds.org on uusi osio nimeltään FamilySearch Youth and Family History [FamilySearch – Nuoret ja sukututkimus] (lds.org/familyhistoryyouth), jonka tarkoituksena on auttaa nuoria löytämään sukututkimus ja palvelemaan esivanhempiaan etsimällä heitä koskevia tietoja.

Tällä sivustolla on palveluja, jotka auttavat nuoria pääsemään alkuun FamilySearchin käytössä. Viiden yksinkertaisen vaiheen avulla nuorille opetetaan, kuinka he voivat tutkia sukupuutaan, tallentaa sukutietoja ja valmistaa nimiä vietäviksi tempeliin. Sivustolla on myös ideoita siihen, kuinka luokat ja koorumit voivat sukututkimuksen avulla palvella muita.

Uusi sivusto on tällä hetkellä saatavana englannin, espanjan ja portugalin kielellä. Tulevina kuukausina saataville tulee lisää kieliä. ■

Taidekilpailu kutsuu nuoria loistamaan

Kirkon historian museo kutsuu 13–18-vuotiaita nuoria osallistumaan ensimmäiseen nuorille järjestämäänsä kansainväliseen taidekilpailuun.

Taiteilijoiden tulee luoda teoksia, jotka ilmaisevat sitä, mitä merkitsee ”nousta ja loistaa” (ks. OL 115:4–6).

Vaatimuksena on, että taideteos on luotu 1. tammikuuta 2009 jälkeen. Osallistujien tulee olla 1. tammikuuta 2012 vähintään 13-vuotiaita, ja kukin osallistuja voi lähettää yhden taideteoksen 2. tammikuuta – 1. kesäkuuta 2012. Teos saa olla enintään 213 cm pitkä. Kaikkien taiteellisten ilmaisuvälineiden ja tyylien käyttö kilpailutöissä on sallittua.

Lähtämistä koskevia tietoja tulee sivustolle lds.org/youthartcomp.

Voittaja pyydetään lähettämään alkuperäiset taide-teoksensa museon näyttelyyn, joka järjestetään 16. marraskuuta 2012 – 17. kesäkuuta 2013. ■

Vanhin Tad R. Callister

seitsemänkymmenen johtokunnasta

Juuri seitsemänkymmenen johtokuntaan hyväksytty vanhin Tad Richards Callister, joka on seitsemänkymmenen toisen koorumin jäsen, selittää, että yksi johtavien veljien tavoitteista on saada kirkossa aikaan ”todellista kasvua”. ”Siihen sisältyy se, että yhä useammat ihmiset paitsi tulevat sakramenttikokoukseen myös nauttivat sakramentin, saavat kirkon tarjoamat toimitukset ja pitävät liittonsa”, hän sanoo.

Vanhin Callister haluaa auttaa paikallisia kirkon johtohenkilöitä tässä pyrkimyksessä, ja hän on kiitollinen siitä, että Herra on antanut hänelle mahdollisuuksia palvella monissa tehtävissä. ”Se, että olen palvellut aivan samoissa tehtävissä kuin ne, joiden kanssa nyt työskentelen – vaaranjohtajat ja piispat ja vanhinten koorumien johtajat – saa minut toivottavasti herkemmin huomaamaan ja tiedostamaan heidän tarpeitaan”, hän selittää.

Vanhin Callister on palvellut kokoaikaisena lähetyssaarnaajana Itä-Atlantin osavaltioiden lähetyksentällä, vanhinten koorumin johtajana, vaaran lähetystyönjohtajana, vaaranjohtajan neuvonantajana, piispana, vaaranjohtajana, alue-edustajana, vyöhykeseitsenkymmenenä ja Toronton itäisen lähetyksentän johtajana Kanadassa (2005–2008). Saadessaan kutsun seitsemänkymmenen johtokuntaan hän palveli Tyynenmeren vyöhykkeen johtajana.

Vanhin Callister syntyi Reed ja Norinne Callisterin perheeseen joulukuussa 1945 Glendalessa Kaliforniassa Yhdysvalloissa. Vuonna 1968 hän suoritti kirjanpidon tutkinnon Brigham Youngin yliopistossa. Vuonna 1971 hän valmistui Kalifornian osavaltion yliopiston oikeustieteellisestä tiedekunnasta Los Angelesissa. Vuonna 1972 hän suoritti vero-oikeuden LLM-tutkinnon (maisteritutkinto) New Yorkin osavaltion yliopistossa, ja vuosina 1972–2005 hän toimi lakimiehenä. Hän on kirjoittanut kirjoja sovituksista, luopumuksesta ja palautuksesta.

Joulukuussa 1968 hän solmi avioliiton Kathryn Louise Saporitin kanssa Los Angelesin temppelissä Kaliforniassa. Heillä on kuusi lasta.

Vanhin Callister on huomannut Herran käden vaikutuksen elämässään. ”Vapahtajan rakkaus on niin ylitsevuotavaa, että luulen, että Hän ja meidän taivaallinen Isämme odottavat innokkaina voidakseen siunata meitä siitä vähäisestäkin hyvästä, mitä teemme, koska sellaisia He ovat.” ■

VALOKUVA MATTHEW REIER

San Salvadorin temppeli El Salvadorissa

Tämä vaikuttava temppeli El Salvadorissa vihittiin käyttöön 21. elokuuta 2011. Se on uusin 135:stä toiminnassa olevasta temppelistä maailmassa. Presidentti Howard W. Hunter (1907–1995) sanoi lokakuun 1994 yleiskonferenssipuheessaan tempeleistä seuraavaa: ”Olkaa me temppelissä käyvää kansaa. Käykää temppelissä niin usein kuin henkilökohtaiset olosuhteenne sallivat. Piitäkää temppelin kuva kodissanne, jotta lapsenne voisivat nähdä sen.”

(”Kallit ja mitä suurimmat lupaukset”, Valkeus, tammikuu 1995, s. 7.)

”**T**odistan teille siitä, että tämä työ on totta, että Vapahtajamme elää ja että Hän opastaa ja johtaa kirkkoaan täällä maan päällä”, presidentti Thomas S. Monson sanoi 181. puolivuotiskonferenssin viimeisessä kokouksessa. ”Jätän teille todistukseni siitä, että Jumala, iankaikkinen Isämme, elää ja rakastaa meitä. Hän on todellakin meidän Isämme, ja Hän on todellinen persoona. Huomatkaamme ja ymmärtäkäämme, kuinka lähelle meitä Hän on halukas tulemaan, kuinka pitkälle Hän on halukas menemään auttaakseen meitä, kuinka paljon Hän rakastaa meitä ja kuinka paljon Hän tekee ja on halukas tekemään hyväksemme.”